

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

XIV* legislatura · cinquè període · sèrie P · número 111

Ple del Parlament

Sessió 52, primera reunió, dimecres 31 de maig de 2023

Vicepresidència primera en funcions de presidenta,
H. Sra. Alba Vergés i Bosch

TAULA DE CONTINGUT

Dossier

Manifestació de condol per la mort del diputat Antoni Flores i Ardiaca	4
Interpel·lació al Govern sobre la Ryder Cup (retirada) 300-00325/13	5
Compliment de la Moció 111/XII, sobre les operacions de rescat a la Mediterrània i les polítiques d'acollida de migrants	5
Manifestació de condol i de condemna de la violència masclista	5
Pregunta al Govern sobre els criteris del Departament d'Interior per a autoritzar i gestionar les manifestacions 310-00521/13	5
Pregunta al Govern sobre la negociació amb els sindicats d'educació 310-00531/13	7
Pregunta al Govern sobre l'aplicació de la Llei 12/2023, pel dret a l'habitatge 310-00524/13	9
Pregunta al Govern sobre la gestió de la sequera 310-00528/13	10
Pregunta al Govern sobre la gestió de les grans infraestructures 310-00529/13	12
Pregunta al Govern sobre la defensa de la llengua catalana a Europa 310-00530/13	14
Pregunta al Govern sobre la destinació de diners públics a un cos diplomàtic 310-00522/13	16
Pregunta al Govern sobre el pagament del deute pendent a les escoles bressol 310-00525/13	17
Pregunta al Govern sobre la situació de les estacions d'inspecció tècnica de vehicles 310-00526/13	19
Pregunta al Govern sobre les ingerències del Departament d'Interior en la gestió de les policies locals 310-00527/13	21
Pregunta al Govern sobre el sistema educatiu 310-00523/13	23

Pregunta al Govern sobre la transició energètica cap a les energies verdes i renovables	
310-00532/13	25
Pregunta al Govern sobre les mesures per a garantir els drets en les mobilitzacions	
310-00533/13	26
Pregunta al Govern sobre la destinació de diners dels fons Pròxima Generació a equipsaments socials i projectes tecnològics i d'accessibilitat a Barcelona	
310-00534/13	28
Pregunta al president de la Generalitat sobre el resultat de les eleccions municipals	
317-00299/13	29
Pregunta al president de la Generalitat sobre el front comú per a reprendre el procés independentista i fer noves declaracions unilaterals d'independència	
317-00298/13	31
Pregunta al president de la Generalitat sobre la seva proposta respecte a la necessitat de tenir unes institucions fortes	
317-00301/13	33
Pregunta al president de la Generalitat sobre el correctiu electoral a les forces independentistes i la modificació del rumb de la legislatura i de la política de concertació amb l'Estat i la patronal	
317-00304/13	34
Pregunta al president de la Generalitat sobre si el front comú que proposa és el que necessiten els catalans	
317-00300/13	36
Pregunta al president de la Generalitat sobre l'oportunitat que té de liderar la unitat de l'independentisme amb vista a les eleccions del 23 de juliol	
317-00303/13	38
Pregunta al president de la Generalitat sobre la convocatòria electoral del president del Govern espanyol i l'amenaça de l'onada reaccionària	
317-00305/13	39
Pregunta al president de la Generalitat sobre si té clar el rumb del Govern	
317-00302/13	40
Comunicació al Ple de la composició de les meses de les comissions (art. 49.2 del Reglament)	
	42
Projecte de llei de memòria democràtica de Catalunya (debat de totalitat)	
200-00017/13	42
Interpel·lació al Govern sobre la manca de llibertat política a Catalunya	
300-00330/13	65
Interpel·lació al Govern sobre la consideració institucional del Govern	
300-00334/13	72
Interpel·lació al Govern sobre el Cos de Bombers de la Generalitat	
300-00333/13	79
Interpel·lació al Govern sobre la situació de les universitats públiques	
300-00336/13	86
Interpel·lació al Govern sobre la reordenació del sistema sanitari	
300-00332/13	94
Interpel·lació al Govern sobre la distribució dels objectius del dèficit	
300-00329/13	101
Interpel·lació al Govern sobre la pressió fiscal que suporten els catalans	
300-00328/13	106

Aquesta publicació és impresa en paper ecològic (definició europea ECF), en compliment del que estableix la Resolució 124/III del Parlament, sobre la utilització del paper reciclat en el Parlament i en els departaments de la Generalitat, adoptada el 30 d'abril de 1990.

El *Diari de Sessions del Parlament de Catalunya* (DSPC) reproduïx només les intervencions orals fetes durant la sessió. La resta de documentació que acompanya la intervenció es pot consultar a l'expedient del ple.

Imprès al Parlament

ISSN: 0213-7976 (general)

0213-7984 (sèrie P)

DL: B-27.966-1980

www.parlament.cat

Sessió 52.1

La sessió s'obre a les nou del matí i tres minuts. Presideix la vicepresidenta primera en funcions de presidenta, acompanyada de la vicepresidenta segona, el secretari primer, la secretària segona, el secretari tercer i el secretari quart. Assisteixen la Mesa el lletrat major en funcions de secretari general i el lletrat Ramon Eudald Torrents Munt.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat de tot el Govern.

ORDRE DEL DIA DE LA CONVOCATÒRIA

1. Preguntes amb resposta oral.
2. Comunicació al Ple de la composició de les meses de les comissions (art. 49.2 del Reglament).
3. Projecte de llei de memòria democràtica de Catalunya (tram. 200-00017/13). Govern de la Generalitat. Debat de totalitat i votació de les esmenes a la totalitat (text presentat: BOPC 538, 8).
4. Interpel·lació al Govern sobre la manca de llibertat política a Catalunya (tram. 300-00330/13). Grup Parlamentari de VOX en Cataluña. Substanciació.
5. Interpel·lació al Govern sobre la consideració institucional del Govern (tram. 300-00334/13). Grup Parlamentari de Junts per Catalunya. Substanciació.
6. Interpel·lació al Govern sobre el Cos de Bombers de la Generalitat (tram. 300-00333/13). Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar. Substanciació.
7. Interpel·lació al Govern sobre la situació de les universitats públiques (tram. 300-00336/13). Grup Parlamentari d'En Comú Podem. Substanciació.
8. Interpel·lació al Govern sobre la reordenació del sistema sanitari (tram. 300-00332/13). Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar. Substanciació.
9. Interpel·lació al Govern sobre la distribució dels objectius del dèficit (tram. 300-00329/13). Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana. Substanciació.
10. Interpel·lació al Govern sobre la pressió fiscal que suporten els catalans (tram. 300-00328/13). Grup Parlamentari de Ciutadans. Substanciació.
11. Interpel·lació al Govern sobre la defensa internacional dels drets polítics dels catalans (tram. 300-00335/13). Grup Parlamentari de Junts per Catalunya. Substanciació.
12. Interpel·lació al Govern sobre el desenvolupament del Centre Recreatiu i Turístic de Vila-seca i Salou (tram. 300-00331/13). Grup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular - Un Nou Cicle per Guanyar. Substanciació.
13. Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre les urbanitzacions amb dèficits urbanístics (tram. 302-00288/13). Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar. Debat i votació.
14. Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre el transport ferroviari (tram. 302-00295/13). Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana. Debat i votació.
15. Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre l'estat del personal de Justícia (tram. 302-00289/13). Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar. Debat i votació.
16. Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la protecció de la família i la infància (tram. 302-00290/13). Grup Parlamentari de VOX en Cataluña. Debat i votació.
17. Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre l'educació especial (tram. 302-00291/13). Grup Parlamentari de Ciutadans. Debat i votació.
18. Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre el model turístic (tram. 302-00292/13). Grup Parlamentari d'En Comú Podem. Debat i votació.
19. Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la gestió de l'aigua al regadiu (tram. 302-00293/13). Grup Parlamentari de Junts per Catalunya. Debat i votació.
20. Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la gestió de l'aigua com a bé públic (tram. 302-00294/13). Grup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular - Un Nou Cicle per Guanyar. Debat i votació.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Diputats, diputades, si us plau, preneu seient i fem silenci.

(Diputats del Grup Parlamentari d'Esquerra de Catalunya deixen una rosa blanca sobre l'escó del diputat Antoni Flores i Ardiaca.)

Moltes gràcies.

(Aplaudiments forts i perllongats.)

Manifestació de condol per la mort del diputat Antoni Flores i Ardiaca

Permeteu-me obrir aquesta sessió plenària d'avui amb un record al diputat del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana en aquesta legislatura, Antoni Flores i Ardiaca, que, com bé saben, va traspasar dilluns passat a Tremp. Abans de fer un minut de silenci en el seu record, el president del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana ha demanat intervenir breument per adreçar unes paraules a la cambra. Dono la paraula, doncs, al senyor Josep Maria Jové i Lladó.

Josep M. Jové Lladó

Gràcies, vicepresidenta. Diputades, diputats, conselleres, consellers, honorable president... El diputat Antoni Flores i Ardiaca ens ha deixat. El company i amic Toni avui no és entre nosaltres ocupant el seu escó. Dilluns passat la incredulitat i la injustícia ens van colpejar brutalment. Avui no hi ets, Toni. Tu, que sempre, sempre hi eres i mai fallaves.

Per això aquesta intervenció d'avui és un reconeixement d'un grapat de persones aquí i al Pirineu que tenim encara el cor encongit. En nom de totes elles, en primer lloc, m'agradaria donar les gràcies més sinceres a la resta de grups parlamentaris per les mostres de condol que ens heu fet arribar i per cedir-nos aquests minuts d'homenatge. Van ser molts els missatges i les trucades que vam rebre mostrant-nos el vostre dolor i oferint-nos el vostre suport. I aquest allau de solidaritat només el poden aconseguir persones com l'Antoni. Moltes, moltíssimes gràcies de tot cor.

El Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, els diputats i diputades, personal tècnic i administratiu i la nostra organització política avui volem homenatjar-te amb senzillesa, Toni, amb la senzillesa que et caracteritzava. Volem retre un homenatge a un home bo, a un home discret, a una bona persona. A un diputat amic de molts diputats i diputades, amic de molts de vosaltres. I aquestes paraules també voldrien ser paraules d'afecte cap a vosaltres i en especial a l'Anna, l'Àngeles, la Maria Jesús, la Irene, en Bertomeu, l'Oriol i en Jaume.

Amb el Pirineu i el Pallars, sempre al cor... Amb el Pirineu i el Pallars, sempre al cor i al cap, l'Antoni va fer de la discreció i la constància pencaire, de la generositat, una manera de ser i de fer. Una discreció que transformava en afecte i confiança als cercles més propers. El somriure murri de la militància republicana acumulada, el somriure sorneguer als passadissos del Parlament. D'haver-ne vist moltes, de somiar-ho encara tot. De tenir poques paraules, però d'encertar-les sempre tant; poc soroll i molta feina. I fer, de la perspectiva i l'experiència, de l'arrelament a la terra, la millor de les eines per seguir remant.

Observava molt i descrivia després, clar, precís i breu, amb un sentit de la realitat just i compromès. En Toni va ser, és una persona clau per a molts de vosaltres i, per això, l'absència és encara més dolorosa i molt dura. La generositat que rebíem –i d'ell en rebíem molta– deixa buits molts grans, que mirarem d'apaivagar honorant-te en la memòria. Lleguem-nos-en la capacitat de resistència, d'ajuda als altres, de coneixement profund del país i també del partit. Agafem-li el relleu i convertim-lo en esperança. Que el millor homenatge, Toni, sigui la victòria que batallaves incansable, per la independència i la justícia social. Per tu i amb tu sempre.

Moltes gràcies.

(Aplaudiments forts i perllongats.)

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Gràcies, diputat. Acabada la intervenció, fem tot seguit un minut de silenci.

(La cambra serva un minut de silenci.)

Gràcies, diputats i diputades. A continuació us recordo que la llista de les preguntes a respondre oralment en el Ple està inclosa en el dossier del Ple. D'acord amb l'article 164 del Reglament, se substanciarien aquest matí com a primer punt de l'ordre del dia d'aquesta sessió plenària.

Interpel·lació al Govern sobre la Ryder Cup (retirada)

300-00325/13

Així mateix, els faig avinent que el Grup Parlamentari de Junts per Catalunya ha retirat la interpel·lació al Govern sobre la Ryder Cup, que havia estat posposada en l'anterior sessió plenària.

I també els comunico que una diputada ha delegat el seu vot per a aquesta sessió plenària i que un diputat ha sol·licitat poder votar telemàticament.

Compliment de la Moció 111/XII, sobre les operacions de rescat a la Mediterrània i les polítiques d'acollida de migrants

Així mateix, els informo que, en compliment amb allò que estableix la Moció 111/XII del Parlament de Catalunya, sobre les operacions de rescat a la Mediterrània i les polítiques d'acollida de migrants, segons les dades oficials de l'Organització Internacional de les Migracions, des de l'inici d'aquest any hi ha un total de 1.093 víctimes mortes i desaparegudes a la Mediterrània.

Manifestació de condol i de condemna de la violència masclista

Per últim, i malauradament, he de comunicar-los un nou feminicidi. D'acord amb les dades oficials del Departament d'Interior, el passat 6 de maig l'Arantxa va morir assassinada a Manresa.

En nom de la cambra, lamento i condemno aquest crim i reitero el compromís del Parlament en l'erradicació de qualsevol forma de violència contra les dones i de vetllar pel seu record.

D'acord amb el protocol de dol del Parlament de Catalunya contra les violències masclistes aprovat pel Grup de Treball d'Equitat de Gènere, la Mesa convoca un minut de silenci en suspendre la sessió del Ple avui al migdia davant de la façana del Palau del Parlament.

Doncs iniciem els punts de l'ordre del dia amb les preguntes al Govern.

Pregunta al Govern sobre els criteris del Departament d'Interior per a autoritzar i gestionar les manifestacions

310-00521/13

En primer lloc, pregunta al Govern a respondre oralment en el Ple sobre els criteris del Departament d'Interior per autoritzar i gestionar les manifestacions. Formula la pregunta la diputada Anna Grau Arias, del Grup Parlamentari de Ciutadans.

Anna Grau Arias

Gràcies, presidenta. Señor conseller de l'Interior..., hace seis semanas que esta diputada al Parlament, junto con mis compañeros de Ciutadans, protestamos pacíficamente y democráticamente en *la plaza de la Bonanova de Barcelona* contra la

ocupación ilegal y violenta de los edificios de El Kubo y La Ruina. En todo momento hemos seguido y seguiremos las indicaciones de los Mossos d'Esquadra, aun cuando restringían nuestros movimientos –ayer mismo volvió a pasar– y los de los vecinos de la Bonanova, que llevan años aguantando de todo.

Pero luego hemos visto a los Mossos pastorear resignadamente y sin rechistar, tanto en la Bonanova como en otros puntos de la ciudad, manifestaciones tanto de los okupas como de la empresa Desokupa –tanto monta, monta tanto–, que han incluido desde cánticos fascistas hasta agresiones físicas a todo el que se les pusiera por delante y exhibición de armamento ilegal, como la porra extensible del señor del Oro-Pulido júnior.

¿Nos puede indicar, por favor, cuál es el criterio de Interior para tratar con una aparente doble vara de medir las manifestaciones en la vía pública, como hemos visto en la Meridiana, en la Bonanova y en la *plaça Universitat*?

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Per respondre té la paraula el senyor Joan Ignasi Elena Garcia, conseller d'Interior.

El conseller d'Interior (Joan Ignasi Elena i Garcia)

Bé. Vicepresidenta, diputada, diputats, diputades... El criteri..., les manifestacions no les autoritza el Departament d'Interior, sinó que es comuniquen. I quan no es comuniquen igualment s'han de necessàriament gestionar. I el criteri sempre és el de garantir els drets i llibertats dels ciutadans i ciutadanes, la seva seguretat –la seva seguretat– i quan es produeixen limitacions de moviment és derivat de voler garantir i d'haver de garantir la seguretat –perquè això és fonamental– i, naturalment, la convivència dels veïns i veïnes. Aquests són els principis que han inspirat tota l'actuació en el cas a què vostè fa referència.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Per repreguntar, té la paraula la diputada Anna Grau Arias.

Anna Grau Arias

Señor *conseller*, hace demasiado tiempo que en Barcelona y en Cataluña no rigen las mismas normas, las mismas leyes ni los mismos derechos para unos que para otros. La democracia también es eso, es defender aquello en lo que crees por los cauces del coraje y del respeto, mantener la palabra dada y el compromiso con la convivencia y con el bien común.

La lucha contra la ocupación de edificios no es muy distinta de la lucha contra la ocupación de instituciones y contra un «todo vale» en política que a veces pone los pelos de punta. Me gustaría saber qué tienen pensado ustedes para garantizar esta igualdad de derechos, porque, mire, yo y mis compañeros hemos salido del 28 de mayo con el compromiso de seguir luchando por aquello en lo que creemos, cueste lo que cueste.

Ustedes parece que han salido con la idea de articular un nuevo frente independentista y preparar un nuevo golpe a la democracia. Pues, déjeme que le diga que mientras quede gente como yo en este Parlament, nos va a tener a todos enfrente, aquí y en la Bonanova.

Gràcies.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Per respondre, té la paraula el conseller d'Interior.

El conseller d'Interior

Miri, jo crec que en el cas de la Bonanova i dels dos edificis ocupats, s'ha produït un error greu per part seva i per part de vostès. Van atiar el conflicte. Van atiar el conflicte i un conflicte que va acabar provocant dues manifestacions antagòniques que posaven en risc la seguretat dels propis participants de la manifestació i també la pau dels veïns i veïnes.

Un conflicte que van atiar vostès, i com, a més a més, han manifestat els propis veïns, de forma impostada, amb interessos únicament electorals. I a conseqüència d'això i d'aquest atiament es van acabar produint unes manifestacions, i la convocatòria d'una manifestació ultra amb imatges absolutament lamentables de centenars de persones amb una actitud fatxenda cridant consignes feixistes, insultant dirigents polítics de forma vergonyosa i de forma inacceptable, amb l'aparició d'un torrentisme que lamentablement vam haver de viure als carrers de la nostra ciutat.

Miri, quan hi ha dues manifestacions i dues convocatòries tan antagòniques, el que és imprescindible és garantir, en primer lloc, la seguretat de tothom, i es va garantir. I es va garantir la convivència i es va garantir que no hi haguessin conflictes entre els dos col·lectius per una intervenció excel·lent, exemplar –i que vull agrair– dels Mossos d'Esquadra.

Hi havia el risc d'un conflicte molt rellevant en el marc d'una convocatòria electoral, que la pertorbés i que hi influís, i, gràcies a Mossos d'Esquadra i al treball que es va fer, es va garantir el que mai hauria d'haver passat.

Moltes gràcies.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Pregunta al Govern a respondre oralment en el Ple sobre la negociació amb els sindicats d'educació.

Pregunta al Govern sobre la negociació amb els sindicats d'educació

310-00531/13

Formula la pregunta el diputat Carles Riera Albert, del Grup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular - Un Nou Cicle per Guanyar.

Carles Riera Albert

Bon dia, conseller. Miri, el seu departament és un exemple extrem, probablement, del tarannà del seu Govern pel que fa a la manca de diàleg i de negociació amb el món social i sindical. En els darrers dies i hores, alguns sindicats de l'educació ja han denunciat la manca de voluntat negociadora i d'entesa per part de la conselleria i han anunciat mobilitzacions i vagues en aquest final de curs i per al començament del proper.

Conseller, la política educativa del seu departament comença a mostrar símptomes d'esgotament i de fracàs: segregació escolar, fracàs escolar, a la cua en comprensió lectora, col·lapse i manca de recursos en el desenvolupament de l'escola inclusiva, desastre en la gestió del personal docent i en el procés d'estabilització de plantilles, i ara, per enèsima vegada, fracàs en el diàleg amb els sindicats de la comunitat educativa.

Conseller, quan i com pensa redreçar aquesta situació?

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Per respondre, té la paraula el senyor Josep González-Cambray, conseller d'Educació.

El conseller d'Educació (Josep González-Cambray)

Gràcies, vicepresidenta. Diputades, diputats, diputat Riera... Bé, nosaltres, des del Departament d'Educació, sempre volem arribar a acords; de fet, durant aquesta legislatura hem arribat a diferents acords amb els sindicats, amb els representants dels treballadors. Estic convençut de que tornarem a arribar a acords. Només aquesta legislatura, només durant..., no, aquesta legislatura, no –disculpi. Durant aquest curs hem fet vint-i-sis mesos sindicals, que són més de noranta hores de diàleg, més de noranta hores per anar a buscar consens –jo personalment m'he implicat en moltes

meses, en moltes reunions bilaterals. I, per tant, seguirem buscant acords, i estic convençut que seguirem trobant acords.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Per repreguntar, té la paraula el diputat Carles Riera Albert.

Carles Riera Albert

Miri, conseller, reunir-se i parlar no és suficient. A més, cal reunir-se i parlar amb voluntat de negociació i d'acord, que en aquests moments és el que no sabem trobar a la conselleria d'Educació. I les mesures que vostè està plantejant en aquests marcs de reunió que vostè esmenta ni convencen els sindicats i la comunitat educativa ni resolen els problemes que nosaltres li hem plantejat.

La situació és greu i d'emergència i reclama amb urgència que el departament i el conseller obrin un nou cicle de diàleg amb la comunitat educativa per recuperar les condicions laborals prèvies a les retallades, acordar el calendari escolar, garantir l'estabilització de les treballadores en abús de temporalitat i revertir el desastre generat amb els processos d'estabilització fracassats, garantir places públiques i finançament de l'etapa zero-tres sense transferir-lo a les famílies i als ajuntaments, garantir la immersió lingüística, aturar el tancament de grups i línies a la primària pública, garantir places públiques d'FP per a tota la demanda i concretar pressupost i avenços en escola inclusiva.

Conseller, 2021, dues vagues; 2022, onze vagues; 2023, dues vagues; 2023, les pitjors oposicions de la història; juny del 23: sense entesa ni acord amb els sindicats. Conseller, cal que respongui i resolgui. És urgent que dialogui i negociï; o, altrament, haurà de dimitir.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Per respondre té la paraula el conseller d'Educació.

El conseller d'Educació

Bé, diputat Riera, nosaltres sempre hem tingut voluntat d'acord; de fet, els fets desmenteixen el que vostè està afirmant. El diàleg sempre ha estat obert, i li recordo alguns dels acords a què hem arribat amb els sindicats durant aquesta legislatura.

Al setembre del 2022 vam arribar a un acord amb tots els representants de la mesa sindical, fet que no succeïa durant els darrers vint anys; mai s'havia arribat en vint anys a un acord amb tots els representants de la mesa sindical, i vam signar un acord per revertir la principal retallada, que era reduir una hora lectiva i, per tant, incorporar 3.500 mestres i professorat al sistema educatiu.

Al març del 2023 vam tornar a arribar a un acord amb els sindicats, amb les patronals i els representants sindicals de la formació professional per acordar l'oferta i la planificació educativa en formació professional per al curs vinent i per als propers anys.

Al maig –aquest mes de maig– hem arribat a un acord amb els sindicats per tal d'acordar la presencialitat, al mes de juliol, dels mestres i el professorat als centres educatius.

I ara, tal com vostè deia, hem presentat amb aquesta voluntat de diàleg, una nova proposta d'acord, una nova proposta d'acord que posi fi a totes les retallades. Hem revertit la gran majoria de les retallades, però en queden dos. I, per tant, nosaltres el que fem des del Departament d'Educació, el que fem des del Govern és fer una proposta als representants dels treballadors per tal de, durant aquesta legislatura, revertir totes les retallades que hem tingut presents al sistema educatiu durant més de deu anys. Convençut de que tornarem a arribar a un acord.

Gràcies.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Pregunta el Govern a respondre oralment en el Ple sobre l'aplicació de la Llei 12/2023, pel dret a l'habitatge.

Pregunta al Govern sobre l'aplicació de la Llei 12/2023, pel dret a l'habitatge

310-00524/13

Formula la pregunta la diputada Susanna Segovia Sánchez, del Grup Parlamentari d'En Comú Podem.

Susanna Segovia Sánchez

Gràcies, presidenta. Conseller, com vostè sap perfectament, el divendres passat ja va entrar en vigor la llei estatal que regula el dret a l'habitatge i que permet regular els lloguers. Uns anys després de la suspensió de la llei catalana, tornem a tenir la possibilitat de regular els lloguers. Però per això vostè sap que no és necessari, sí o sí, que la Generalitat declari les zones tensionades.

Ja l'hi vam preguntar fa unes setmanes i l'hi tornem a preguntar ara: què ha fet el seu Govern per declarar-les i per què fins ara no s'ha anunciat res i no s'han declarat.

Gràcies.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Per respondre té la paraula el senyor Juli Fernàndez i Olivares, conseller de Territori.

El conseller de Territori (Juli Fernàndez i Olivares)

Bé; gràcies, vicepresidenta; bon dia, diputada, diputats, diputades. El Govern de la Generalitat, com vaig tenir l'oportunitat de transmetre-li ara farà un mes, estem compromesos amb tots els instruments que tenim per tal de fer que el dret a l'habitatge sigui un dret real.

Vostè em demana què fa el Govern. No què ha fet, què fa el Govern, perquè segueix, el Govern segueix treballant, en aquest sentit, en l'àmbit d'una eina que entra en vigor divendres passat. I el que fa el Govern és treballar amb el ministeri, doncs, per tal de que tinguem la capacitat de desenvolupar tots els instruments, de desenvolupar i homologar l'índex de referència per a la contenció de preus del lloguer; que les àrees de demanda acreditada i tensionada, doncs, siguin una realitat i que siguin en el marc del pla territorial sectorial d'habitatge, que també ens dona un instrument amb una aprovació provisional que ja es va realitzar fa unes setmanes i que ens permet també ampliar aquest marc d'àrees de demanda acreditada i tensionada, i també, amb els instruments que tenim a l'abast, que ens dona aquesta llei, per tal que, quan acabi la pròrroga, la moratòria dels desnonaments, puguem tenir aquests mecanismes per tal que la intermediació prèvia a la demanda de desnonament sigui una realitat. Ho fem al Govern. Ho fem, doncs, interlocutant amb el Govern de l'Estat, no des de la gesticulació pública, sinó des del treball, per tal de que sigui una realitat. I ho fem, també, treballant amb els diferents agents socials amb els que hem pogut tenir trobades i interlocució fluida, per tal que aquests instruments que desenvolupem també siguin el més sòlids possible i ens serveixin el màxim possible.

Aquesta és la feina que hem fet, la que fem i la que continuarem fent, perquè els nostres interessos són els interessos dels ciutadans i ciutadanes que tenen dificultats en l'accés a l'habitatge.

Moltes gràcies.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Per repreguntar, té la paraula la diputada Susanna Segovia Sánchez.

Susanna Segovia Sánchez

Conseller, sona bastant a excuses. És una mesura que és urgent i vostè ho sap, que hi ha milers de famílies que cada dia necessiten signar un contracte de lloguer i que, com més trigui la Generalitat a declarar aquestes zones tensionades, més trigirà a aplicar-se la llei i a poder tenir un preu regulat.

Vostè sap que hi ha molts enemics d'aquesta llei. Vostè sap que hi han partits polítics, que hi han immobiliàries, hi han fons d'inversió que no volen que s'apliqui aquesta llei. El conseller de la Generalitat Valenciana, l'Héctor Illueca, va signar el mateix divendres el procediment per declarar aquestes zones tensionades; i aquí, de moment, no s'ha donat cap senyal cap enfora. Per això, nosaltres li demanem un senyal clar, un senyal clar cap a la ciutadania i cap a tots aquells que volen especular amb el lloguer i amb el dret a l'habitatge.

A Catalunya, els lloguers es regulen, i es regulen ja –es regulen des de ja. Un senyal clar, també, que no es permetran les infraccions i saltar-se la llei, que es farà informació i es faran sancions a qui se la salti. Perquè ja estem veient com ja hi han immobiliàries que estan intentant seguir cobrant els honoraris als llogaters i llogateres, cosa que no està permesa per la llei i està denunciant el Sindicat de Llogateres. També hem pogut veure com hi han propietaris que estan intentant fer passar per lloguers de temporada el que no són lloguers de temporada, i això també és frau de llei i també s'ha de perseguir i també s'ha de sancionar.

Conseller, que Catalunya es defensa amb valentia, amb valentia, regulant els lloguers, no fent fronts amb Junts per Catalunya, que és un partit que hi va votar en contra i que no vol aplicar la regulació de lloguers. Si des de Catalunya volem fer un front per aturar la dreta i per aturar la ultradreta, si volem que no hi hagi un retrocés democràtic i en drets, el 23 de juliol el que cal és valentia per aplicar els lloguers. El que cal és valentia per defensar el dret a l'habitatge i no fer acords amb partits que el que no volen és aplicar aquesta regulació de lloguers. Així es defensa Catalunya: es defensa i es fa front a la ultradreta i a la dreta regulant els lloguers i garantint el dret a l'habitatge.

Gràcies.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Per respondre, té la paraula el conseller de Territori.

El conseller de Territori

Senyora Segovia, jo he intentat explicar-li de manera al més detallada possible la feina que estem fent, perquè compartim l'objectiu.

No sé si és valentia. Nosaltres utilitzem totes les eines. L'únic govern que ha utilitzat l'eina que teníem a l'abast per expropiar grans tenidors que no compleixen la seva funció social d'habitatge buit és el Govern del qual jo soc conseller. És el departament del qual jo soc conseller des que Esquerra Republicana en té la responsabilitat.

Moltíssimes gràcies.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Pregunta al Govern a respondre oralment en el Ple sobre la gestió de la sequera.

Pregunta al Govern sobre la gestió de la sequera

310-00528/13

Formula la pregunta el diputat Salvador Vergés i Tejero, del Grup Parlamentari de Junts per Catalunya.

Salvador Vergés i Tejero

Presidenta Borràs, Mesa, diputades i diputats... Consellera Jordà, té previst publicar el pla de xoc de la pagesia abans del 4 de juny, tal com vam establir en la llei de mesures urgents contra la sequera?

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Per respondre, té la paraula la senyora Teresa Jordà i Roura, consellera d'Acció Climàtica, Alimentació i Agenda Rural.

La consellera d'Acció Climàtica, Alimentació i Agenda Rural (Teresa Jordà i Roura)

Diputades, diputats... Diputat Vergés, el pla de xoc o l'ajut i estar al costat de la pagesia..., no hem d'esperar al 4 de juliol. De fet, ja ho estem fent i el passat divendres, en el si de la Taula Agrària, ja vàrem aplicar un seguit de mesures i ho estem fent i seguim fent; evidentment, analitzant ben de prop què està passant cada setmana.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Per repreguntar, té la paraula el diputat Salvador Vergés i Tejero.

Salvador Vergés i Tejero

Consellera, les mesures a les quals vostè fa referència les tinc aquí, les de la Taula Agrària, però jo li diria que el que hem de fer en aquest cas, i més tractant-se d'una llei, però no només perquè és una llei sinó perquè el sector així ho requereix davant la gravetat del que estem patint, és que publiquin un pla de xoc formalment.

Ens hem acostumat massa que hi ha incompliments de mandats i de terminis en les mocions aquí al Parlament, però és que això d'avui..., estem parlant d'una llei. I vostès a nosaltres tampoc ens han contactat per poder-ho treballar conjuntament.

Com bé deu saber, en aquest Ple, de fet demà, presentem una moció relativa a la sequera, al regadiu, en la qual parlem d'ajuts, parlem d'assegurances, d'IVA, de PAC... Nosaltres, com sap, tenim mà estesa i hem liderat des d'aquí al Parlament la taula de desburocratització de la pagesia, la llei de sequera... Per tant, el que li demanem és que compti amb nosaltres per poder tirar endavant aquest pla de xoc, que és totalment necessari.

El que no pot ser és que per a cada problema en surti un col·lectiu; en aquest cas, en els darrers mesos, doncs, ha sortit Pagesos o Conills, ha sortit al manifest del Gran Urgell... Això ho hem de parar. Estem parlant de col·lectius de centenars i fins i tot algun miler de pagesos.

Nosaltres aquests dies hem estat visitant les principals comunitats de regants del país i pagesos d'arreu, i les dues conclusions claríssimes que extraïem són: primera, que els falta comunicació per part del departament i, segona, que en molts casos senten com que ells han tingut més prevenció, més seny en la gestió de l'aigua que la pròpia Administració.

I això no pot ser, perquè del que estem parlant no és només d'ajudar la pagesia, sinó que estem parlant de garantir l'alimentació del país. I aquest any, com vostè sap, pot ser que es perdin dos terços de la producció de poma de Catalunya, en un país que aconsegueix només conrear la meitat d'hectàrees per habitant respecte a la mitjana europea, que produïm, només un quaranta per cent dels aliments que consumim i que perdem, any rere any, pagesia. Això, amb un sector agroalimentari que, amb un 4,1 per cent del PIB, és el primer sector manufacturer de Catalunya.

Per tant, consellera, li demanem: salvem el que mengem. I ens té al nostre costat amb mà estesa per poder redactar aquest pla de xoc. Parin de passar-se la pilota amb els socialistes amb el tema de la CHE, si us plau, i comptin amb nosaltres per poder redactar aquest pla de xoc que necessita la nostra pagesia.

Gràcies.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Per respondre, té la paraula la consellera d'Acció Climàtica, Alimentació i Agenda Rural.

La consellera d'Acció Climàtica, Alimentació i Agenda Rural

Sí, gràcies. Senyor Vergés, unes quantes consideracions. La primera, sap perfectament que tenim el país dividit, eh?: cinquanta-dos per cent, en aquest cas, la gestió de les conques internes pel que fa a la Generalitat de Catalunya; la resta, el quaranta-vuit per cent, la Confederación Hidrográfica de l'Ebre. Això, evidentment, és un problema.

La plataforma Manifest del Gran Urgell crec que és un motiu per celebrar en aquest sentit. Primera, perquè és la primera vegada que s'uneixen, en aquest sentit, les cooperatives, les diferents organitzacions agràries, també les centrals fructícoles, perquè el que pot succeir justament en aquesta campanya és molt greu, és molt greu per a la pagesia i és molt greu, evidentment, per les conseqüències socioeconòmiques que pot tenir en aquest territori. I amb ells estem treballant, malgrat que nosaltres no tenim la gestió, evidentment, de l'aigua ni l'aixeta. I això és un capítol a part que n'hem parlat a bastament i que segurament tindrem més possibilitats per parlar-ne.

Pel que fa a les conques internes, jo no sé quines comunitats de regants ha visitat. Ens hi veiem i parlem absolutament cada setmana. De fet, fixi's si hi parlem cada setmana que les comunitats de conques internes, les que ens pertoquen, en temps i en forma, vam ser capaços tots plegats de planificar amb rigor, i els regants sabien des de fa mesos l'aigua disponible. Només ens van fer un prec i era: «L'aigua que ens dieu de la que disposem, mantinguem-la.» I aquest és el compromís. Encara la setmana passada vaig estar visitant justament els regants del Baix Ter en aquesta tessitura.

A partir d'aquí, mà estesa, tota; l'agafem, la seva i entenc que de tots els companys del grup parlamentari, perquè la situació és difícil. Estem en una sequera extrema, persistent i que repetirà, i, evidentment, ens hi va no només el sector agrari –importantíssim–, sinó, com molt bé deia vostè, el proveïment d'aliments. En això estem.

A dia d'avui no podem posar una xifra en tot plegat. L'anem fent a passos. Evidentment, serem al costat del sector agrari, com hi hem estat sempre, i en aquesta ocasió encara amb moltíssima més força.

Gràcies.

Las vicepresidenta primera en funciones de presidenta

Pregunta al Govern a respondre oralment en el Ple sobre la gestió de les grans infraestructures.

Pregunta al Govern sobre la gestió de les grans infraestructures

310-00529/13

Formula la pregunta el diputat Joan Canadell i Bruguera, del Grup Parlamentari de Junts per Catalunya.

Joan Canadell i Bruguera

Bon dia, presidenta Borràs, membres de la mesa, diputades, diputats... Conseller Fernàndez, hi ha previst algun pla de contingència per al més que previsible col·lapse de l'aeroport del Prat d'aquest estiu? És conscient que la recuperació del turisme ens situa pràcticament a nivells del 2019 i que en aquests quatre anys a Catalunya no han parat de venir, incrementar *hubs* internacionals i empreses multinacionals que s'han instal·lat i que les exportacions creixen any rere any i també en càrrega aèria, i, per tant, tot això implica més activitat tant de passatgers, de mercaderies i també de vols.

La vicepresidenta primera en funciones de presidenta

Per respondre, té la paraula el senyor Juli Fernàndez Olivares, conseller de Territori.

El conseller de Territori

Bon dia. Gràcies, vicepresidenta. Diputat, com vostè bé explicava, la recuperació de l'activitat aeroportuària, la recuperació de l'activitat econòmica després de la covid el que fa és que tornem a situacions prèvies a la covid, situacions de l'any 2019,

on l'aeroport de Barcelona, malgrat que la Generalitat de Catalunya explicava i alertava de la situació de col·lapse i d'infracapacitat de respondre-hi, aquestes situacions es van donar perquè avui, com l'any 2020, la responsabilitat, desgraciadament, no és de la Generalitat de Catalunya. Per tant, el Govern de la Generalitat continua fent allò que cal, que és explicar i reiterar i plantejar la necessitat de que hi hagin solucions i mesures a aquesta situació que pot ser previsible que ens trobem aquests mesos de juliol i agost.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Per repreguntar, té la paraula el diputat Joan Canadell i Bruguera.

Joan Canadell i Bruguera

Sí; conseller, sabem que la responsabilitat no és de la Generalitat, però entenem que vostè ha de liderar al màxim les solucions.

Conseller, aquest estiu entenem que serà calent. Hem recuperat quaranta-sis de les quaranta-set rutes intercontinentals de l'aeroport del Prat. De fet, avui ja és el segon en tràfic origen-destinació a Europa després de Londres i pràcticament el nombre de passatgers, com deia, ja ha arribat al d'abans de la pandèmia, a l'estiu del 19, on aleshores vam tenir, com deia, l'aeroport col·lapsat i molts endarreriments, que és el pitjor que pot passar a un aeroport com el nostre.

Conseller, sabem que vostè no és amic del turisme. Però l'aeroport del Prat no només mou turistes de banyador i xancleta, mou també centenars de milers de turistes de congressos i, sobretot, mou talent. I el talent només fa llargues distàncies en avió. Parlo dels científics, els professionals, empresaris, tecnòlegs, artistes, directius, catedràtics.... Tots fan servir l'avió per venir a Catalunya a fer la seva feina i també, per què no?, per plaer, perquè hi tenen dret.

Conseller, què pensa fer amb el futur immediat del sistema aeroportuari català? Perquè inclou Girona, Reus i Lleida també. I aquesta pregunta té dues parts, conseller: primera està parlant amb AENA per recuperar urgentment el pla d'inversions de l'aeroport? Segona, i més immediata: exigirà que es planifiqui aquest estiu i els propers anys mentre no tenim l'ampliació per evitar el col·lapse?

Conseller, al sistema català tenim els dos aeroports clarament infrautilitzats, amb vols europeus a Girona i Reus i en menor mesura a Lleida, i, per tant, li demanem que agafi la maleta, vagi a parlar amb AENA i, si cal, amb la ministra en funcions per planificar els propers anys, perquè és qüestió de temps que tornem a tenir l'aeroport col·lapsat i perdem prestigi internacional. I si ens necessita per a això, per fer força conjunta a Madrid, no dubti que ens tindrà al seu costat.

Finalment, un altre tema d'infraestructures: les conseqüències de les avaries a rodalies, segons l'informe de la cambra de comerç, en poc més de quatre mesos s'han perdut 520.000 hores, 65.000 jornades de treball. Conseller, ha reclamat a l'Estat compensació per aquestes hores perdudes? Pensa fer-ho? Pensa extrapolar-ho als anys amb el servei de Rodalies a Catalunya?

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Per respondre, té la paraula el conseller de Territori.

El conseller de Territori

Moltes gràcies. Com bé li he intentat explicar, el Govern de la Generalitat intenta assumir totes les responsabilitats. Per això som independentistes, perquè no volem excuses, volem responsabilitats. Crec que això ho compartim.

Vostè em preguntava al voltant del sistema aeroportuari català. El que fem és construir-lo, perquè, per desgràcia, no hi era. Per tant, el que fem, ara que tenim la responsabilitat, és construir el sistema aeroportuari català per tal de poder tenir solucions o proposar solucions a aquesta situació, que, com bé li he explicat, hem plantejat a AENA que hi serà, que hi pot ser, que cal plantejar plans de contingència perquè no hi sigui, i que tenim la proposta de la construcció d'aquest sistema aero-

portuari català. Perquè vostè fa asseveracions..., no sé d'on ha tret que jo no soc amic del turisme; jo, escolti'm, el progrés, tot allò que aportí valor i que sigui de manera equilibrada, doncs, sempre al costat de la prosperitat i al costat dels interessos del benestar de la gent del nostre país.

Miri, li llegiré un titular, perquè vostè em demanava sobre rodalies. És del 18 de febrer del 2020. Diu: «La Generalitat pacta amb Renfe quinze anys més d'explotació de rodalies.» Sap qui era el conseller de Territori? El senyor Puigneró. Sap qui era el secretari de Mobilitat? El senyor Isidre Gavín. Per tant, nosaltres el que intentem és recuperar i tenir totes les competències en Rodalies per tenir respostes per a la gent del país.

Moltes gràcies.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Pregunta al Govern a respondre oralment en el Ple sobre la defensa de la llengua catalana a Europa.

Pregunta al Govern sobre la defensa de la llengua catalana a Europa

310-00530/13

Formula la pregunta el diputat Francesc Ten i Costa, del Grup Parlamentari de Junts per Catalunya.

Francesc Ten i Costa

Gràcies. Consellera, molt bon dia. Segurament vostè i jo estem d'acord que les polítiques lingüístiques i les polítiques culturals s'han de sotmetre a una avaluació i s'han de sotmetre a una valoració. Amb relació a això, hi ha la feina feta pel seu Departament i pel seu Govern amb relació a l'oficialitat del català a Europa. Quina valoració ens en faria?

Moltes gràcies.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Per respondre, té la paraula la senyora Natàlia Garriga Ibáñez, consellera de Cultura.

La consellera de Cultura (Natàlia Garriga Ibáñez)

Gràcies, vicepresidenta. Diputat Ten, doncs, com vostè ja sap, el Govern defensa el català davant de l'Estat, davant de la Unió Europea i a tot arreu. Ho fem des del Departament d'Acció Exterior, amb una interlocució constant i propera amb les institucions de la Unió Europea, amb la representació de la Comissió Europea a Barcelona, amb l'oficina de Barcelona del Parlament Europeu. I el president de la Generalitat va intervenir al fòrum de les Nacions Unides sobre qüestions de les minories per defensar la llengua catalana. Va ser la primera vegada que un president del Govern va intervenir en aquest fòrum de les Nacions Unides.

El Govern republicà està plenament compromès i treballa constantment per tal que el català esdevingui llengua oficial de la Unió Europea, i aquest és un objectiu irrenunciable i així ho hem traslladat sempre sempre en les nostres converses amb el Govern espanyol i així també ho estableix l'Estatut d'autonomia de Catalunya. Perquè vostè sap, com jo, que és l'Estat qui té la responsabilitat de presentar la sol·licitud formal per aconseguir aquesta oficialitat. Així, es va acordar en la taula de diàleg de que hi hagués una petició per tal de poder utilitzar el català al Ple del Parlament Europeu. Jo mateixa vaig assistir després a una reunió amb la ministra de Política Territorial el 16 de setembre on es va fer arribar aquesta petició a la Unió Europea, a la Mesa del Parlament Europeu. I també deu saber que hi ha hagut uns canvis en aquesta Mesa del Parlament Europeu i estem esperant en aquests moments aquesta resposta.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Per repreguntar, té la paraula el diputat Francesc Ten i Costa.

Francesc Ten i Costa

Consellera, nosaltres li fem aquesta pregunta des de la màxima col·laboració, però també des de la màxima preocupació. Els resultats avui per avui són minsos, per no dir pràcticament nuls. Vostè ho ha esmentat, el 27 de juliol van fer una taula de diàleg i allà, curiosament, se pren l'acord de sol·licitar al Govern espanyol que la llengua catalana sigui una llengua d'ús a les institucions europees. Però aquesta expectativa per nosaltres, per Junts per Catalunya, és excessivament baixa. Nosaltres creiem que el que seria realment transformador fora que el català fos llengua oficial al Parlament Europeu, com ho és l'irlandès, amb molts menys parlants. Vostès ho han incorporat en aquelles cent accions que d'una manera de pressa i corrents van presentar, en les quals parlen de teixir aliances. Quines aliances s'estan teixint? Ens ho expliqui, si us plau. Nosaltres compartim, volem ser part d'aquestes aliances, col·laboració, però els resultats de moment no els veiem.

Vostè va presentar un pla de treball detallat en el qual s'havia d'aconseguir que la ciutadania se relacionés en català amb l'Administració espanyola. Quin és aquest pla de treball i, sobretot, quins resultats en tenim? Perquè en paral·lel tenim la notícia, tenim el coneixement per Plataforma per la Llengua que hi ha més de cent normatives, instruccions, modificacions de lleis a l'Estat espanyol i a Europa que el que fan és relegar el català a un segon ordre, a una segona categoria, emparades per la Constitució espanyola i el poder que li dona la interpretació que en van fer després de l'Estatut. I això ens preocupa, consellera, això ens preocupa a Junts per Catalunya, perquè la promoció i la defensa del català forma part del nostre ADN. I soc conscient que també preocupa segurament el Govern, però necessitem una mica més d'accions i de resultats més fefaents, més pragmàtics.

I per acabar, li pregunto sobre el pacte nacional per la llengua. Fa mesos que no en sabem res i aquest grup parlamentari en voldríem conèixer algun detall.

Gràcies.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Per respondre, té la paraula la consellera de Cultura.

La consellera de Cultura

Segurament estem d'acord amb el que està dient, però també tenim clar que si haguéssim anat més ben acompanyats, segurament també podríem tenir molts més bons resultats. Per tant, estaria bé que això que ens demana i que ens acompanya ara també ens haguessin acompanyat en aquell moment.

El pla detallat. Evidentment, el pla detallat, el que vam estar dient és tot el que necessitàvem per tal de que l'Estat i la seva administració perifèrica fes més ús del català. I això s'està treballant des de la Secretaria de Política Lingüística amb el Ministeri de Política Territorial. I anem avançant en aquest sentit.

El que sí que li puc dir és que... i sap que els darrers dos anys aquest Govern ha fet moltíssima feina per la llengua. S'ha treballat decididament per fomentar l'ús del català sense oblidar l'aranès ni la llengua de signes catalana. Hem tornat a posar la llengua al centre de les polítiques i treballem incansablement per fer arribar la... *(La vicepresidenta primera en funcions de presidenta retira l'ús del micròfon a la consellera de Cultura i aquesta continua parlant uns moments.)*

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Consellera, se li havia acabat el temps.

Pregunta al Govern sobre la destinació de diners públics a un cos diplomàtic

310-00522/13

Pregunta al Govern a respondre oralment en el Ple sobre la destinació de diners públics a un cos diplomàtic. Formula la pregunta el diputat Joan Garriga Doménech, del Grup Parlamentari de VOX.

Joan Garriga Doménech

Sí. Señora *consellera*, ¿piensa seguir malgastando el dinero de los catalanes con la creación de un pretendido cuerpo diplomático?

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Per respondre, té la paraula la senyora Meritxell Serret i Aleu, consellera d'Acció Exterior i Unió Europea.

La consellera d'Acció Exterior i Unió Europea (Meritxell Serret i Aleu)

Bon dia, vicepresidenta. Diputades, diputats, des del Govern seguirem invertint en acció exterior. I sí, seguirem posant el major pressupost de la història en acció exterior i per potenciar aquesta capacitat d'internacionalització de les institucions i del país. I sí, crearem un cos professional en acció exterior per reforçar encara més aquesta capacitat de les nostres institucions i del conjunt de la societat catalana de ser més i millor present a nivell internacional.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Per repreguntar, té la paraula el diputat Joan Garriga Doménech.

Joan Garriga Doménech

Señora *consellera*, este cuerpo de Acción Exterior y Unión Europea es un cuerpo diplomático en toda regla para dar cobertura a sus supuestos embajadores. Ustedes, los separatistas, se dedican a engrosar el personal de sus supuestas embajadas con un triple objetivo: primero, colocar a sus amigos; segundo, criticar y perjudicar la imagen de España, del conjunto de los españoles y, por ende, de los catalanes, y tercero, buscar apoyos para su proyecto rupturista.

Este gasto y afrenta se suma a les veintiuna supuestas embajadas que campan por el mundo, a los más de setenta enchufados que tienen colocados, al gasto de más de noventa mil euros que supone cada supuesto embajador y a un presupuesto de más de 105 millones de euros.

Con este anuncio, quedan claras tres cosas. Primero, no les importan un bledo los catalanes y su sufrimiento; hay muchos con dificultades para llegar a fin de mes, y siguen despilfarrando el dinero de todos en sus delirios ideológicos.

Segundo, están muy cómodos con sus socios, los socialistas, porque aprobaron un presupuesto que les deja seguir malgastando en división y en enfrentamiento con el resto de España. Y les advierto, están rayando la malversación.

Y tercero, siguen sin respetar la soberanía de nuestra nación. El artículo 149 de la Constitución es muy claro, determina la exclusiva competencia del Estado en materia exterior. Y por culpa de los sucesivos gobiernos del Estado, que les dejan hacer, las comunidades autónomas han ido generando separatismo y rompiendo la soberanía de la única *pàtria i nació dels catalans, que es diu Espanya*.

Señores de Esquerra, perdieron más de trescientos mil votos en estas elecciones municipales; la fuerza que más ha perdido en Cataluña. Nosotros somos la que más ha ganado en votos; ustedes, la que más ha perdido, más de trescientos mil votos. Pero no pierden la vergüenza, la vergüenza de seguir despilfarrando y fomentando la división entre catalanes y entre el conjunto de los españoles.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Per respondre té la paraula la consellera d'Acció Exterior i Unió Europea.

La consellera d'Acció Exterior i Unió Europea

Gràcies, vicepresidenta. Diputats i diputades, francament, eh?, és difícil de respondre, però intentaré ser pedagògica. La societat catalana, les institucions catalanes –no només la Generalitat, sinó també el món local–, absolutament Catalunya sencera és internacional i és oberta al món. I per tant..., i això no ve de nou, és una llarga tradició. I també, per ser pedagògica, estem plenament emparats, tenim totes les competències i, sobretot, tenim aquest consens, propi també d'aquesta institució, del Parlament, a través de la llei d'acció exterior, per no només continuar fent aquesta presència, aquesta relació a nivell internacional, que va, hi insisteixo, a favor dels interessos i del progrés de tota la ciutadania, sinó que a més a més ho fem a base de consensos, un gran consens.

I aquest cos d'acció exterior el creem i el crearem també amb tot el consens; el consens d'aquesta cambra, per descomptat, però també el consens dels sindicats, no?, i de tota la taula de funció pública, perquè tenim en compte i volem escoltar i volem potenciar aquests servidors públics que treballen a les nostres institucions. I, per tant, tenim tota la capacitat, tota la vocació, totes les competències. I amb aquest consens farem un cos de professionals al servei de la ciutadania, al servei de les institucions i, com diem sempre, per fer més i millor, per ser més útils, per guanyar aquesta credibilitat i millorar sempre la reputació de Catalunya, de les seves institucions, de la societat arreu del món.

VOX, vostès, tenen un problema, està clar, de no voler-ho entendre i sobretot de no voler-ho respectar, ni voler respectar els consensos i els principis democràtics d'aquesta cambra, ni respectar les institucions catalanes, ni tampoc, en el fons, aquesta vocació de ser de la societat catalana. I, senyors, la democràcia al final guanya. I no passaran.

Gràcies.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Gràcies, senyora consellera.

Pregunta al Govern sobre el pagament del deute pendent a les escoles bressol

310-00525/13

Pregunta al Govern a respondre oralment en el Ple sobre el pagament del deute pendent a les escoles bressol. Formula la pregunta la diputada Esther Niubó Cidoncha, del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar.

Esther Niubó Cidoncha

Bon dia. Gràcies, presidenta. Conseller, tot just la setmana passada tornava a fer-se pública una nova sentència del Tribunal Superior de Justícia de Catalunya que ordenava al Govern de la Generalitat pagar d'una manera immediata i en un sol cop els 24 milions d'euros que el Govern de la Generalitat deu a vint-i-dos municipis que en el seu dia van recórrer a la justícia per omissió del deure del Govern de finançament de les escoles bressol municipals.

Conseller, després de deu anys de litigi, després de deu anys en què els ajuntaments han hagut de sostenir, juntament amb les famílies i amb algunes administracions provincials, sobre les seves espatlles aquest servei públic tan important, pensa complir amb aquesta sentència?

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Per respondre té la paraula el senyor Josep González-Cambray, conseller d'Educació.

El conseller d'Educació

Bé; gràcies, vicepresidenta. Diputats, diputades, diputada Niubó, de fet, per respondre la pregunta hauríem de recordar d'on venim. Fins l'any 2012, les escoles bressol zero-tres dels ajuntaments estaven cofinançades entre la Generalitat, el Departament d'Educació, els ajuntaments i les famílies. Del 2012 al 2019, la Generalitat, el Departament d'Educació, va deixar de finançar el zero-tres. I el 2019, quan torna un govern amb Esquerra al capdavant del Departament d'Educació, ja en els primers pressupostos del 2020, el que fem és tornar a recuperar aquest finançament de totes les places zero-tres. A més a més, fem una altra cosa addicional, que és donar garantia financera a aquest finançament durant els propers anys, amb una modificació de la LEC, a la disposició addicional trentena, i, a més a més, reconeixem aquest deute durant set anys que no s'havia pagat i també l'incorporem a aquest retorn.

Fem més coses amb zero-tres: gratuïtat de l'escolarització de l'infantil 2 a partir d'aquest curs, a partir del curs 22-23. Això no s'havia fet mai. I la majoria d'ajuntaments, els que estan fent tarifació social, el que fan és, a banda de cobrir les despeses d'escolarització que pagaven les famílies, han incrementat els seus recursos. I també el que fem, i no és un tema menor, és incrementar les llars d'infants rurals. Cap llar d'infants rural ha tancat per motius econòmics. N'hem incrementat el finançament i pràcticament les hem duplicat en un any. Hem incrementat el pressupost un cinquanta per cent del zero-tres.

I després li acabo de respondre el tema de la sentència.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Per repreguntar, té la paraula la senyora diputada Esther Niubó Cidoncha.

Esther Niubó Cidoncha

Sí, conseller; doncs espero la resposta perquè no l'ha fet. La sentència és molt clara, i diu: «Pagar immediatament i d'un sol cop aquests 24 milions d'euros a vint-i-dos municipis.»

Però, com li deia, es tracta d'executar una sentència que ja es va guanyar el 2017, que reconeix de nou el dret de molts municipis de rebre aquests 1.300 euros per infant i curs del 12 al 2015. I una sentència, per molt que hi recorrin, com han fet, no queda paralitzada.

I jo també volia fer un repàs d'on venim. Vostè ho ha explicat molt bé. El 2010, un govern de la Generalitat presidit per José Montilla va signar un acord marc amb les entitats municipalistes per garantir aquest sosteniment, que feia que es comprometés amb 1.800 euros –que no es van complir– per plaça i any –per part del Govern, un terç–, i un acord que arreu de Catalunya va aconseguir, doncs, crear prop de quaranta mil places públiques de zero-tres en molt pocs anys.

Però va ser, el 2012, el Govern d'Artur Mas que va començar a reduir aquesta aportació fins a deixar-la a zero malgrat ser una competència exclusiva del Govern de la Generalitat. I aquest abandonament ja sabem que va causar molts perjudicis, que va limitar les oportunitats de moltes famílies –laborals, formatives, de conciliació, especialment de les mares–, i també les possibilitats de molts infants per accedir en aquesta etapa educativa tan important.

I van haver de passar molts anys, fins i tot departaments i governs i consellers d'Esquerra, perquè es recuperés una part d'aquest finançament, amb un calendari de retorn del deute a deu anys, efectivament, que tenim seriosos dubtes que a dia d'avui estiguin complint.

I més tard arribaria, com vostè ha dit, aquest anunci unilateral de la gratuïtat de l'I2, que saben que també és una realitat gràcies a l'aportació extraordinària de molts ajuntaments.

En tot cas, conseller, ja està bé de carregar els municipis amb obligacions que corresponen al Govern, com per exemple amb inversions de millora per la climatit-

zació de les escoles d'infantil i primària, que és de titularitat de la Generalitat i que és un problema estructural a Catalunya. Vostè disposa d'un pressupost important enguany com per fer efectiu tot això. I, per tant, esperem que, després de molts anys de lluita política, compleixi amb el món local que per primera vegada ha guanyat als tribunals la Generalitat.

Gràcies.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Per respondre té la paraula el conseller d'Educació.

El conseller d'Educació

Bé, doncs, tal com li comentava, tal com li explicava, tal com compartia, quan entrem a govern, Esquerra Republicana, al Departament d'Educació, el que fem és recuperar el finançament dels ajuntaments tal com s'havia fet sempre i, a més a més, incrementant-ho amb la gratuïtat de l'infantil 2 i, a més a més, incrementant-ho amb les escoles bressols rurals. I, per tant, no només estem complint amb el que vam dir, sinó que estem incrementant els recursos.

Les sentències a les que vostè fa referència són sentències d'alguns ajuntaments que van reclamar abans del 2020, abans d'aquest canvi a la llei d'educació de Catalunya, i nosaltres, en aquesta disposició addicional trentena de modificació de la LEC, ja ens comprometíem a tornar el deute des de l'any 2019/20. I és el que estem fent; estem complint amb el calendari que està acordat a la llei d'acompanyament de pressupostos, que és: anem tornant el deute i, a més a més, ho fem tal com ens creiem els republicans, a tots els ajuntaments del país que tenen escoles bressol, no només als que han presentat sentència.

Per tant, evidentment que tornarem aquest deute a tots els ajuntaments del país, no només als de les sentències, tal com ja havíem acordat i havíem aprovat a la disposició addicional trentena de la LEC.

Gràcies.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Pregunta al Govern a respondre oralment en el Ple sobre la situació de les estacions d'inspecció tècnica de vehicles.

Pregunta al Govern sobre la situació de les estacions d'inspecció tècnica de vehicles

310-00526/13

Formula la pregunta el diputat Jordi Terrades Santacreu, del Grup Parlamentari Socialistes - Units per Avançar.

Jordi Terrades Santacreu

Gràcies, vicepresidenta. Conseller, la inspecció tècnica de vehicles és obligatòria a tot Europa; és essencial per la seguretat, també perquè els vehicles tinguin unes condicions més respectuoses des d'un punt de vista ambiental. És obligatori. Tenim els preus regulats. Estem davant, però, també d'un mercat captiu, no? Regulació que a Catalunya, com vostè sap, ha estat font de conflictes; la normativa que regula les ITVs a Catalunya ha estat objecte de diversos recursos al llarg dels anys.

El Tribunal Suprem va anul·lar el darrer procés d'adjudicació i, davant d'aquest marc d'inseguretat jurídica, i per no haver fet la feina, des del nostre punt de vista, correctament, el Govern, a l'anterior legislatura, va aprovar un decret llei; el va portar a convalidar al Parlament; nosaltres hi vam votar en contra. I, en aquest decret llei, hi havia una disposició addicional final, la primera, que donava al Govern quinze mesos per presentar en el Parlament de Catalunya un projecte de llei que regulés un nou marc jurídic. Han passat trenta mesos.

I la pregunta és: pensa el Govern presentar un projecte de llei? I quin model creu que és el més adient per Catalunya, conseller?

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Per respondre, té la paraula el senyor Roger Torrent Ramió, conseller d'Empresa i Treball.

El conseller d'Empresa i Treball (Roger Torrent i Ramió)

Gràcies, vicepresidenta. Diputats, diputades... Diputat Terrades, efectivament, venim d'un historial de despropòsits en aquest sentit, que culminen, podríem dir-ho així, amb la sentència que anul·la les autoritzacions del 2010 que es van fer en base a la Llei 12/2008 i, per tant, estem en una situació d'interinitat que hem de resoldre; hi hem de posar remei.

I això és el que ha fet el Govern de la Generalitat de Catalunya: assumir la responsabilitat. Una doble responsabilitat. D'una banda, òbviament, generar un nou marc legal que permeti generar confiança i seguretat en els operadors i a la ciutadania, i, al mateix temps, garantir que, mentrestant, mentre no hi hagi aquest nou marc legal, el servei es pugui continuar prestant i per tant els ciutadans i les ciutadanes, efectivament, i atès que és una obligació, puguin accedir de manera franca i de manera directa al servei.

Això és el que hem fet. D'una banda, aprovant a la llei de mesures del 2023, que acompanyava els pressupostos d'enguany i que vostès hi van donar suport, doncs, aquest marc d'excepcionalitat fins que tinguem la nova llei; una nova llei en la qual hi estem treballant: a principis d'any vam aprovar la memòria preliminar i ara ja hem superat la fase de la participació pública preceptiva, i, per tant, ja estem redactant l'avantprojecte, que aterrarà aquí al Parlament i, evidentment, vostès hi hauran de dir la seva.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Per repreguntar té la paraula el diputat Jordi Terrades Santacreu.

Jordi Terrades Santacreu

Conseller, costa trobar un espai concessional a Catalunya que estigui gestionat per la Generalitat que s'hagi..., en els darrers anys, s'hagi fet tan malament o hagi estat tan conflictiu.

Han passat el doble de mesos, li torno a repetir, de la disposició addicional que donava un termini al Govern, no? Al llarg d'aquests anys, les ITVs han estat font de conflictes, de tripijocs, de cobdícia –alguns de vostès ho saben perfectament–, i avui encara no sabem si el Govern d'Esquerra Republicana vol un model més públic, vol una regulació més flexible que fomenti la competència –amb més operadors–, que s'evitin..., com pensa evitar possibles pràctiques anticompetitives que acaben perjudicant els consumidors. I, en definitiva, el que li demanem, conseller, és que ens expliqui en seu parlamentària com pensa el Govern aprovar aquesta nova llei i quan la pensa portar al Parlament, no sigui que, a través d'anar fent pròrroques i pròrroques, al final tinguem una situació alegal que ja dura masses anys.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Per respondre té la paraula el conseller d'Empresa i Treball.

El conseller d'Empresa i Treball

Diputat, estem dintre el temps que ens vam atorgar amb l'aprovació de la llei de mesures, que, com deia, vostès van aprovar. Per tant, estem dintre dels temps prudencials que ens vam marcar per fer aquesta nova llei que ha de resoldre una situació que ve del 2008 i el 2010. Jo no era diputat; vostè sí que era diputat el 2008 i el 2010.

En tot cas, avui el que estem és assumint aquesta situació, assumint la responsabilitat, amb una llei que ha de marcar un model que ha de garantir diferents coses.

D'entrada, òbviament, ha de generar seguretat jurídica, vistos els precedents; ha de garantir la llibertat d'elecció dels operadors de la ciutadania; ha de ser equilibrada territorialment, per tant, que tot el territori del país tingui accés franc a una estació de servei de la Inspecció Tècnica de Vehicles. Al mateix temps, necessitem que sigui una ITV que, ateses les circumstàncies de transformació del model productiu, empenyi també a la transició cap a la nova mobilitat del segle XXI.

I finalment, necessitem, òbviament, i això es dona per fet, un servei que sigui de qualitat i que estigui a disposició dels catalans i les catalanes el més ràpidament possible. Això ho estem treballant amb l'avantprojecte de llei que, com hem dit, aterrarà al Parlament, vostès hi podran dir la seva, com també ho han fet els sindicats, empreses i associacions de transportistes... *(per raons tècniques, no han quedat enregistrats alguns mots de la intervenció de l'orador)* ...acollir les seves propostes.

Gràcies.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Pregunta al Govern a respondre oralment en el Ple sobre les ingerències del Departament d'Interior en la gestió de les policies locals.

Pregunta al Govern sobre les ingerències del Departament d'Interior en la gestió de les policies locals

310-00527/13

Formula la pregunta el diputat Ramon Espadaler Parcerisas, del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar.

Ramon Espadaler Parcerisas

Moltes gràcies, senyora vicepresidenta; honorable conseller, senyores i senyors diputats. El dimarts de la setmana passada ens vam «enterar», de fet, a través dels mitjans de comunicació d'una agència de notícies, que la directora general d'Administració de Seguretat, la senyora Andolz, els havia enviat cartes a l'Ajuntament de Barcelona i el de Mataró requerint informació sobre dues actuacions concretes d'ambdues policies locals.

Volíem demanar, conseller, per què es va fer aquest requeriment, en base a quina competència es va fer aquest requeriment, i si aquest requeriment es va fer a instància seva o va ser *motu proprio* de l'esmentada directora general.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Per respondre, té la paraula el senyor Joan Ignasi Elena i Garcia, conseller d'Interior.

El conseller d'Interior

Bé, vicepresidenta; diputades, diputats, diputat. No es tracta de cap ingerència, com va afirmar en el seu moment, sinó que es tracta de demanar informació en la relació habitual que té la Direcció General d'Administració de la Seguretat amb les policies locals i amb els ajuntaments, a través de les seves juntes locals de seguretat i de la relació permanent que tenim amb moltes d'elles.

Per tant, estem en un cas de normalitat en el qual es van produir dos fets realment impactants i que van generar molta notorietat, i en el que es va demanar informació amb relació a aquesta qüestió.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Per repreguntar té la paraula el diputat Ramon Espadaler Parcerisas.

Ramon Espadaler Parcerisas

Sí. Gràcies, senyor conseller. A veure, relació habitual i normal, no; en absolut. Mai hi havia hagut un precedent que la Direcció General s'adreces demanant sobre

qüestions concretes. Si vostè repassa tota la legislació, des de l'Estatut d'autonomia fins a tota la legislació amb relació a les policies locals, s'adonarà que hi ha només dos conceptes. L'Estatut d'autonomia diu que hi ha la competència per ordenar les policies locals –ordenar les policies locals–, i la resta de legislacions –decrets i llei del Sistema de Seguretat Pública de Catalunya, llei de policies– parla de competències en coordinar el sistema, no de fiscalitzar, no de fiscalitzar el que fan les policies locals. Per tant, hi ha un àmbit –i vostè l'ha esmentat– de normalitat en les relacions institucionals i en la lleialtat en institucions que són les juntes locals de seguretat; no fer una carta, i a més a més, filtrar-la a una agència a quatre dies, a més a més, d'unes eleccions fent, òbviament, ús imperfecte o mal fet del que són les institucions.

Miri, nosaltres ja sabíem i érem molt conscients –perquè als fets em remeto– que vostè té una profunda desconfiança cap a la pròpia policia, cap al Cos de Mossos d'Esquadra; la retirada de les defenses als mossos o la retirada de les acusacions particulars, doncs, contra la gent que fa malvestats i que fa destrosses en l'ordre públic en són bona fe. El que no pensàvem és que aquesta desconfiança també es projectés cap a les policies locals, i això ens sembla que no és en absolut de rebut. I li demanem que corregeixin aquesta actuació perquè no té absolutament cap sentit de fer-se així.

Vostè ha anunciat una llei de sistema de policia de Catalunya. Si aquesta llei de sistema de policia de Catalunya se sustenta sobre l'atropellament a les competències, que ho són dels alcaldes i les alcaldesses, que ho són des dels ajuntaments, com ha passat amb aquesta carta de la directora general, a qui demanem que corregeixi i desautoritzi, no compti per a res amb el nostre grup parlamentari, perquè la llei de sistema li vam dir molt clarament: no acord amb la CUP i respecte escrupolós que no han tingut amb els ajuntaments... *(La vicepresidenta primera en funcions de presidenta retira l'ús del micròfon a l'orador i aquest continua parlant uns moments.)*

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Se li havia acabat el temps, diputat. Per respondre, té la paraula el conseller d'Interior.

El conseller d'Interior

Bé, per molt que vagi repetint aquest mantra que no hi ha suport a la policia de Catalunya, policies locals i mossos d'esquadra, li repetiré el que li repeteixo sempre: és una falsedat, una impostura política al servei del seu discurs polític, però no hi ha cap altre govern que hagi tingut més..., igual potser sí, però més suport a la policia de Catalunya –policies locals i Mossos d'Esquadra– que aquest Govern. Ho hem fet i ho seguirem fent.

Es tracta de dos casos que van generar una alarma notable, i a mi el que em sorprèn és que identifiqui el suport a les policies amb l'acriticisme, amb no poder dir res, amb no poder investigar res, amb no poder preguntar res, perquè parlava de fiscalització, fiscalització, cap; preguntar si s'havia obert alguna investigació i que se'ns informés sobre aquesta situació, responsabilitat que tenim com a ordenadors del sistema de seguretat de Catalunya.

Per tant, des de la DGAS aquest treball es fa i es fan totes les policies locals, però sobretot, el que es fa és de suport a les policies locals a través de les juntes locals de seguretat i de les feines que se'n deriven de totes les que participem, el suport en l'àmbit de la formació de les policies locals, el suport a la contractació a nous projectes de contractació de policies locals com s'ha fet una prova pilot molt interessant al Maresme amb el consell comarcal i els ajuntaments de la comarca, amb protocols d'ús de les defenses, que també se'n sol·liciten, des de les policies locals, amb l'informe anual que es fa sobre la tasca de les policies locals de Catalunya, del qual se'n deriven millores que treballem conjuntament, de la feina de la DAI, que cada vegada des dels ajuntaments se'ns demana més el seu suport i de la incorporació permanent, progressiva, de policies locals al 112. Aquest és l'exercici que fem des de la DGAS

al servei de les policies... (*La vicepresidenta primera en funcions de presidenta retira l'ús del micròfon al conseller d'Interior i aquest continua parlant uns moments.*)

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Se li havia acabat el temps, també, conseller.

Pregunta al Govern sobre el sistema educatiu

310-00523/13

Pregunta al Govern a respondre oralment en el Ple sobre el sistema educatiu. Formula la pregunta el diputat Daniel Serrano Coronado, del Grup Parlamentari Mixt.

Daniel Serrano Coronado

Gracias, vicepresidenta. Señor *conseller*, ¿está usted satisfecho con la situación del sistema educativo en Cataluña?

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Per respondre, té la paraula el senyor Josep González-Cambray, conseller d'Educació.

El conseller d'Educació

Bé, mai podem estar satisfets del tot de la feina que fem. El món educatiu sempre tindrà reptes, i sempre tindrà marge de millora i, per tant, el que estem fent des del món educatiu, en un món canviant en el que tots els sistemes educatius del món –tots– estan evolucionant i estan canviant, també amb un context d'escola més complex que mai, on tots els reptes aterren a l'escola, on tenim noves tecnologies, on tenim noves metodologies, el que fem és intentar acompanyar el millor possible els nostres mestres, prenent decisions que no són fàcils però que s'han de prendre basades en evidències, basades en el que està funcionant en els sistemes educatius arreu del món i basades sobretot també amb el rigor i la ciència, amb els documents de la UNESCO i els documents de l'OCDE.

Per tant, estem satisfets dels nostres mestres, estem satisfets de la feina que s'està fent, però és evident que estem destinant molts més recursos, però encara tenim molt marge de millora.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Per repreguntar, té la paraula del diputat Daniel Serrano Coronado.

Daniel Serrano Coronado

Gracias, vicepresidenta. *Conseller*, le veo más resignado que optimista. Y es normal, porque algunos datos apuntan a ello. Mire, hace pocos días hemos conocido los datos sobre comprensión lectora de los alumnos catalanes y la educación primaria. Y no es que estos datos fueran negativos, es que eran alarmantes.

Hace unos días conocíamos que, en el último estudio internacional para el progreso de la comprensión lectora del año 2021, los alumnos la educación primaria de Cataluña, estaban a la cola respecto al resto de comunidades autónomas, solo estábamos por delante de Ceuta y Melilla; en concreto, Cataluña estaba catorce puntos por debajo de la media española.

No me dirá, señor Cambray, que el dato no es alarmante, sobre todo para un *conseller* y un *govern* que presumen de que Cataluña está instalada en la excelencia educativa. Pues menos mal, señor Cambray. Pero mire, si el dato ha sido malo, peor ha sido su reacción, porque su respuesta a estos lamentables datos ha sido anunciar que va a implantar en septiembre un plan piloto de bibliotecas en cincuenta escuelas durante dos años para fomentar la lectura –un plan piloto, señor Cambray. ¿De verdad que a estas alturas de la película lo único que se le ocurre es implantar un plan piloto?

Mire, yo le voy a dar una idea, que tampoco es muy original, pero seguro que es más efectiva que su plan piloto. ¿Le ha dado por preguntar cómo lo hacen en otras comunidades autónomas que presenta mejores resultados en esta cuestión? Y mire, por no citarles Castilla y León o Madrid, donde gobierna el Partido Popular. ¿Se ha preguntado usted cómo lo hacen en Asturias para presentar mejores datos en esta materia? Es que mire que es fácil, señor Cambray, lo que funciona mucho mejor en estas comunidades autónomas, pues cópielo, pero déjese de planes piloto. La cosa es muy grave y tenemos que ir directamente al grano.

Y todos sabemos dónde radica el problema, y el problema no es otro que el sistema de inmersión lingüística obligatoria en la escuela pública y concertada de Cataluña. Ese es el problema. Porque lamentablemente, además, este problema es mucho más grave y de fondo, porque si los alumnos catalanes de educación primaria tienen dificultades de comprensión lectora, las tendrán también para comprender las distintas materias educativas, como puedan ser, por ejemplo, las matemáticas.

Con estos mimbres, señor Cambray, ¿cómo Cataluña no va a estar a la cabeza en abandono y fracaso escolar? Mire, *conseller*, la educación en Cataluña, por mucho que ustedes se empeñen, va mal. Y, con ustedes en el gobierno, irá peor. Por tanto, hasta que haya elecciones en Cataluña déjense de planes piloto, abandonen el sistema de inmersión lingüística en Cataluña y hagan lo mismo que hacen en otras comunidades autónomas que presentan mejores resultados en su sistema educativo. ¿Verdad que es fácil, señor Cambray? Pues, déjese de planes piloto y aplíquese a ello.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Per respondre, té la paraula el conseller d'Educació.

El conseller d'Educació

Bé, doncs, gràcies per la pregunta, perquè permetrà que ens expliquem. Estem davant d'uns resultats –tal com vostè deia– de les proves PIRLS de comprensió lectora –i també ho vam reconèixer– de les proves de competències bàsiques molt preocupants –molt preocupants. De fet, si algú es pensava que les retallades durant una dècada no tindrien efecte sobre el sistema educatiu, evidentment..., i que no afectaria els resultats, evidentment s'ha equivocat i s'equivocava.

Els resultats d'aquestes proves –les proves PIRLS– són de l'abril del 2021. Ni el president ni el conseller d'Educació estàvem al Govern dirigint aquestes polítiques. Per tant, venen d'abans; de fet, el 2016 les proves PIRLS ja posaven Catalunya a la cua d'Europa i llavors ningú va fer res. Nosaltres el que sí fem i el que seguirem fent és identificar, avaluar i veure com anem.

Són resultats d'abans de l'inici de legislatura i, per tant, el que vam fer va ser posar-nos-hi, prendre decisions, activar diferents plans, no només pilot, sinó, evidentment, diferents plans, posar més recursos al sistema educatiu, posar més mestres al sistema educatiu. Però també és evident –i això ens ho hem de dir– que els resultats en educació no es donen d'un dia per l'altre. Tu poses un recurs, tu fas una acció, tu fas una política educativa basada en evidències que saps que funciona, però no tens els resultats al dia següent, i, per tant, el que fem és desplegar plans, plans que, entre altres coses, aprofiten tots els canvis estructurals i transformacions que estem fent al sistema educatiu.

Li poso un exemple: els nous currículums el que fan és també lectura trenta minuts a totes les escoles i a totes les aules del país, a infantil i primària i també, evidentment, a secundària i espais de lectura. Per tant, seguim avançant i donem resposta a moltes mancances que ens vam trobar el sistema educatiu quan vam arribar.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Pregunta al Govern a respondre oralment en el Ple sobre la transició energètica cap a les energies verdes i renovables.

Pregunta al Govern sobre la transició energètica cap a les energies verdes i renovables

310-00532/13

Formula la pregunta el diputat Eugeni Villalbí Godes, del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana.

Eugeni Villalbí Godes

Bon dia, vicepresidenta; diputades, diputats, consellera. Aquest Govern ha mostrat diligència i decisió en treure Catalunya de la dècada perduda de les renovables i està posant el país al dia amb la transició energètica. Per fer-ho, ens hem compromès per deixar enrere l'actual model fòssil i nuclear, garantint, d'una banda, la sobirania energètica, la mínima ocupació del territori i també uns preus energètics competitius, fent que aquesta transició energètica sigui també una transició cap a un model descentralitzat, desnuclearitzat, distribuït, participat i democràtic.

I, consellera, com que parlem de models, és tan important el què com el com. Des d'Esquerra Republicana, sempre hem defensat que la lluita contra el canvi climàtic no pot ser l'excusa per continuar fent el de sempre, és a dir, fent negoci del territori i reforçar els oligopolis. No volem infraestructures a qualsevol preu que, sota l'excusa de la descarbonització, malmetin el nostre territori, el nostre paisatge i el nostre futur.

Com deia abans, volem que la transició energètica impliqui un canvi de model energètic amb cohesió territorial i participat per la ciutadania d'aquests territoris. Altres models, per exemple el d'Aragó –que molts diputats i diputades d'aquesta cambra s'havien posat a la boca com un bon exemple– aquests dies hem vist que, presumptament o possiblement, darrere d'aquest bon model d'acceleració de projectes, hi ha pot ser una permissivitat, una passivitat o una manca de rigor en l'avaluació tècnica i ambiental, que, òbviament, tindrà unes conseqüències en la implementació d'aquests projectes, unes conseqüències socials i ambientals a l'Aragó, però que també les tindrà a Catalunya.

I un exemple el tenim en la línia de molt alta tensió Valmuel - Begues de Forestalia. Aquest, consellera, no és el nostre model; i per això des d'Esquerra Republicana ens hi hem oposat i ens hi oposarem des de tots els espais i les institucions on tinguem representació. I des d'aquestes institucions justament el que farem serà treballar per a la transformació verda amb l'impuls de comunitats i cooperatives energètiques, amb el desplegament de la xarxa d'oficines comarcals per a la transició energètica, amb l'impuls en subvencions directes, amb el foment de l'autoconsum fotovoltaic o el desplegament de la planificació d'energies renovables que no teníem, que estem fent amb el territori i des del territori.

O també la creació de l'energètica, la primera energètica pública catalana, eina fonamental per incidir sobre el sistema energètic i la sobirania energètica del país.

Precisament en aquest sentit, consellera, des del Grup d'Esquerra li demanem que ens expliqui, si pot, amb aquest nou pas decidit que ha fet el Govern, relacionant l'energètica, les cobertes públiques i les instal·lacions fotovoltaïques.

Moltes gràcies.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Per respondre té la paraula la senyora Teresa Jordà i Roura, consellera d'Acció Climàtica, Alimentació i Agenda Rural.

La consellera d'Acció Climàtica, Alimentació i Agenda Rural

Gràcies, vicepresidenta. Diputat Villalbí, evidentment, i com vostè ha fet evident, hem sortit d'aquest atzucac, d'aquests deu anys perduts. I la Generalitat, sí, vol ser exemple d'aquest model que vostè ha definit a la perfecció. Aquest model, doncs, net, just, democràtic i, òbviament, amb cohesió territorial.

De fet, aprofito també la pregunta per parlar justament d'aquesta eina, d'aquesta energètica pública, que està treballant, de fet, amb diferents fronts, però que un d'ells és la instal·lació d'aquests sistemes fotovoltaics en cobertes públiques. Això ens serveix per atendre la demanda de la pròpia Generalitat, també la demanda d'altres administracions; també treballar per propiciar comunitats energètiques, i, òbviament, i molt important –perquè aquest model també és un model que vol ser just–, doncs, donant cobertura als consumidors més vulnerables.

En aquest sentit, hem autoritzat fa pocs dies gairebé uns 59 milions d'euros a L'Energètica, justament perquè inverteixi en aquest tipus d'instal·lacions: 19 milions per a aquest 23, i 40 per a l'any 24. Val a dir que la Generalitat, en aquest moment, té unes cent vint instal·lacions fotovoltaïques, que això representa una potència petita i que, en qualsevol cas, la vocació és justament arribar a les més de 1.450 cobertes que tenim al país.

Un apunt sobre autoconsum, que també n'ha parlat. L'any 22 hi havia en servei, es van posar en servei en aquest país gairebé quaranta mil instal·lacions solars fotovoltaïques. Val a dir que el primer trimestre d'enguany, d'aquest 23, n'hem posat en marxa 13.300, i això representa un 158 per cent més que el primer trimestre de l'any 22. En aquests moments disposem, doncs, de 73.000 instal·lacions d'autoconsum a Catalunya versus les tretze mil que hi havia l'any 21.

De fet, si Catalunya és capaç o és un dels territoris que lidera tota la promoció en autoconsum, val a dir que, a banda, òbviament de la consciència –molt important–, doncs és també perquè hem estat pioners en implementar mesures en aquest sentit, si m'ho permet, i normatives per incentivar i detectar allà on hi havia colls d'ampolla, sobretot jurídics, i això, evidentment, ho hem eliminat.

I l'últim apunt. L'any 22, 86 megawatts autoritzats a terra. A finals de juliol del 23 en tindrem autoritzats més de 1.500. A Catalunya la transició energètica justa no té aturador.

Moltes gràcies.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Gràcies, consellera.

Pregunta al Govern sobre les mesures per a garantir els drets en les mobilitzacions

310-00533/13

Pregunta al Govern a respondre oralment en el Ple sobre les mesures per garantir els drets de les mobilitzacions. Formula la pregunta el diputat José Rodríguez, del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana.

José Rodríguez Fernández

Gràcies, vicepresidenta. Conseller, vostè sempre diu que la seguretat és una política d'esquerres. I, evidentment, també això inclou l'ordre públic. Si no, si abdicuem de gestionar l'ordre públic, l'únic que fem és que l'espai públic queda en mans d'aquell qui té la força per ocupar-lo i per privatitzar-lo o aquell que té diners perquè un altre ho faci en el seu lloc. Però aquesta gestió de l'ordre públic no es pot fer, com diu la dreta, d'una forma absoluta, sinó contrastant amb drets fonamentals, com és el dret a la manifestació, a la participació o el dret a la protesta, que es fan, normalment, en l'espai públic.

Tenim una llei espanyola, que és la llei mordassa, que va en contra d'aquests drets fonamentals de la participació, que els criminalitza, que els oprimeix. Una llei mordassa que, de fet, el PSOE ha tingut dues legislatures per derogar; no ho ha volgut fer. I encara pitjor, el PSC a Catalunya vol que l'apliquem amb mà dura; fins i

tot s'enfanga en revisar acte per acte, en cada manifestació, per veure a qui no hem multat per poder fer-ho.

En tot cas, des del Govern de la Generalitat –vostè, des del Departament d'Interior–, hem aconseguit que Catalunya sigui un dels territoris on menys intensitat tingui aquesta llei mordassa i menys s'aplica. De fet, el darrer any s'han reduït les multes per manifestacions associades a la llei mordassa en gairebé un quaranta per cent.

Per altra banda, també lluitem contra una tendència que tenen els jutges espanyols d'aplicar i exigir ordre públic en desnonaments de persones vulnerables. Vostès, el Govern de la Generalitat, Esquerra Republicana..., hem aconseguit, amb un protocol, donar compliment a un acord d'investidura amb la CUP, de fer que aquesta aplicació de l'ordre públic sigui el mínim possible. De fet, ara és la meitat del que era fa un any i només s'aplica en el cas que un jutge ho demani o en casos molt extrems.

Tot i així, el que fem és garantir l'ordre públic al mateix temps que garantim drets, garantint el dret fonamental a la participació i a la protesta. Però estem en un escenari on l'extrema dreta està pujant, on el PSC es suma aquest discurs. I, com vostè..., des del punt de vista de la garantia de drets, podem continuar defensant l'ordre públic al mateix temps que defensem els drets fonamentals a la participació i a la protesta.

Gràcies.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Per respondre, té la paraula el senyor Joan Ignasi Elena Garcia, conseller d'Interior.

El conseller d'Interior

Gràcies, vicepresidenta. Diputat, diputades i diputats... Nosaltres no som partidaris de la llei mordassa. Nosaltres creiem que és una mala llei. Creiem que és una llei perniciosa. Creiem que és una llei que està feta, ideada, pensada i construïda per perseguir la dissidència. Està pensada, dissenyada i construïda per limitar drets, per atemorir els moviments socials i per limitar el dret a la informació dels mitjans de comunicació en les mobilitzacions.

És per això que es va batejar aquesta llei com a «llei mordassa», és a dir, una llei que limita els drets de mobilització i que va ser qualificada per algun diputat del Grup Socialistes com «la llei Orbán», no?, que era una llei més pròpia de la dictadura d'Orbán que no d'un país democràtic.

Lamentablement –vostè ho ha dit–, aquesta llei no s'ha modificat –aquesta llei no s'ha modificat. Hi ha una majoria parlamentària al Congrés dels Diputats per poder-la modificar, i no s'ha volgut fer. I em sembla que això és un error molt greu, perquè poden venir temps en què ens en penedim, i molt, de no haver utilitzat aquesta majoria parlamentària per canviar coses que són, des del nostre punt de vista, inacceptables i intolerables des del punt de vista democràtic.

Nosaltres vam aplicar uns nous criteris a la llum del que diu el Tribunal Constitucional i també el Tribunal Europeu dels Drets Humans, ponderant drets, ponderant el dret fonamental de la manifestació sobre allò que s'explica i que es defineix a la llei mordassa, evitant responsabilitzar genèricament les entitats de tot allò que passa en una mobilització. Perquè el responsable, en una mobilització, sempre, d'un acte incívic és aquell que el practica i no el que ha convocat la mobilització.

I garantir el dret d'informació dels mitjans de comunicació. En aquest sentit, hem arribat a un acord amb les quatre associacions per gestionar com es mou, com es practica, com es garanteix el dret de la informació dels mitjans de comunicació.

I sí, gràcies a l'aplicació d'aquest criteri, doncs, s'han reduït un trenta-vuit per cent les sancions en el marc de les mobilitzacions.

I també en el marc dels desnonaments, exercint d'autoritat judicial i de policia judicial i, per tant, complint el mandat judicial, naturalment, però també amb una pràctica diferent, que és el que fa que... *(La vicepresidenta primera en funcions de*

presidenta retira l'ús del micròfon al conseller d'Interior i aquest continua parlant uns moments.)

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Gràcies, conseller. Se li havia acabat el temps.

Pregunta al Govern sobre la destinació de diners dels fons Pròxima Generació a equipaments socials i projectes tecnològics i d'accessibilitat a Barcelona

310-00534/13

Pregunta al Govern a respondre oralment en el Ple sobre la destinació de diners dels fons Pròxima Generació a equipaments socials i projectes tecnològics i d'accessibilitat a Barcelona. Formula pregunta la diputada Najat Driouech Ben Moussa, del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana.

Najat Driouech Ben Moussa

Gràcies, vicepresidenta. Conseller, el passat 23 de maig rebíem la bona notícia que el Govern de la Generalitat destinaria 14 milions d'euros dels fons Next Generation a equipaments socials, projectes tecnològics i accessibilitat per a la ciutat de Barcelona. Entre aquests equipaments, valorem destacar-ne dos: un centre d'emergència per a persones sense llar al districte de Sant Martí i una unitat de convivència per a persones grans al solar de l'antiga Clínica Quirón.

Conseller, recordem que el sensellarisme és la manifestació més flagrant de la pobresa que pot patir una persona. La manca d'un habitatge digne per viure representa una de les violències estructurals més greus i capaces de col·locar qualsevol persona en una situació d'extrema vulnerabilitat. Per aquesta raó, conseller, celebrem que es destini aquesta partida per crear un nou centre d'acolliment d'emergències per a persones sense llar al districte de Sant Martí. Per un altre costat, la unitat de convivència creada per a persones grans que recull el conveni amb l'Ajuntament de Barcelona representa un nou model de llar per a persones grans, un model capaç d'atendre, de manera més integral i amb una mirada centrada en la persona, a tots i a totes les seves usuàries.

Conseller, el conveni inclou també una partida de remodelació de la residència Parc del Guinardó per adaptar-la al nou model d'atenció més proper, un model clau per avançar en drets i garanties per a les nostres persones grans. Cal que posem les persones grans al centre de qualsevol actuació assistencial dintre de l'àmbit residencial. No ens cansarem mai de dir-ho ni de repetir-ho, perquè no cal..., només amb la construcció de residències, sinó que cal adaptar-les i posar..., adequadament com si fos una llar.

Volem saber si aquesta inversió del fons Next Generation inclou també altres partides per abastir la ciutat d'equipaments o eines que passin per l'adquisició de noves tecnologies, conseller. I també voldríem que ens destaqués, si és possible, altres projectes que s'inclouen en aquest fons Next Generation amb relació a la innovació tecnològica en l'àmbit de serveis socials.

Moltes gràcies.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Per respondre, té la paraula el senyor Carles Campuzano i Canadés, conseller de Drets Socials.

El conseller de Drets Socials (Carles Campuzano i Canadés)

Sí; gràcies, senyora vicepresidenta. Senyora diputada, gràcies per la seva pregunta. Vostè n'ha fet un molt bon resum, de les inversions en equipaments. Com vostè remarcava, part d'aquestes inversions formen part també de la necessitat de transfor-

mar els models residencials que tenim avui en dia. Posen també l'accent en una necessitat molt evident a la ciutat de Barcelona, que és el problema del sensellarisme. Hem de recordar, per altra banda, que aquesta inversió a Barcelona es produeix en el marc d'un acord amb l'ajuntament de la ciutat i que esperem poder assignar de manera definitiva ben aviat i que es pugui implementar.

Però també, i vostè m'ho preguntava, aquesta inversió a la ciutat incorpora inversió en tecnologia. Afrontem un gran repte com a societat. Afrontem un gran repte com a estat del benestar, que és l'envelliment de la nostra societat, un dels grans reptes demogràfics. Això ens obligarà a mobilitzar nous recursos fiscals per afrontar el repte demogràfic, especialment en l'àmbit de l'atenció a les cures. El que avui coneixem com l'atenció a la dependència o les cures de llarga durada. Necessitarem més recursos. Avui, amb l'esquema de finançament, per altra banda, de la llei de la dependència, l'Estat espanyol ens condemna a un infrafinançament en aquesta matèria, que explica bona part dels problemes que tenim.

Però tot no dependrà només de més recursos, sinó d'aplicació de més tecnologia que ens permeti ser productius, més productius en l'àmbit dels serveis socials, que ens permeti millorar més l'atenció a les persones i que ens permeti ser més sostenibles. En aquest sentit, aquest acord amb l'Ajuntament de Barcelona incorpora la compra de mil robots; de mil robots, dels quals vuit-cents s'incorporaran a Barcelona per atenció a persones que viuen soles per reforçar l'atenció domiciliària. I dos-cents robots que començarem a desplegar a la resta del país, en forma de prova pilot.

Apliquem tecnologia que acompanyi persones que viuen soles, que permeti també millorar l'assistència en l'àmbit residencial. Robots que es desenvolupen amb tecnologia catalana i que pretenen aprofitar totes les possibilitats que la tecnologia, la intel·ligència artificial, les dades..., ens han de permetre aquesta major eficàcia i eficiència en les nostres polítiques socials. I amb una idea que es planteja en aquests moments a la Unió Europea: no estem parlant només de despesa, estem parlant d'inversió que garanteix el futur del nostre estat del benestar.

Gràcies.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Gràcies, conseller. Acabades les preguntes al Govern, comencem amb les preguntes al president de la Generalitat.

Pregunta al president de la Generalitat sobre el resultat de les eleccions municipals

317-00299/13

Pregunta al president de la Generalitat a respondre oralment en el Ple sobre la situació política. Formula la pregunta la diputada Lorena Roldán Suárez, del Grup Mixt.

Lorena Roldán Suárez

Sí; muchas gracias, vicepresidenta. Señor Aragonès, ¿cómo valora usted el resultado electoral del pasado domingo?

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Per respondre, té la paraula el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat (Pere Aragonès i Garcia)

Moltes gràcies. Senyora diputada, doncs amb preocupació per l'abstenció, una abstenció alta que ha afectat, doncs, algunes forces polítiques més que a d'altres, però en general molt alta i que ha afectat a tothom.

I també amb preocupació, amb preocupació perquè en el conjunt de l'Estat, doncs, hi ha un reforç de posicions que estan molt allunyades no només del que defensa aquest Govern, sinó del que defensen els grans consensos a Catalunya.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Per repreguntar, té la paraula la diputada Lorena Roldán Suárez.

Lorena Roldán Suárez

Sí, muchas gracias. Mire, presidente, a pesar de la sequía, su ejecutivo hace aguas. No convenció a sus socios, que se fueron del Gobierno, dejándolo en una precaria minoría, ni parece tampoco convencer a sus votantes a juzgar por el resultado del domingo. Es la primera vez que los catalanes, y en especial su electorado, tienen la oportunidad de juzgar su gestión al frente del Govern de la Generalitat, y, como le digo, parece que la cosa no está gustando.

Ustedes llegaron aquí haciéndose llamar a sí mismos el «gobierno de los tecnócratas», pero realmente son el gobierno de las chapuzas, y a los hechos me remito, señor presidente.

Mire, crisis del agua: ustedes han sido incapaces de hacer frente a una sequía que estaba ampliamente anunciada. Sus propuestas, pues, rezarle a la Moreneta y cargar el muerto a los ayuntamientos, como si la cosa no fuera con ustedes.

Caos también en las oposiciones de estabilización: miles de personas que se han visto afectadas por su mala praxis, por su desidia y por su descontrol, que van a tener que repetir los exámenes.

Comunidad educativa en pie de guerra, y necesitaría, pues, toda una sesión de control entera para mi sola para relatar las ocurrencias y las cacicadas del consejero Cambray, como por ejemplo el adelanto del calendario escolar sin consensuar, falta de profesores sustitutos, el desastre en el reparto de las plazas de formación profesional, unas pruebas de competencias básicas con resultados muy preocupantes, estamos a la cola, también en comprensión lectora, a la cola de Europa... Y, por favor, no rehúyan responsabilidades, que en la anterior legislatura la consejería de Educación estaba también en manos de Esquerra. Quizá si ustedes se dedicaran más a sus funciones que al activismo político, pues, nos iría a todos mucho mejor.

También ha habido un aumento de la inseguridad y de la ocupación. Y, mire, *president*, se lo voy a decir muy claro: poner a la CUP a decidir el modelo policial es que no se le ocurre ni al que asó la manteca. Y tampoco ayuda tener a un consejero que está obsesionado con controlar a los Mossos y que remodela la cúpula del cuerpo más que Pedro Sánchez su ejecutivo, que ya es decir, que lo plantan incluso hasta los mandos.

Sinceramente, los tecnócratas, pues, menos mal, señor presidente. Mire, yo le recomiendo que salgan de su ensimismamiento. Los catalanes están cansados de tanto desgobierno, de tanto victimismo y de tanta chapuza. Y le pregunto si van a convocar elecciones o si usted va a seguir alargando la agonía. Porque yo le aseguro que el filón que tienen con Sánchez no va a durar eternamente. Y el domingo los ciudadanos ya dimos un primer aviso. Y el 23 de julio, con suerte, vamos a acabar con el sanchismo y con el chollazo que tienen con él.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Per respondre, té la paraula el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Moltes gràcies. Senyora diputada, li agraeixo molt la pregunta perquè em brinda l'oportunitat d'explicar moltes de les contribucions que el seu partit actual, doncs, ha fet en aquestes qüestions que ha posat sobre la taula.

Vostè critica el Govern de Catalunya per la sequera quan el Partit Popular va portar a terme unes polítiques de desenvolupament econòmic del conjunt de l'Estat que en bona part expliquen el model que tenim actualment d'alt consum d'aigua, el model que tenim que és necessari absolutament revertir. Vostès que es caracteritzen perquè la seva major política hidràulica és dessecar zones que són d'alt valor per a la biodiversitat, com Doñana.

En l'àmbit de l'educació, estem revertint les retallades que vostès van imposar, que el seu model d'austeritat va imposar. Perquè qui va situar en taxa de reposició zero –en taxa de reposició zero– la funció pública d'aquest país? I sap què vol dir la taxa de reposició, que quan es jubilava un mestre, un professor no es podia tornar a cobrir; que quan algú deixava l'Administració pública, no es podien convocar noves places. I vostès ho van imposar a l'educació, a la sanitat, a la seguretat.

I em sembla molt bé que parli de seguretat, vostès que van negar el deute que l'Estat tenia amb el Cos de Mossos d'Esquadra, i amb menys diners per poder destinar a seguretat, menys capacitat per donar resposta.

I tot el que hem fet nosaltres ha estat per revertir els anys en què vostès van prendre males decisions per a aquest país, que van imposar decisions a Catalunya i també al conjunt de l'Estat.

I vostè ha apel·lat al 23 de juliol. Doncs el 23 de juliol, vostès a nosaltres ens tindran de cara, de cara per defensar els interessos de Catalunya. És l'hora de defensar el país, els grans consensos existents en aquest país. Vostès no només no ho faran, sinó que els cometràn, ens tindran de cara i, evidentment, ens mobilitzarem, perquè vostès no passaran.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Pregunta al president de la Generalitat a respondre oralment en el Ple sobre la situació política.

Pregunta al president de la Generalitat sobre el front comú per a reprendre el procés independentista i fer noves declaracions unilaterals d'independència

317-00298/13

Formula la pregunta del diputat Carlos Carrizosa Torres, del Grup Parlamentari de Ciutadans.

Carlos Carrizosa Torres

Señor presidente, usted lanzó ayer una propuesta a sus antiguos socios de Junts para hacer frente común en ayuntamientos, en el Parlament con la presidencia y ante las próximas elecciones generales del 23 de julio. Demuestra nuevamente que Esquerra Republicana lo único que sabe hacer es dividir, polarizar y hacer política de bloques. Veo en su comunicado reminiscencias guerracivilistas y frentepopularistas como ahora el «no pasarán» que ha dicho usted, que para quienes defendemos la existencia de una tercera España y la convivencia son de infausto recuerdo.

Señor Aragonès, ¿quiso usted decir ayer que va a colgar la piel de cordero y vuelve al modo *procés* a cara de perro y a lanzarse a nuevas declaraciones unilaterales de independencia?

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Per respondre, té la paraula el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Moltes gràcies, senyor diputat. Vostè ha parlat de verbs com «dividir», «polaritzar», «política de blocs»; els majors experts en això han estat vostès i vostès van néixer per fer això (*alguns aplaudiments*) –per fer això. I ens sembla que amb tota la humilitat, i reconeixent que molts tenim moltes coses a revisar i a millorar, ens sembla que vostès el correctiu que tenen en aquest cas és definitiu.

I no és guerracivilisme; és antifeixisme –és antifeixisme.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Per repreguntar, té la paraula el diputat Carlos Carrizosa Torres.

Carlos Carrizosa Torres

Señor *president*, deje que le diga que su frente común está en la base de la decadencia económica y cultural de Cataluña. Barcelona y Cataluña tienen ante sí grandes retos en el marco de una economía global cada vez más interdependiente. Los catalanes no nos podemos permitir seguir perdiendo oportunidades como la ampliación del aeropuerto del Prat, los juegos olímpicos de invierno, el Hermitage y tantas otras.

Mientras usted toca a rebato para, supuestamente, defender el catalán y *l'escola catalana*, los alumnos catalanes tienen un nivel de comprensión lectora de los más bajos de España, solo por encima de Ceuta y Melilla y catorce puntos por debajo de la media española, equiparable a la de los alumnos de Kazajistán. Por eso, por supuesto... Pero eso, por supuesto, a ustedes no les preocupa asumirlo y remediarlo y se empeñan en defender un modelo politizado que perjudica la formación, especialmente de los castellanoparlantes catalanes.

Así que le pediría que, en sus negociaciones con los socialistas y otros nacionalistas, tenga presente el interés general y no sus intereses partidistas. El frentismo separatista cree que cuanto peor, mejor, que cuanto peor vaya España, mejor será para el separatismo. Y la realidad, señor Aragonès, es que cuanto más frentismo separatista ha habido, peor le ha ido a Cataluña.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Per respondre, té la paraula el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Gràcies. Senyor diputat, ha fet referència a les necessitats de l'economia catalana. L'economia catalana el que no ha de fer és tornar als temps en què es va preparar, en què es va sembrar una crisi econòmica del 2008, de la qual encara avui paguen les conseqüències moltes persones, moltes famílies i de la qual col·lectivament encara han quedat cicatrius.

L'economia del *pelotazo* i de l'especulació no ha de ser el model. El model ha de ser la reindustrialització del país. El model no pot ser una terciarització de serveis basada en la precarietat, sinó que el model ha de ser el valor afegit. I Catalunya, en aquest sentit, va en la bona direcció. Va en la bona direcció i del que es tracta és de que no es torci.

I en la bona direcció, què vol dir? Vol dir que avui som líders en inversió estrangera, som líders en exportacions, som líders també en creació de nous llocs de treball i, especialment, en sectors claus per a la reindustrialització, com és també tot el sector de les noves tecnologies i també tot el sector de l'economia de la vida, en especial, l'economia de la salut, on Catalunya, i també Barcelona i la seva àrea d'influència, és una referència a nivell europeu.

I per fer això, per continuar en aquest camí, caldrà seguir defensant l'estat del benestar. Un estat del benestar que vostès, quan han tingut l'ocasió, han combatut. Un estat del benestar que generi igualtat d'oportunitats a tothom. I el problema que tenim a la nostra societat no és la llengua catalana, el problema de la societat catalana no és el desig de llibertat d'una majoria de catalans i catalanes, el problema és la desigualtat econòmica i social. I això és el que treballem per revertir.

Nosaltres ho seguirem fent, seguirem treballant en aquesta línia i el Govern continuarà en aquest camí.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Pregunta al president de la Generalitat a respondre oralment en el Ple sobre la situació política.

Pregunta al president de la Generalitat sobre la seva proposta respecte a la necessitat de tenir unes institucions fortes

317-00301/13

Formula la pregunta la diputada Jéssica Albiach Satorres del Grup Parlamentari d'En Comú Podem.

Jéssica Albiach Satorres

Gràcies, vicepresidenta. Bon dia a totes i a tots. President, ahir vam escoltar atentament la seua compareixença, com no podia ser d'una altra manera, i ens sap greu, però li he de dir que ens va resultar decebedora. Per què? Doncs perquè, novament, entre el fer i no fer, vostè decideix no fer per molta cortina de fum que amaguen les seues paraules.

El problema de Catalunya no és la unitat de l'independentisme, que a més fa molt de temps que no existeix, el problema de Catalunya..., es diu que té un govern debilitat, que no fa autocrítica i que tot són fugides endavant.

Ahir vostè deia: «L'hora és greu», i ho compartim. També deia: «Calen unes institucions fortes», i no hi podríem estar més d'acord. Per això, president, li volem preguntar, creu vostè que tindre unes institucions fortes passa per mantindre en el seu càrrec el conseller d'Educació, que ha posat en contra tota la comunitat educativa, passa també per mantindre la persona que no ha pogut organitzar com cal unes oposicions, o unes institucions fortes passen per tornar a regalar-li a Junts la presidència del Parlament, quan hem vist durant tot aquest temps com l'han utilitzat en benefici personal de la seua presidenta?

Gràcies.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Per respondre, té la paraula el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Moltes gràcies, vicepresidenta. Senyora diputada, l'hora és greu perquè l'amenaça de la dreta i l'extrema dreta a l'Estat pot posar en qüestió, en risc, en perill els grans consensos existents a la societat catalana. I és l'hora del reforç dels grans consensos de país. I aquest és el sentit de les meves paraules d'ahir. Tindrem l'oportunitat de parlar-ne detingudament. Perquè aquí del que es tracta és de defensar aquesta àmplia majoria, defensar aquests amplis consensos que existeixen a Catalunya, no de defensar una determinada forma de govern o una determinada coalició de govern.

Sabem molt bé quins són els adversaris, els enemics d'aquests grans consensos a Catalunya, els batallarem, són la dreta i l'extrema dreta, però la defensa passa també per mirar el país, per mirar que Catalunya la defensaran sempre des de posicions centrades en les necessitats del país.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Per repreguntar, té la paraula la diputada Jéssica Albiach Satorres.

Jéssica Albiach Satorres

Sí. President, vostè deia: «Calen unes institucions fortes». No hi pot haver unes institucions fortes que defensin Catalunya amb un govern debilitat. I també li dic, responent a la seua invitació, evidentment, després parlarem, però nosaltres amb Junts per Catalunya no anirem ni a la cantonada.

I no anirem ni a la cantonada perquè, a diferència del que vostè comentava ahir, per defensar Catalunya necessitem anar amb tots aquells que no voten en contra de regular els lloguers al Congrés, per exemple, o aquells que volen mantindre els privilegis fiscals dels rics.

Això també és defensar Catalunya. Defensar Catalunya del PP i VOX passa per guanyar a les urnes al PP i a VOX i reeditar un govern progressista a l'Estat. Vostè ahir pràcticament ens va vindre a dir que donava per perdut el Govern de l'Estat.

Eixe és el seu posicionament, no és el nostre. Nosaltres no ens resignarem, nosaltres no abaixem els braços, nosaltres sortim a guanyar i tenim clar que el 23 de juliol defensar Catalunya passa per guanyar en les urnes, per tindre un nou govern d'esquerres i que, a més, estigui liderat per una presidenta.

Moltes gràcies.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Per respondre, té la paraula el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Moltes gràcies. Bé, en tot cas, veurem els passos que fan per posar-se d'acord, no?, perquè... Però, en tot cas, això és feina seva i jo no m'hi ficaré. En tot cas, si volen sumar, doncs, primer s'hauran de posar d'acord entre vostès.

Miri, qui dona per feta la victòria del PP i VOX és qui avança les eleccions a l'Estat. Perquè diu: «Ara guanyen aquests i necessitem una reacció». Per tant, qui dona per feta aquesta victòria no soc jo, és el president del Govern de l'Estat espanyol.

I l'hi repeteixo, la defensa del país, la defensa de Catalunya, que vol dir la defensa de l'escola pública, la defensa dels serveis socials, la defensa de la llengua i de la cultura, la defensa de la sanitat del nostre país, la defensa de l'economia, de la prosperitat, de la creació de llocs de treball necessiten també de la màxima unitat en aquest país.

I la màxima unitat s'aconsegueix amb generositat també. I entenem que hi ha altres opcions. Entenem, doncs, que hi ha una pluralitat i una diversitat i que tothom ha de sumar. Aquesta vegada sí que tothom ha de treballar per aquesta unitat de país.

I vull recordar-li una cosa, qui primer va aprovar la regulació dels preus del lloguer va ser aquest Parlament i ho va fer amb una ampla majoria –ho va fer amb una àmplia majoria.

Catalunya ha avançat molt més en drets socials, ha avançat molt més per donar sortida als problemes de la ciutadania, de les classes populars, quan ha decidit des d'aquí i quan no s'ha trobat governs de l'Estat que porten aquestes decisions al Tribunal Constitucional.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Pregunta al president de la Generalitat a respondre oralment en el Ple sobre la situació política.

Pregunta al president de la Generalitat sobre el correctiu electoral a les forces independentistes i la modificació del rumb de la legislatura i de la política de concertació amb l'Estat i la patronal

317-00304/13

Formula la pregunta a la diputada Eulàlia Reguant i Cura del Grup Parlamentari de la CUP - Un Nou Cicle per Guanyar.

Eulàlia Reguant i Cura

Bé, gràcies. Benvinguts a una nova campanya electoral. *(Pausa.)*

President, l'hora és greu, com vostè ha dit. Sí, aquest diumenge les forces independentistes hem patit un greu correctiu electoral. Nosaltres entenem el missatge i, de fet, assumim la part de responsabilitat que ens toca.

La pregunta que li fem: quina és la valoració que fa vostè d'aquest correctiu? Pensa modificar el rumb de la legislatura i la seva política de concertació amb l'Estat i la patronal?

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Per respondre té la paraula el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Moltes gràcies, presidenta. Senyora diputada, les eleccions d'aquest diumenge, en el conjunt de l'independentisme, no han anat bé i crec que ens ho hem de dir. I, en alguns casos, doncs, han anat menys bé que en d'altres. No passa res, ho acceptem. A partir d'aquí, cal avançar cap a un camp de treball compartit; i aquest camp de treball compartit el construirem amb humilitat, amb generositat, entenent les posicions de l'altre, de qui volem al costat, en el camí cap a la llibertat del nostre poble. I també és una qüestió d'actitud i de voluntat; i per part meua la trobaran. Podria construir..., i dir «bé, jo he entès el missatge» i construir uns retrets cap a l'independentista del costat dient «com que jo he entès el missatge, és aquest» i *ple* de retrets cap a l'independentista del costat.

Crec que precisament un dels missatges que a mi m'agradaria entendre –o crec entendre– d'aquest diumenge passat és que..., ens interpel·len..., a una actitud en positiu, una actitud de suma, de construcció a partir de la diversitat i la pluralitat d'opcions, que hi és i que reflecteix, doncs, la diversitat en l'àmbit ideològic, en tants àmbits al nostre país. La qüestió és que el que haguem de fer s'haurà de fer plegats. I a partir d'aquí és com hem de començar, amb aquesta constatació i treballant per generar espais de trobada, espais d'acció política conjunta, des de la generositat i des de l'honestetat. Jo, en la mesura que estigui a les meves mans, treballaré en aquest sentit.

Gràcies.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Per repreguntar té la paraula la diputada Eulàlia Reguant i Cura.

Eulàlia Reguant i Cura

President, com deia abans, compartim que l'hora és greu com vostè ahir va dir, i com ha reiterat durant aquest matí, però les propostes de darrera hora semblen propostes que són més a cop de papereta, fruit d'uns mals resultats electorals i encarats a unes noves eleccions. Nosaltres hem defensat des de l'inici de la legislatura que, fent veure que el conflicte no existeix, no tenia sentit seure en cap taula de negociació i que calia tornar a escalar la confrontació amb l'Estat en matèria de drets socials i sobirania per tornar a generar les condicions i el múscul per tornar-hi. És en aquesta confrontació on es fa evident el topall que suposa l'Estat, i és en aquest conflicte que l'independentisme suma drets i sobirania. I sí, nosaltres en aquests dos anys –i ho torno a repetir– no hem estat capaços de capgirar la situació.

Vostè porta tot el matí parlant de grans consensos i nosaltres li diem: sí, en aquest país hi havia un gran consens, un gran consens al voltant de la llei de regulació de lloguers, una llei de regulació de lloguers que poc té a veure amb la suposada llei de regulació de lloguers que s'ha aprovat a l'Estat. Nosaltres tornem a posar sobre la taula, avui i aquí, tornem a recuperar la llei de regulació de lloguers aprovada a Catalunya l'any 2020, que realment rebaixava lloguers i era molt més garantista per a les llogateres? Aquest és el consens de país, el consens de país al voltant del català. Hi ha un consens al voltant de la immersió lingüística, però vostès van decidir, conjuntament amb Junts, pactar amb el PSC i els comuns una llei que facilitava que el castellà sigui llengua vehicular a les escoles. Retornem al gran consens de país fent que el català sigui l'única llengua vehicular a les escoles?

Sembla o podria semblar que la seva tesi no ha funcionat. Pot ser que els seus pactes amb el PSC hagin situat el PSC a la centralitat política i que els hagi arrasat a les eleccions municipals? Necessitem realment un país fort davant el tsunami de dretes que ens ve al damunt. El que nosaltres diem és «president, segueix, escolti, debati». Deixin de mirar les enquestes. Construïm un canvi de rumb que ens permeti l'embat... *(La vicepresidenta primera en funcions de presidenta retira l'ús del micròfon a l'oradora i aquesta continua parlant uns moments.)*

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Em sap greu, diputada, se li ha acabat el temps. Per respondre, té la paraula el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Moltes gràcies. Senyora diputada, la proposta que vaig fer ahir és una proposta que vaig voler formular de forma prou oberta perquè la diversitat de matisos, d'opcions, d'opinions, fins i tot algunes contradictòries que hi han en tot l'espai que compartim, pogués, a partir d'aquesta proposta oberta, treballar, contrastar parers i mirar de construir en positiu propostes per al conjunt del país. I aquesta és la voluntat. La meua voluntat no és reduir aquesta proposta i, vaja, si s'ha entès així, doncs ara ho explico. Això no es tracta d'una papereta d'un dia. Ha de ser una aliança de fons. Ha de ser un treball constant, que probablement –ara tenim un 23 de juliol al davant–requerirà de molt més temps per treballar hi. Estic disposat a fer-ho.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Pregunta el president de la Generalitat a respondre oralment en el Ple sobre la situació política.

Pregunta al president de la Generalitat sobre si el front comú que proposa és el que necessiten els catalans

317-00300/13

Formula la pregunta el diputat Ignacio Garriga Vaz de Concicao del Grup Parlamentari de VOX.

Ignacio Garriga Vaz de Concicao

Señor Aragonès, ¿cree realmente que el frente popular, ahora rebautizado el «frente común», es lo que necesitan los catalanes?

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Per respondre té la paraula el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Gràcies, presidenta. El que no necessiten els catalans, de fet, el que hem d'evitar els catalans i catalanes ara d'aquí a dos mesos i sempre és l'extrema dreta, és el nacionalisme de l'Estat espanyol que ha batallat contra els grans consensos i els pilars bàsics de convivència i de valors, de drets i de llibertats de la societat catalana.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Per repreguntar té la paraula el diputat Ignacio Garriga Vaz de Concicao.

Ignacio Garriga Vaz de Concicao

Le reconozco, señor Aragonès, que su actitud tragicómica me genera cierta ilusión. Pero mire, los resultados de las elecciones del pasado domingo explican los motivos de su nerviosismo, su nerviosismo de los últimos meses y cómo los catalanes han respondido a dos fenómenos que se iban produciendo en Cataluña desde los últimos años.

En primer lugar, la gran distancia entre los políticos como usted y los problemas reales de la gente corriente. Los catalanes están cansados de verles cómo hablan y cómo legislan de temas que nada tienen que ver con las verdaderas preocupaciones de la gente corriente. Ustedes vienen a este Parlamento a hablar y legislar de cosas absolutamente alejadas, y cuando pretenden hacerlo de las verdaderas preocupaciones de los catalanes, se equivocan, como hacen, por ejemplo, negando la inseguridad, imponiendo más y más restricciones climáticas y asfixiando a los trabajadores con impuestos para pagar sus fiestas y sus privilegios.

Y la segunda conclusión de estas elecciones, señor Aragonès, es que todo lo que preocupa a los catalanes ustedes lo han abandonado. No se preocupan por escuchar a los catalanes. No se han preocupado por entender sus verdaderos problemas, ni mucho menos por plantear ninguna solución a sus problemas.

Pero cuando viene una formación política que está dispuesta a hacerlo, como la nuestra, que está dispuesta a escuchar, que está dispuesta a preocuparse por los verdaderos problemas de los catalanes, vienen ustedes y tratan de amordazarnos, de silenciarnos con la alianza cómplice con esos medios de comunicación que financian ustedes con el dinero de todos los catalanes.

Y creen que eso les va a servir. ¿Creen realmente que así van a salir los delincuentes de los barrios de Cataluña? ¿Creen que así van a solucionar el problema de la vivienda o que van a acabar con las colas del hambre que ustedes han provocado desde hace muchísimos años?

Señor Aragonès, los resultados de VOX confirman la tendencia: en Cataluña hay un anhelo de cambio y de esperanza. Nuestro partido ha sido el que más ha crecido. Ha obtenido representación en les quatre capitals de província en Catalunya y ha entrado en lugares donde ni usted se lo podía imaginar. Manresa, Salt, Vendrell o Salou son el retrato perfecto de esa ola de esperanza que está creciendo en Cataluña, señor Aragonès.

Déjese de frentes comunes o, mejor dicho, haga frentes comunes para combatir la inseguridad que usted provoca, para recuperar la educación que usted destroza, para garantizar los servicios públicos que usted destroza y para reindustrializar esa Cataluña que ustedes han destrozado.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Per respondre, té la paraula el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Moltes gràcies; diputades i diputats, crec que amb aquesta intervenció que acabem d'escoltar hem fet un cert viatge a un futur distòpic però que pot ser possible si no fem una gran mobilització de país.

Hem sentit unes paraules que ens haurien de fer reflexionar, no a aquells que les han pronunciades, que això ja ho donem per perdut, sinó a la resta dels que avui estem veient aquesta amenaça, i el que no hem de fer és ni tirar-nos els plats pel cap ni pensar que sobretot la responsabilitat de que avanci aquesta ultradreta, doncs, és sobretot del company de files que tenim al costat, sinó treballar en com podem conjuntament fer front a aquesta amenaça, com podem mantenir els grans consensos del nostre país i com podem ser millors servint la nostra ciutadania, servint els nostres veïns i veïnes.

Mentre nosaltres ens podem embrancar en discussions per erosionar, per fer rascadetes, doncs, petites rascades, al company del costat, pot haver-hi una mossegada d'aquesta ultradreta que tenim a davant. I crec que aquesta intervenció ens hauria de fer pensar a tots què és el que hem de fer per tal que el proper període de sessions no ens trobem aquests discursos governant l'Estat i atacant Catalunya, i, per tant, com podem, entre totes i tots, defensar millor el nostre país i els consensos que ens han cohesionat com a poble.

Jo he fet una proposta en aquest sentit i estic disposat a escoltar-ne d'altres, a escoltar les alternatives, a escoltar totes les aportacions. Però Catalunya s'ha de defensar, Catalunya i el que representa en estat del benestar, en la prosperitat que volem per a tothom, en la defensa d'allò que ens cohesionava, de la nostra llengua, de la nostra cultura, en defensa dels drets civils i polítics i en defensa de la llibertat del nostre país.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Pregunta al president de la Generalitat a respondre oralment en el Ple sobre els darrers esdeveniments polítics.

Pregunta al president de la Generalitat sobre l'oportunitat que té de liderar la unitat de l'independentisme amb vista a les eleccions del 23 de juliol

317-00303/13

Formula la pregunta el diputat Albert Batet i Canadell, del Grup Parlamentari de Junts per Catalunya.

Albert Batet i Canadell

Presidenta Borràs, membres de la Mesa, president, membres del Govern, diputats i diputades... Bon dia a tothom. Abans de començar, en nom de Junts per Catalunya, volem traslladar en seu parlamentària el condol al Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana, als familiars i companys de l'Antoni Flores; tot el nostre escalf i tot el nostre suport.

President, des de Junts per Catalunya, valorem la compareixença d'ahir. Si és sincera, ja coneix la nostra predisposició per refer la unitat de l'independentisme. Fa mesos que el venim avisant que cal un canvi de rumb, justament el mateix missatge que diumenge li van donar els seus electors. Només amb unitat podrem avançar cap a la independència.

Per Junts per Catalunya no va ser fàcil sortir del Govern, va ser dur i dolorós, però per adonar-se que calia un canvi de rumb no ens feien falta unes eleccions. El conjunt de l'independentisme ens hauríem estalviat situacions gens desitjables, com el cessament del vicepresident Puigneró, la sortida de Junts del Govern, una negociació amb Madrid sense el consens en la reforma del Codi penal.

Li havíem dit per activa i per passiva: «Ho hem de fer junts.» Justament les tres condicions de mínims que li vam proposar a l'octubre per continuar al Govern van en la línia de fer un front independentista a Madrid: direcció estratègica, coordinació de l'acció política amb Madrid, treball en conjunt de la taula del diàleg..., i justament perquè vostè no va dir «prou» a Madrid, nosaltres li vam haver de dir «prou».

Tanmateix, valorem molt positivament la rectificació. Estem davant d'una nova oportunitat; ara bé, si la compareixença és una reacció purament pels resultats electorals del seu partit, això no serà creïble.

Una oportunitat ha de ser alguna cosa més que una declaració d'intencions, perquè vostè ha tingut moltes propostes sobre la taula, hi ha acords que no s'han acomplert, i tots tindríem motius per anar cadascú a la seva. Però cal unitat, sense retrets. És el moment de centrar-nos en aportar solucions. Fem un front independentista el 23 de juliol per dir «prou a la repressió», «prou a Pegasus», «prou al menysteniment que tots els governs espanyols han tingut amb Catalunya», tant del Partit Popular però també del Partit Socialista.

Aprofitem-ho, president; lideri-ho. Per guanyar, per Catalunya.

Moltes gràcies.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Per respondre, té la paraula el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Moltes gràcies. Home, per fer-ho sense retrets, déu-n'hi-do. (*Rialles*). Per tant, jo no ho faré. Perquè si som conscients del perill que tenim al davant, tots podríem fer una llista, i jo podria venir aquí amb una llista. Però no ho faré; ni tan sols la insinuaré. Tenim al davant un perill molt gran. La situació amb relació al Govern de l'Estat ha estat difícil en els darrers temps, ha estat difícil; ara pot ser molt més difícil. I d'això també n'hem de ser conscients. I ens ha d'agafar el màxim d'units i de cohesionats, i intentant sumar el màxim de gent en aquest treball compartit, que pot tenir diferents fórmules i que no n'hi ha d'haver-n'hi una, només una, que és la fórmula única, i si no, tota la resta no val res. La generositat també implica això. I jo soc el primer disposat a discutir les fórmules. Ha de ser sobre unes bases d'entendre que el moviment independentista és fort perquè és plural i divers, i, per tant, de respecte a

les posicions de l'altre. I no ho construïrem amb el retrovisor; ho construïrem mirant endavant. Aquesta serà la meua actitud, aquesta serà la meua voluntat de proposta per defensar la unitat en el nostre país, la unitat en defensa de tot allò que ens cohesiona com a societat. L'amenaça és greu, l'hora és greu, i ens necessitarà el màxim de compactats, ens necessitarà mirant endavant.

Abans hem tingut la intervenció de l'extrema dreta, i crec que ha quedat molt clar al que ens enfrontem. No serà una intervenció al Parlament de Catalunya, que pot quedar com extemporània i que, d'acord amb la composició d'aquest Parlament, clarament, doncs, molt molt molt minoritària. Això pot ser el que estigui governant l'Estat, i per tant caldrà una gran mobilització. I la mobilització només la farem si és en positiu, si som capaços de sumar molt i si som capaços d'entendre que l'adversari és el que tenim al davant i no el que tenim al costat. I crec que tots, i jo el primer, hem de fer esforços per entendre-ho així. I a mi m'hi trobaran, en aquest camí, i és sincer, i vull que ho vegin d'aquesta manera.

Per tant, parlem-ne, asseguem-nos, des del respecte a totes les posicions, fem aquells espais de treball compartit que siguin possibles i anem-los construint. No capgirarem una dinàmica en vint-i-quatre hores, ja ho sabem, però podem començar a generar un punt d'inflexió i tornar a generar il·lusió i esperança en aquest país.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Pregunta al president de la Generalitat a respondre oralment en el Ple sobre els darrers esdeveniments polítics.

Pregunta al president de la Generalitat sobre la convocatòria electoral del president del Govern espanyol i l'amenaça de l'onada reaccionària

317-00305/13

Formula la pregunta el diputat Josep Maria Jové Lladó, del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana.

Josep M. Jové Lladó

Gràcies, vicepresidenta. President, avui toca un agraïment i un reconeixement a totes les persones que han estat escollides regidors i regidores en les eleccions municipals del passat diumenge. I des d'aquí, de manera especial, als que sou diputats i diputades d'aquesta cambra, alguns dels quals fins i tot sereu alcaldes o alcaldesses. Moltes felicitats. A tots vosaltres, tots els encerts en aquesta orgullosa tasca de representar i treballar pels vostres veïns i veïnes i per millorar-ne la vida des dels ajuntaments.

Sabem que no és una feina fàcil, i menys en temps com els que ens està tocant viure. Des d'Esquerra seguirem treballant amb humilitat, determinació i compromís intacte amb la gent. I sí, avui hi afegim que hem rebut el missatge, un missatge clar que ens ha llançat la ciutadania a les urnes. L'entomem des de la reflexió i l'anàlisi i assumint-ne les responsabilitats per donar les respostes necessàries.

Des d'Esquerra volem fer fermament convençuts que l'independentisme és el millor projecte per defensar els interessos de Catalunya i de la seva gent. Per això avui és més urgent que mai recosir i reconstruir confiança, i bastir una estratègia independentista compartida des de la pluralitat. I avui, davant l'onada reaccionària i conservadora, encara és més evident que mai. Perquè quan la resposta a uns mals resultats a les urnes és una convocatòria electoral partidista i desesperada, es posen en joc molt més que uns quants escons.

Aquest juliol serà absolutament necessari defensar-nos davant de l'amenaça ultra que vol acabar amb drets i llibertats, i ens tocarà demostrar que és l'independentisme el millor dic de contenció a la dreta i a l'extrema dreta.

Som davant d'una emergència social i nacional i hem de bastir una resposta clara, nítida i contundent, per la defensa d'una societat justa i sense discriminacions de cap

tipus, per la defensa dels drets individuals i col·lectius que avui estan en perill, per la defensa de la llengua i la cultura que volen anorrear, per la defensa del país i el seu dret a decidir el seu futur, per la defensa de la democràcia, al cap i a la fi.

Per això li volem preguntar, president, com valora la convocatòria electoral del president del Govern espanyol i l'amenaça de l'onada reaccionària.

Moltes gràcies.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Per respondre, té la paraula el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Moltes gràcies, senyora vicepresidenta. Senyor diputat, gràcies per les seves paraules. M'afegeixo a l'agraïment i a la felicitació a totes les regidores i regidors i alcaldes i alcaldesses que han estat escollits, elegits pels seus conciutadans en aquestes eleccions..., i que el 17 de juny es constituïran els ajuntaments. Els ajuntaments de Catalunya trobaran en el Govern un aliat lleial amb la voluntat de treballar conjuntament per la millora del benestar col·lectiu, per la generació d'oportunitats arreu del país i per la defensa dels drets individuals i col·lectius. I, per tant, desitgem, doncs, que ben aviat aquests ajuntaments s'activin, els nous governs treballin, i es trobaran un govern amb la mà estesa.

I alhora crec que hem de fer també una reflexió que, doncs, pot haver-hi decisions ràpides, però que les bones seran probablement les més reposades; una reflexió sobre l'abstenció, que afecta el conjunt de les forces polítiques, i, evidentment, amb més intensitat unes que d'altres, i n'han —n'hem— de prendre bona nota.

Després, evidentment que els grans projectes col·lectius es fan amb la suma i amb el respecte i amb l'aliança amb els companys de viatge. Tot el que no vagi cap aquí no ajuda, i, per tant, el que hem de fer és generar les condicions per ajudar.

I en tercer lloc, que tenim unes eleccions convocades el 23 de juliol a nivell de l'Estat, en què sembla que el president del Govern de l'Estat, com a mínim en l'anunci, les dona per perdudes, perquè dona per fet que hi haurà una dreta i una ultradreta. I, per tant, aquí, Catalunya s'ha de defensar, i defensar-se voldrà dir apostar per parar els peus a la dreta i a l'extrema dreta, però també per defensar el país. Perquè no es tracta de salvar un determinat govern, sinó que es tracta de defensar un país i tot el que representa aquest país en termes de voluntat de cohesió social, de defensa de la llengua i de la cultura, de defensa de les nostres institucions i de batallar sempre perquè la nostra ciutadania tingui tots els drets individuals i col·lectius. I en aquest sentit treballarem el Govern i jo mateix.

Gràcies.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Gràcies, president.

Pregunta al president de la Generalitat sobre si té clar el rumb del Govern

317-00302/13

Pregunta al president de la Generalitat a respondre oralment en el Ple sobre la situació política. Formula la pregunta el diputat Salvador Illa i Roca, del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar.

Salvador Illa i Roca

Senyora Vergés, senyor Aragonès... Catalunya no necessita fronts; Catalunya necessita un bon govern, idees clares i conviccions fermes per prosperar, per avançar i per anar endavant.

Puc entendre que les eleccions d'aquest diumenge passat obrin una reflexió a les diferents formacions polítiques. És normal i fins i tot bo. Per cert, també em sumo...,

el meu agraïment i felicitació a totes les persones per la seva contribució..., regidors i regidores per la seva contribució al servei públic. Potser la clau d'aquesta reflexió passa pel bon govern, per la bona capacitat de gestió i per la política útil.

No entenc que doni per fet, senyor Aragonès, un resultat a les eleccions generals convocades pel president Sánchez aquest proper mes de juliol. El president Sánchez les avança, les eleccions, per guanyar-les, i dona una lliçó de comportament democràtic que puc entendre que a vostè, particularment a vostè, li incomodi. Tan poca confiança té vostè en si mateix que dona per perdut el partit abans de jugar-lo? I crec, senyor Aragonès, que fa un mal servei al país, estant permanentment pendent de les eleccions i subordinant les seves responsabilitats de govern al calendari electoral.

Senyor Aragonès, pensa governar d'una vegada?, té clar el rumb del seu Govern?

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Per respondre, té la paraula el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Moltes gràcies, vicepresidenta. Senyor diputat, aquest Govern no només té clar el rumb, sinó que l'executa i el porta a terme. L'executa i el porta a terme quan hem estat capaços de tirar endavant en aquest Parlament, malgrat les dificultats i malgrat les decisions dels diferents grups parlamentaris i malgrat els canvis que s'han anat produint, decisions clau com per exemple quan hem arribat a grans acords en aquest Parlament en defensa de la llengua a l'escola, com hem arribat a acords en aquest Parlament per tirar endavant l'any 22 i l'any 23 pressupostos, en els dos casos bons pel país, que situen les polítiques socials i les polítiques de prosperitat econòmica i les polítiques per fer front al canvi climàtic també en el centre de les prioritats, sabent sempre –sempre– que lluitar pel major benestar social de la nostra ciutadania; lluitar per la prosperitat econòmica, per exemple, amb les polítiques de reindustrialització que estem portant a terme; lluitar per estendre els drets del conjunt de la ciutadania, mai, mai, és incompatible, sinó que sempre és compatible, i fins i tot diria que no s'entendria si no fem també una defensa dels drets d'aquest país, del dret d'aquest país a ser el país que vol ser, que decideixi lliurement la seva ciutadania. I això és el que jo defensaré.

I, miri, qui..., no sé qui dona el partit per perdut d'entrada. Jo no. A mi no m'hi trobaran, en això. I a mi no m'hi trobaran, perquè qui convoca eleccions anticipadament i ja dona per guanyador uns altres i crida a una reacció no soc jo, és el president del Govern espanyol. I jo represento una formació política, a part de ser president representant el conjunt del país, soc membre d'una formació política que pot dir que, davant d'investidures de presidents del Partit Popular mai ni hi ha votat a favor ni s'ha abstingut. I el seu partit, a l'última investidura d'un president del Partit Popular, s'hi va abstenir. Per tant, vostès no són la garantia. I em sap molt de greu dir-l'hi, però vostès no es poden presentar com a garantia el 23 de juliol.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Per repreguntar, té la paraula el diputat Salvador Illa i Roca.

Salvador Illa i Roca

Miri, per recordar-li que el PSC és un partit polític. I faci's repassar lo que van votar els diputats del PSC en aquesta investidura que vostè ha tret. (*Aplaudiments.*)

Però, en fi, a mi, senyor Aragonès, em preocupa la desorientació. Quan un canvia cada dos per tres d'orientació és que està desorientat. I això en un governant és molt preocupant. Agafi un camí, agafi una orientació. Ara trenca un govern, ara recupera un front... On serem demà? Jo ja no ho sé.

Escolti'm, aquesta cambra va aprovar uns pressupostos, és veritat, ambiciosos. Va ser un acord ampli. Suposen un repte, eh?, des del punt de vista de la seva execució. Posi's en marxa, compleixi els termes d'aquest acord. Hi està en joc la seva credibilitat; la credibilitat en termes de capacitat de gestió del seu Govern –a la cua

en capacitat lectora, una sentència ens ha de recordar que s'han de pagar diners als ajuntaments després de deu anys–; hi està en joc la seva credibilitat personal.

En fi, última reflexió, se'm fa difícil..., ho dic amb molta humilitat, amb moltíssima humilitat –crec que n'he donat mostres al llarg de la meva trajectòria política–, però se'm fa difícil pensar en consensos a Catalunya al marge del primer partit de Catalunya.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Per respondre, té la paraula el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Senyor Illa, aquest Govern està ben orientat. Una altra cosa és que vostè no comparteixi l'orientació, i és legítim, perquè no en forma part. *(Remor de veus.)* Puc continuar parlant, suposo? *(Pausa.)* Gràcies.

Per tant, nosaltres tenim clar cap on hem d'anar, i és defensar els drets de la ciutadania, treballar per enfortir l'estat del benestar, generar les condicions per la millora de l'activitat econòmica, com estem fent, i alhora la defensa dels drets nacionals del nostre país. Vostès sempre han dit que això era compatible; nosaltres. Nosaltres... *(La vicepresidenta primera en funcions de presidenta retira l'ús del micròfon al president de la Generalitat i aquest continua parlant uns moments.)*

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Gràcies, president. S'havia acabat el temps.

Comunicació al Ple de la composició de les meses de les comissions (art. 49.2 del Reglament)

Acabada la sessió de control, passem ara al següent punt de l'ordre del dia, que és la comunicació al Ple de la composició de les meses de les comissions, d'acord amb l'article 49.2 del Reglament.

Una vegada elegides les meses de les comissions, la seva composició ha de ser comunicada al Ple. Atès que la composició actual de la Mesa de la Comissió d'Investigació sobre l'Acumulació d'Immables per Determinades Entitats està inclosa al dossier del Ple, que ha estat distribuït a tots els diputats i diputades, els prego, doncs, que se n'eximeixi la seva lectura.

Acomplert així el que estableix l'article 49.2 del Reglament, passem ara al següent punt de l'ordre del dia.

Projecte de llei de memòria democràtica de Catalunya (debat de totalitat)

200-00017/13

El tercer punt de l'ordre del dia és el debat de totalitat sobre el projecte de llei de memòria democràtica de Catalunya. D'acord amb l'article 116.2 del Reglament, presentarà la iniciativa la consellera de Justícia, Drets i Memòria, la senyora Gemma Ubasart i González.

La consellera de Justícia, Drets i Memòria (Gemma Ubasart i González)

Gràcies. Gràcies, vicepresidenta. Autoritats del Parlament, membres del Govern, diputades, diputats... Una salutació molt especial també per les persones representants de les entitats de memòria que avui ens acompanyeu a la llotja del Parlament.

Com saben, l'objectiu de la meva intervenció avui és presentar a la cambra el projecte de llei de memòria democràtica impulsat per la meva conselleria i que el Govern va aprovar el passat mes de març.

Quatre seran, doncs, les qüestions objecte de la meva intervenció. En primer lloc, exposaré per què entenc que la llei de memòria que estem debatent avui és un pro-

jecte de país. En segon lloc, explicaré per què fem polítiques de memòria. En tercer lloc, per què fer una llei de memòria democràtica avui, l'any 2023. I, finalment, les novetats, destacaré les novetats i els punts que són més destacats de la llei.

Comencem, doncs. En primer lloc, i com els hi deia, estic convençuda que tenim entre mans un projecte de país. I parlo d'un projecte de país per dues raons. Una primera, de caràcter substantiu. El contingut avançat i innovador de la llei de memòria democràtica de Catalunya ens pot tornar a posar a l'avantguarda de les polítiques memorialistes a nivell de l'Estat i a nivell del marc europeu. Vam ser pioners amb la llei del memorial democràtic el 2007, amb la llei de fosses el 2009 i amb la llei de reparació jurídica de les víctimes del franquisme el 2017. Ara cal recollir tot aquest ric llegat i fer-ne un salt qualitatiu.

I hi ha una segona raó de caràcter més operatiu que em fa parlar de projecte de país. Estem davant d'un text altament participat. Aquest projecte neix durant el mandat de la consellera Ester Capella, moment en què s'assenten les bases del text. Després es desenvolupa en el mandat de la consellera Lourdes Ciuró, amb aportacions molt remarcables. I, finalment, el meu equip culmina aquesta tasca incorporant-hi bona part de les esmenes que arriben del teixit associatiu, les entitats de memòria, municipalistes i la societat civil.

Durant aquest recorregut han tingut també un paper remarcable diversos equips tècnics i treballadors de l'Administració pública. A més, és un text que té en compte la proposició de llei que va presentar el PSC el 2018 sota el lideratge del diputat Ferran Pedret.

Així doncs, aquest projecte es gesta amb una vocació clarament inclusiva, construït des d'una pluralitat d'actors. I aquí, avui, des de la tribuna, vull aprofitar per agrair molt sincerament l'aportació, el granet de sorra que ha aportat cada actor. Un projecte que interpel·la des del seu inici grans majories socials, polítiques i parlamentàries, com així succeeix amb les grans lleis i polítiques de memòria en l'entorn europeu. M'agradaria que aquest esperit es mantingués durant el tràmit parlamentari que aquí comença. És un exercici que ens cal i ens farà més forts com a país.

Entro en la segona qüestió, que és per què fem polítiques de memòria. Les polítiques de memòria són un instrument de construcció de ciutadania madura i democràtica. Posem en valor aspectes com ara la lluita pels drets i les llibertats, el foment de la pau, la consolidació i millora de la qualitat democràtica i el respecte als drets humans. La memòria democràtica ha d'esdevenir un mur contra la barbàrie i la intolerància i ha d'estar a la base de tota cultura cívica democràtica.

De fet, prefereixo parlar de «memòries», més que de «memòria». La memòria és un dret, i el mandat de les institucions del país és garantir aquest dret, massa temps negat. No tenim cap interès en imposar un relat històric determinat. Això és cosa del debat historiogràfic. Les memòries democràtiques només poden ser plurals en una societat plural d'ideologies, d'experiències vitals, d'orígens.

Ara bé, sí que pensem que l'obligació de les administracions públiques és promoure la cultura democràtica i els drets humans, i per això fem aquesta llei. És més, entenem que el germen de la cultura democràtica a Catalunya són els moviments republicans, les lluites obreres, els moviments socials que han lluitat per l'avenç de les llibertats i els diversos catalanismes, corrents que neixen al segle XIX i que evolucionen al llarg dels segles XX i XXI.

Reivindiquem, en aquest sentit, la Primera i la Segona República com a antecedents al marc democràtic actual. Denunciem i condemnem enèrgicament la dictadura franquista, que fou conseqüència d'un cop d'estat il·legal i il·legítim contra el règim constitucional de la Segona República i que suposà una vulneració sistemàtica de drets individuals i col·lectius durant els quaranta anys de dictadura.

I pensem, en aquest sentit, que la reforma de les institucions estatals que es va dur a terme durant la Transició, i sobretot durant els primers anys de la consolidació democràtica, va ser insuficient. En part com a conseqüència d'això, un dels trets dels

primers anys de democràcia va ser la institucionalització de l'oblit del passat recent i la no condemna de la dictadura franquista. Nosaltres som crítics amb aquesta realitat i fem memòria per poder fer veritat, justícia i reparació en la llarga nit de la Guerra Civil i la dictadura franquista.

En tercer lloc, exposaré el perquè d'una nova llei de memòria, el perquè d'una llei de memòria l'any 2023. En primer lloc, refonem les normes prèvies en memòria democràtica en una de sola, de manera que es generi un marc normatiu estable, predictable, integrat, clar i cert. Catalunya disposa, com he comentat abans, fins al dia d'avui, de la llei del memorial democràtic, la llei de fosses i la llei de reparació jurídica de les víctimes del franquisme. Ara tindrem tota la legislació memorial en un sol text.

En segon lloc, fem una nova llei perquè transitem cap a un nou paradigma en les polítiques de memòria. Adaptem les actuacions en un moment de canvi generacional, on moltes de les persones que viuen a Catalunya no han viscut la Guerra Civil, la dictadura franquista, la Transició ni fins i tot els primers anys de la democràcia. D'aquí que donem molta importància a l'educació, a la transmissió d'experiències i al reconeixement del nostre passat col·lectiu en el procés d'articulació d'una cultura cívica democràtica. Insistim en la centralitat de la memòria col·lectiva.

En tercer lloc, incorporem els principis del dret internacional dels drets humans com a guia de les polítiques de memòria, veritat, justícia, reparació i garanties de no repetició. Aquest és el fil conductor de la llei.

En quart lloc, la nova llei es configura com un marc habilitador per facilitar les activitats memorialistes. Regulem amb rigorositat tècnica per adaptar-nos als estàndards actuals en matèria de transparència, accés a la informació i protecció de dades.

Així doncs, es busca facilitar l'accés a arxius i altres fonts d'informació, el desenvolupament de les tasques de recerca i divulgació complint amb la garantia de protecció de dades. I es regula el procediment per efectuar intervencions en les fosses. Per exemple, es detalla com cal actuar en el cas que s'efectuïn troballes casuais de restes i s'estableixen mesures per evitar actes d'espoli. En darrer lloc, la llei obre la porta a futures intervencions de política pública contextualitzades en ple segle XXI, ampliacions del període temporal i geogràfic de la memòria democràtica, en la tipologia de víctimes, en els camps sectorials d'actuació.

Obro el quart apartat i aquí destacaré deu novetats o punts destacats de la nova llei. Punt primer: possibilita l'abordatge de l'esclavisme i el colonialisme. Pensem molt especialment en la memòria de les diàspores i dels catalans i catalanes d'origen forà. Es tracta d'una política amb objectius de present basats en l'erradicació del racisme institucional i de la discriminació per motius ètnics, racials o culturals. Aquest reconeixement... Ens situem a l'alçada de les exigències i les experiències d'avantguardes europees.

Segon element: la llei possibilita l'abordatge d'experiències democratitzadores més enllà del temps convencionalment establert en les polítiques de memòria democràtica. La nova llei habilita fer política pública de memòria en el període 1931-1980. Ara bé, també obre la porta a divulgar i commemorar esdeveniments, experiències i fenòmens democratitzadors anteriors i posteriors a aquest marc temporal. En aquest sentit, i sense ànim d'exhaustivitat, entenem que com a germen de la cultura democràtica al país poden allargar-se les actuacions, el reconeixement de moviments i experiències republicanes, lluites obreres i catalanistes, així com també experiències associatives i movimentistes post-1980 que allarguen i radicalitzen la democràcia, que milloren la qualitat democràtica del país.

El tercer punt: aquest projecte de llei vol ser un clar reconeixement a les persones lluitadores i opositores antifranquistes i als valors que defensaven, i alhora considera també les víctimes represaliades pel franquisme com a protagonistes actives de la lluita democràtica. Evidentment, reconeixem les víctimes com a persones objecte de repressió i d'altres violacions de drets humans que han de ser reparades. Però anem

un pas més enllà, com ho ha fet històricament el teixit memorialístic català. Considerem que les víctimes són també herois i heroïnes de la democràcia, moltes vegades anònimes. La democràcia no ens la va regalar ningú, sinó que va ser fruit de moltes i diverses lluites al llarg dels anys. Per tant, les persones que van ser reprimides són víctimes, però també, com a part d'un moviment més ampli, protagonistes de la llarga lluita pels drets i llibertats. Resistents, combatents, supervivents.

En quart lloc, aquesta llei possibilita el reconeixement de víctimes a diversos col·lectius que foren objecte de repressió específica en la dictadura franquista. Entre aquests destaquem els infants separats de les seves famílies per motius ideològics; les persones que van patir privació de llibertat, escarni, tortura o treballs forçats en la seva oposició al règim; les persones psiquiatritzades per allunyar-se del model de normalitat imposat pel poder; el col·lectiu de lesbianes, gais, bisexuals i transsexuals; les minories ètniques, per exemple, el poble romaní; les persones afectades per malalties evitables, la «pòlio», o per medicaments nocius i no retirats, la talidomida. A més, s'estableix una àmplia definició de «víctima» coincident amb l'establerta per Nacions Unides per assegurar la congruència amb el dret internacional. S'estableix també una nova definició de «persona desapareguda» per incloure supòsits que estaven actualment exclosos.

En cinquè lloc, incloem dies de reconeixement i homenatge com ara la constitució de l'Assemblea per Catalunya o el dia de la proclamació de la República del 14 d'abril de 1931. La nova llei permet incloure dates assenyalades de reconeixement i homenatge en termes de memòria democràtica. Mantenim les que ja teníem: el Dia Nacional en Memòria de les Víctimes de la Guerra Civil i la Repressió de la Dictadura Franquista, el 15 d'octubre; el Dia Internacional de Commemoració de les Víctimes de l'Holocaust, el 27 de gener, o el Dia Nacional de l'Exili i la Deportació, el 5 de febrer. Com a novetat, però, es preveu la celebració d'actes de commemoració de la memòria democràtica: el Dia de la República, 14 d'abril, i el Dia de la Constitució de l'Assemblea de Catalunya, el 7 de novembre. La commemoració del Dia de la República és important perquè el considerem l'antecedent immediat del marc democràtic actual. Ens en considerem hereus. D'altra banda, l'Assemblea de Catalunya fou l'òrgan unitari de lluita antifranquista. Volem precisament destacar aquest esperit unitari en tant que demostra que el país avança quan som capaços de construir grans consensos al voltant d'objectius compartits.

El sisè punt: la memòria o la inclusió de la memòria democràtica en els currículums educatius i formatius. En aquest moment de canvi generacional que ja he comentat anteriorment, és imprescindible introduir la memòria democràtica als currículums educatius com a element de reforç de les garanties de no repetició de la llei, oferint eines pedagògiques i formació als docents i altres professionals de l'Administració pública.

En setè lloc, la retirada dels símbols franquistes de l'espai públic. La llei inclou de forma explícita per primer cop en l'àmbit de Catalunya l'obligació de retirar els símbols franquistes de l'espai públic en un termini màxim de dos anys. Actualitzarem el cens de simbologia a tal efecte per tal de determinar quants han de ser retirats encara. A Catalunya, tot i que des de la consecució de la democràcia s'han produït grans avenços en la retirada de l'espai públic de simbologia franquista i la seva catalogació, encara resten alguns vestigis simbòlics d'aquell règim dictatorial. Amb aquesta llei, pròpia d'una democràcia avançada, serà possible eliminar definitivament tot signe d'exaltació de la dictadura. Les actuacions destinades a retirar fins l'últim bocí d'exaltació d'aquell règim és una victòria de la democràcia i la dignitat de les víctimes. La llei preveu sancions per als que incompleixin aquesta obligació.

En vuitè lloc, mesures contra l'enaltiment del franquisme. A més de retirar els símbols franquistes de l'espai públic, la nova llei pretén prevenir i evitar que es realitzin actes públics que comportin descrèdit, menyspreu o humiliació de les víctimes de la Guerra Civil o la dictadura franquista. Una democràcia avançada homenatja

tots aquells i aquelles que van lluitar pels drets i les llibertats de què gaudim avui i, per tant, no pot tolerar cap humiliació ni ofensa a les víctimes de la repressió. La llei preveu sancions per als qui realitzin actes d'aquesta naturalesa.

En novè lloc, la Generalitat podrà exercir l'acció popular davant de la justícia. La llei reconeix el dret de justícia de les víctimes i, per tant, faculta la Generalitat a exercir l'acció popular en els procediments penals per delictes de lesa humanitat, delictes contra la vida i delictes contra la integritat física o moral comesos durant la Guerra Civil o la dictadura franquista.

La Generalitat no reconeix la legitimitat dels tribunals franquistes. Ara fem un pas més i no només declarem la nul·litat de les sentències emeses en aquell període, sinó que volem participar de forma activa en la persecució d'il·lícits penals en defensa de la veritat, la justícia, la reparació i els drets humans.

I, en últim lloc, i de manera molt destacada i transversal, s'inclou la perspectiva de gènere en les polítiques memorialistes. La llei fa un mandat al Govern a incloure la perspectiva de gènere a les polítiques de memòria que posi en pràctica el departament. Volem reivindicar sobretot el paper de les dones com a subjectes actius de la història en clau republicana i antifranquista, més enllà de la seva condició, sovint, de víctimes també de la repressió.

Més enllà, doncs, de les novetats destacades, la llei regula altres aspectes de política de memòria del Govern, alguns dels quals ja estaven regulats en els cossos normatius anteriors. Aquest és el cas de la regulació del Memorial Democràtic i del foment i participació de les entitats, de la Xarxa d'Espais de Memòria Democràtica, de la política de fosses o del programa d'identificació genètica.

La nova llei estén la regulació, doncs, a àmbits com l'accés a la informació, les mesures per donar compliment al dret de la justícia, les diferents mesures de reparació, la promoció de la investigació de les confiscacions, l'educació com a garantia de no repetició, el reconeixement i foment de les entitats de memòria, la introducció de millores en la regulació dels espais de memòria democràtica, la prohibició de dur a terme actes d'enaltiment del franquisme quan hi hagi ofensa o humiliació a les víctimes, la retirada de simbologia franquista de l'espai públic i l'establiment d'un règim sancionador.

En definitiva, aquest projecte de llei suposa un avenç en les polítiques de memòria del país i ens situa un altre cop a l'avantguarda en relació amb aquest instrument de construcció de ciutadania madura, crítica i democràtica.

I amb aquesta apel·lació reiterada als valors democràtics, tanco la meua intervenció. I deia abans que aquest projecte de llei neix amb vocació clarament inclusiva. Estic segura que en aquesta cambra, màxim exponent de la democràcia al nostre país, sabrà també entomar un debat serè i seriós, lluny de partidismes i ple de matisos rellevants. Espero que tots els grups parlamentaris facin aportacions per enriquir i millorar aquest projecte de llei. Estenc la mà de la conselleria per fer-ho possible, sense apriorismes i amb la màxima voluntat de consens. Em tenen a la disposició per a aquests treballs que comencen avui.

Gràcies.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Gràcies, consellera. A continuació, intervindran els grups parlamentaris que han presentat esmenes a la totalitat segons l'ordre d'entrada a Registre. Aquesta intervenció serà per un temps màxim de deu minuts, tal com es va acordar a la darrera Junta de Portaveus.

Té la paraula, per part del Grup Parlamentari VOX, el diputat Sergio Macián de Greef.

Sergio Macián de Greef

Bien; gracias, vicepresidenta. Hoy el Gobierno de la Generalitat, en manos de Esquerra Republicana, nos presenta este proyecto de ley de la mal llamada «me-

moria democrática» en consonancia con la ley nacional del mismo nombre, pactada en octubre pasado, entre socialistas y sus socios de Bildu, herederos políticos de ETA. Una ley que ni es de memoria ni es democrática. No es de memoria, porque desde el momento en que se pretende imponer una verdad oficial, parcial y sectaria de la historia, desde el momento en que son los políticos y no los historiadores y los investigadores los que dictan la historia a golpe de boletín oficial, entonces ya no hablamos de reconocer la memoria de todos, que es siempre individual y llena de matices; hablamos de imponer por ley aquello que tenemos que recordar y cómo lo tenemos que recordar; hablamos de señalar desde el poder quiénes son los buenos y los malos en nuestra contienda civil; hablamos de imponer por la fuerza a las nuevas generaciones un relato oficial y maniqueo del pasado reciente de España; hablamos, en definitiva, de propaganda política y no de memoria.

Y tampoco esta ley es una ley democrática desde el punto de vista material, porque dinamita todos los valores, principios y derechos fundamentales reconocidos en la Constitución española, que es la norma que rige nuestra democracia. Ataca frontalmente el pluralismo político, la libertad de conciencia, la libertad de pensamiento, la libertad de cátedra, la libertad religiosa o el derecho a la educación de los hijos conforme a los propios valores de los padres.

Y no podemos dejar de significar el contrasentido, el despropósito que supone que estas pretendidas leyes de memoria democrática se negocien y aprueben por aquellos partidos con una trayectoria democrática cuando menos cuestionable; partidos que no han dado en España uno, sino varios golpes de estado contra la legalidad constitucional. El PSOE, que en 1917 promovió la huelga general revolucionaria con la pretensión de instaurar un estado comunista, que se saldó con dos mil muertos y que, nuevamente, en octubre del 34, organizó la revolución de Asturias y Cataluña, un verdadero golpe de estado contra el Gobierno de la República. O Esquerra Republicana, que el 4 de octubre de 1934 dio también un golpe de estado contra la República con la proclamación del *Estat català*, protagonizado por Lluís Companys, que le valió la condena a treinta años de reclusión mayor. Ya se ve que a ustedes lo de golpistas les viene de casta. (*Aplaudiments.*)

En concreto, respecto a este proyecto de ley que hoy se nos presenta, como no puede ser de otra manera, hemos presentado una enmienda a la totalidad con mayúsculas por varias razones. Porque es una ley que dice rendir homenaje a las víctimas de violencia política durante el período comprendido entre la Guerra Civil y el franquismo, pero que olvida expresamente a las víctimas de la Segunda República, período que no comprende. Esas víctimas, se ve que no interesan ni merecen homenaje alguno para ustedes.

Para ustedes la Segunda República fue un período estupendo, chulísimo –como diría Yolanda Díaz– y muy democrático. Y no vaya a ser que hablar de víctimas en este periodo les estropee a ustedes su relato. Pero sepan que excluyendo a las víctimas de la Segunda República ustedes silencian a más de tres mil víctimas que hubo en España entre 1931 y 1936, muchas de ellas en Cataluña.

Es también una ley que dice reconocer el compromiso de las personas y entidades que lucharon por las libertades y la democracia en el periodo que comprende –y aquí sí que no se los olvida– la Segunda República, la Guerra Civil y el franquismo. Y esos mismos que dicen ustedes que defendían la democracia y la República y las libertades son los mismos que asesinaron en España a 6.800 curas y monjas, 2.437 de ellos solo en Cataluña, incluidos cuatro obispos, y decenas de miles de seglares por el mero hecho de ser católicos.

Y déjenme que me detenga en un personaje especialmente siniestro, en un personaje que, según ustedes, fue un luchador por las libertades y la democracia, alguien que para la ley que ustedes pretenden aprobar merece reconocimiento. Se trata de Josep Recasens Oliva, apodado «el Sec de la Matinada», por su complexión delgada y porque solía actuar de madrugada. Uno de los más célebres patrulleros del Frente

Popular en la retaguardia catalana, en Tarragona, que actuó siempre bajo el amparo del Comité Central de Milicias Antifascistas de Catalunya, creado por el *president* Lluís Companys el 24 de julio de 1936.

Este asesino que cometió cientos de abominables crímenes, en la madrugada del 27 de julio de 1936 se personó junto con otros milicianos en el domicilio del doctor Josep Maria Vives, un hombre bueno, muy querido en Tarragona, que ayudaba a todo aquel que lo necesitaba. Lo detuvieron delante de su casa, lo llevaron a las afueras de la ciudad, lo rociaron de gasolina y lo quemaron vivo. Y mientras profecía unos gritos aterradores de dolor, el Sec de la Matinada y sus secuaces lo remataron a balazos.

Pero no solo contento con esto, unos días antes, el 23 de julio, el Sec de la Matinada, ese luchador por las libertades y la democracia, había ido al domicilio de mossèn Lluís Janer Riba. En el portal de la finca, le dispararon a quemarropa en el estómago y luego lo arrastraron como un animal hacia un montón de escombros que había en la calle. Y delante de varios vecinos el Sec de la Matinada dijo: «Que nadie lo toque, *ja se l'emportarà el carro de la brossa*», ya se lo llevará el carro de la basura.

Y así podríamos seguir con el asesinato de *mossèn* Magí Albagés, *mossèn* Josep Bru, los veinticuatro religiosos asesinados por el Sec de la Matinada en la tapia del cementerio de Torredembarra y un larguísimo etcétera hasta completar los 8.352 catalanes asesinados bajo el Gobierno de Lluís Companys. (*Aplaudiments.*)

Esta es su manera de entender la democracia y los derechos humanos en esta ley de memoria democrática, ensalzar y rendir homenaje a criminales tan execrables como el Sec de la Matinada.

Por otra parte, se trata de una ley que reconoce lo que llama «espacios de la memoria», pero que no dice nada sobre los espacios de la tortura, es decir, sobre las tristemente famosas checas republicanas donde fueron torturadas casi doce mil personas, muchas de ellas posteriormente asesinadas.

Porque no les interesa que los jóvenes de hoy sepan nada de las terribles checas, de las torturas y asesinatos que los republicanos practicaban en esas checas ni de quién las hacía. Y aquí Esquerra Republicana tendría que pedir perdón por su propia checa en la calle Carolinas, 18, de Barcelona, donde torturaron y mataron a tantos catalanes que no pensaban como ellos.

Una ley que también se refiere a las fosas comunes, pero que solo pretende honrar a los muertos de un bando, porque los del otro no merecen memoria para la Generalitat de Catalunya. El Govern de la Generalitat se preocupa mucho del mapa de fosas, pero ha ocultado deliberadamente en su mapa de fosas los llamados «cementérios clandestinos del Frente Popular», donde eran arrojados los catalanes asesinados por las patrullas de control del Comité de Milicias Antifascistas. En total, más de dos mil víctimas asesinadas y en el olvido en los cementérios clandestinos de Molins de Rei, Sant Feliu de Llobregat, Les Corts, El Prat de Llobregat, Terrassa, Vilanova i la Geltrú, Olot o la Escala.

O la reiterada negativa a exhumar a las víctimas de la fosa de Montcada i Reixac, la más grande de Cataluña, que alberga más de setecientos muertos, porque eran víctimas asesinadas por el bando republicano en Cataluña y no interesa su memoria.

Una ley que dice también respetar el pluralismo político, pero que nos prohíbe pensar, hablar o escribir libremente sobre cuestiones históricas o que sanciona a los que homenajean a sus padres y a sus abuelos, al señor Espadaler, al señor Aragonès, pero que en cambio permite el homenaje a asesinos como el Sec de la Matinada. O que pretende celebrar fiestas como el 14 de abril, día de la proclamación de la Segunda República, que no tienen absolutamente nada que celebrar, más bien al contrario.

Una ley que también pretende adoctrinar a nuestros hijos en su totalitaria visión de nuestra historia reciente ya desde los seis años de edad. Porque a ustedes no les

basta con hipersexualizar a los niños con el Coeduca't, ahora también quieren manipular sus mentes para ejercer sobre ellos su dominación política.

Una ley que, en definitiva, es hemipléjica, amnésica, que borra de la memoria pública a las víctimas de la mitad conservadora de Cataluña y de España. Una ley en la que su viraje, el sobreentendido de que las víctimas han de ser por definición de izquierdas y republicanas y los victimarios de derechas.

Una ley que utiliza el drama de nuestra historia reciente como arma política para volver a enfrentar a los catalanes entre sí. La izquierda y el separatismo, una vez más, como motor de división, de odio y de enfrentamiento de los catalanes entre sí.

Ustedes colectivizan a la sociedad para luego enfrentarnos a unos con otros. Utilizan sus leyes ideológicas y totalitarias como un arma y una estrategia para dividir y enfrentar, como siempre ha hecho la izquierda. Enfrentar a trabajadores y empresarios, enfrentar a unos españoles con otros a cuenta de la memoria histórica, enfrentar a mujeres y hombres con su ideología de género, enfrentar a las mujeres entre sí con su ley trans, enfrentar a unas regiones con otras por su separatismo enfermizo, enfrentar a jóvenes contra mayores a cuenta del sistema de pensiones y enfrentar a las regiones que tienen agua contra las regiones de la España sedienta, que no la tienen.

En definitiva, frente a su estrategia de división y enfrentamiento, desde VOX vamos a defender siempre la unidad y concordia entre todos los españoles. Y por eso derogaremos, en cuanto tengamos ocasión, todas las leyes totalitarias de la izquierda que tanto daño están provocando a nuestra nación.

Muchas gracias.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Per part del Grup Parlamentari de Ciutadans, té la paraula el diputat Nacho Martín Blanco.

Ignacio Martín Blanco

Gràcies, presidenta. Gràcies, consellera Ubasart, per la seva exposició. Bé, tenim davant en aquest Ple una llei, una proposta de llei, un projecte de llei, de fet, que pretén insistir en les ferides del passat del nostre país, de la nostra comunitat, de Catalunya, i del conjunt del nostre país, d'Espanya. Jo, personalment, crec que és important que a Espanya hi hagi un debat públic asserenat, un debat públic sensat, un debat públic en el qual reconeguem que la història és complexa, que la història és plural, que no hi pot haver una única interpretació de la història, una interpretació de la història unívoca que ens digui al conjunt dels ciutadans com hem de pensar, perquè això bàsicament és contrari a una democràcia pluralista per la seva mateixa naturalesa.

La democràcia necessàriament imposa, exigeix –i crec que de forma encertada– el respecte als sentiments, a les posicions, a les opinions dels altres, i, per tant, intentar imposar des dels poders públics, ja sigui al Govern de la Generalitat o al Govern d'Espanya o qualsevol altra administració pública una visió unívoca i unitària de la història és necessàriament contrari a la democràcia, necessàriament contrari al pluralisme polític, que es considera un dels valors superiors del nostre ordenament jurídic i democràtic, d'acord amb la nostra Constitució.

Jo sempre tinc molt present una frase d'un socialista que va ser molt important als anys trenta a Espanya i que després va fer una evolució cap a posicions netament socialdemòcrates i partidari de la reconciliació entre espanyols, Luis Araquistáin. Luis Araquistáin, l'any 1959, va dir una cosa que a mi em sembla que hauríem de tenir tots molt present, també avui. És una llàstima que després de tants anys, la frase de Luis Araquistáin no sigui assumida per tothom. Però jo vull passar a llegir-la com a aportació a aquest debat. Deia Araquistáin: «*Para mí ya no hay más que dos clases de españoles: los que quieren hacer las paces de la Guerra Civil y los que no quieren.*» A mi, francament, aquesta frase ressona de forma constant en la meva me-

mòria quan parlem de qüestions que tenen a veure amb la memòria històrica o amb la memòria democràtica, com a alguns els agrada dir.

Efectivament, jo crec que aquí hi ha espanyols que volen fer les paus de la guerra civil i d'altres que no. Continua sent aquesta dicotomia d'Araquistáin absolutament actual, per desgràcia. Per tant, jo crec que el que seria més lògic és, des del meu punt de vista –des del meu modest i humil punt de vista–, seria posar precisament de manifest la importància que van tenir els que ens van precedir en allò de la política, els nostres antecessors, que van ser aquells que van fer la Transició espanyola. Perquè dir que la Transició, el consens, la reconciliació, la voluntat d'entendre'ns amb els diferents, amb els nostres adversaris polítics és gairebé una ofensa cap als que van ser vençuts l'any 39..., jo crec que el que és una ofensa per als vençuts de l'any 39 i per als que van mantenir la flama de la democràcia a dretes i esquerres, la seva oposició a la dictadura franquista, entre altres, per exemple, els que van formar part del Contuberni de Munic, l'anomenat «Contuberni de Munic» l'any 62, és dir que la Transició va ser un engany; dir que la Transició va ser un engany i que la Transició va ser una ofensa a mi em sembla realment un exercici de cinisme enorme que l'única cosa que pretén és reobrir ferides que haurien d'estar tancades per l'alta de mires del conjunt dels actors polítics.

Crec que és imprescindible que tinguem present que estar constantment atiant les ferides del passat, estar constantment parlant del passat, del que van fer uns i altres, l'única cosa que genera és un bucle melancòlic que ens impedeix mirar endavant com a país, tant des de la nostra comunitat com des del conjunt del nostre país, des d'Espanya. Crec que és imprescindible que hi hagi, en aquest sentit, alta de mires. No pretendre imposar una visió gairebé de caràcter; no pels components, no pel contingut, que també en podríem parlar, sinó per la forma. Intentar imposar una visió unívoca de la història és una pràctica soviètica, autoritària, totalitària o que cadascú li digui com prefereixi. Però crec que cap democràcia digna de tal nom legislaria en els termes en què es pretén fer des d'aquest Parlament sobre el que és la història de la nostra comunitat i del conjunt del nostre país, exactament igual com es va fer des del Govern d'Espanya. El propòsit d'imposar per llei una concepció única, unitària, indivisible de la història és contrari, hi insisteixo, a una democràcia pluralista perquè nega el pluralisme polític.

Evidentment, hi ha opinions diverses sobre el que va passar als anys trenta a Espanya, sobre el que va constituir la confrontació mundial entorn dels dos eixos, de les dos grans ideologies funestes que van provocar la Guerra Mundial, i també van ser el llevat que va fer esclatar la Guerra Civil espanyola, el feixisme i el comunisme. Crec que és imprescindible que atenguem més al que ens diuen els historiadors seriosos, no els propagandistes polítics; i, per això, em sembla que els parlaments no han de legislar sobre història –sincerament, jo crec que els parlaments no han de legislar sobre la història. Crec que els polítics, els representants de la ciutadania, no hem de dir als ciutadans el que han de pensar –ni de bon tros–, sinó que hem d'intentar, en la mesura del possible, preservar el llegat. Un llegat, per mi, absolutament encomiable, absolutament respectable, com és el del consens de la Transició, la reconciliació per la qual van apostar gent tant de dretes com d'esquerres, gent que va tenir la generositat.

Jo he citat en alguna ocasió Ortega y Gasset quan parlava del que és el liberalisme. Deia Ortega y Gasset que el liberalisme és la suprema generositat, la suprema generositat de conviure amb –deia ell– l'enemic polític. Jo, en aquest cas, diria «l'adversari polític». Però, en tot cas, i especialment amb l'adversari o amb l'enemic feble, amb aquell que saps que per una majoria parlamentària podria perfectament arrabassar, però que tu renunciïs a la teva capacitat d'arrabassar un adversari polític perquè vols conviure amb ell.

Ciutadans, de molt diversa ideologia, de molt diversa tradició política, de molt diversa vivència històrica, amb trajectòries, singladures familiars molt diferents, ens

abracem als carrers i als llocs comuns que freqüentem en la nostra societat sense cap mena de problema. I aquesta abraçada privada que ens fem companys de tots els partits, i jo ho faig amb companys del PSC, amb companys de Junts per Catalunya, amb companys d'Esquerra Republicana, de VOX, de la CUP –de tots els partits–, dels comuns –de tots els partits que hi ha–, del Partit Popular –de tots els partits que hi ha presents en aquesta cambra–, ho faig indistintament amb qualsevol d'ells.

Crec que aquesta abraçada privada, aquesta abraçada íntima que ens fem als carrers de la nostra societat, l'hauríem de fer col·lectivament i que sigui una abraçada que perduri en el temps, que sigui confiable, que sigui persistent i que sigui realment respectuosa amb aquest pluralisme polític que caracteritza la nostra societat. No crec que anem enlloc amb polítiques divisives, amb polítiques sectàries, amb polítiques maniquees, amb polítiques que volen criminalitzar l'adversari polític, sinó que crec que hem de fer un esforç precisament per abraçar l'adversari polític.

Ho dic i em sento, segurament en aquest sentit, una mica una *rara avis*, perquè crec que s'estila molt, per desgràcia, en la nostra societat el guerracivisme; s'estila molt el frontisme, la voluntat de criminalitzar l'adversari polític, perquè sembla que això ha de ser la benzina, la gasolina del nostre debat públic. Jo lamento no sumar-m'hi; o al contrari, me n'enorgulleixo. Crec que és important que hi hagi veus que tinguin la capacitat d'apostar obertament per la reconciliació i oblidar-nos –com deia Araquistáin– d'aquesta voluntat d'estar tot el dia recordant el que va ser la nostra guerra, el nostre triennal fratricidi entre els anys 36 i 39. Dit això, tot, òbviament, amb la voluntat que hi hagi, doncs, un respecte per la història seriosa, per la història que fan els professionals de la història; no una història feta des dels parlaments, no una història –hi insisteixo– que el que pretén és parlar de bons i dolents de forma sistemàtica. Crec que això és un error –crec que és un enorme error. No podem, des dels parlaments, dir a la gent com ha de pensar.

I, sobretot, vull recordar i posar en valor una vegada més el que deia al principi. Quan l'any 62 es va produir l'anomenat «contuberni de Munic», allà hi havia gent, com falangistes, com..., José María..., bé, José María Gil-Robles, no; de la CEDA, falangistes com Satrústegui o Dionisio Ridruejo, i socialistes o comunistes com Rodolfo Llopis o Salvador de Madariaga. Jo crec que aquesta entesa, aquesta unitat, és l'única que ens farà avançar, que ens permetrà superar els atavismes més salvatges que abunden a dreta i esquerra al nostre país.

I acabaré, presidenta, perquè continuo pensant, si més no en els termes més extrems, que, com deia Ortega: «Ser de l'esquerra és com ser de la dreta; una de les moltes maneres que l'home pot escollir per ser un imbècil.» Jo no diria tant, però en tot cas, totes dues són formes de l'hemiplegia moral. I jo crec que el que és important és que Catalunya i el conjunt d'Espanya superin l'hemiplegia moral i siguem capaços d'abraçar-nos realment com a compatriotes en un futur millor per a Catalunya i per a tot Espanya.

Gràcies, senyores i senyors diputats.

La vicepresidenta segona

A continuació té la paraula pel Grup Mixt, el diputat Daniel Serrano Coronado.

Daniel Serrano Coronado

Gracias, vicepresidenta; *consellera*, diputadas, diputados. Debaticimos hoy esta enmienda a la totalidad presentada por nuestro grupo parlamentario, una enmienda a la totalidad que presentamos con pleno convencimiento. Con pleno convencimiento porque este tipo de leyes que se intentan promover en España y en diversos parlamentos autonómicos, especialmente gobernados por la izquierda o por nacionalistas, suelen tener siempre el trasfondo de dividir, aunque inicialmente no sea su intención, pero son leyes que dividen. Y dividen porque pretenden establecer una verdad oficial –su verdad–, y, por tanto, la única verdad admisible según ustedes. Sin embargo, la realidad de la historia es mucho más compleja que la simplifica-

ción de la verdad que ustedes pretenden hacer. Ustedes quieren imponer la verdad de unos sobre la verdad de otros. Por eso, dividen con ese tipo de leyes, cambian las formas, pero el método es el mismo respeto de lo que se hacía durante la dictadura –el establecimiento de verdades oficiales indiscutibles y señalamiento de aquellos que las quieren discutir.

Por tanto, una ley que reposa sobre el establecimiento de una verdad oficial, nosotros no la podemos compartir. No la podemos compartir porque, además, es un atentado a la libertad de expresión o de cátedra por señalar alguno de los derechos fundamentales que este tipo de leyes vulneran. Pues solo faltaría que no se pudiera discutir lo que el Govern entiende por su verdad oficial. Porque ustedes, con este proyecto de ley, lo que hacen es imponer por ley un relato histórico a título de memoria oficial. Y aquí, hasta donde yo alcanzo, somos legisladores, no historiadores. Por tanto, no nos corresponde a nosotros aplicar y hacer por ley lo que es o no verdad en la historia.

Pero existen también otros motivos que justifican nuestra enmienda a la totalidad. Este tipo de leyes, como es el caso del proyecto de ley de memoria democrática, impulsado por el Govern, se suelen caracterizar porque parten de la idea de que la Transición fue la historia de una imposición y de una impostura; y no. Para el Partido Popular, la Transición es una historia de éxito, de un éxito compartido, una historia de éxito compartido que fue posible no por las imposiciones, sino por la generosidad y la renuncia de los protagonistas de aquella época. Y es un error –es un grave error– pretender oscurecer un episodio brillante de nuestra historia reciente. Porque sí, eso es la Transición, entre otras muchas cosas, pero es un episodio brillante de nuestra historia. Sin embargo, ese tipo de leyes siempre trata de sembrar sospechas sobre la Transición y este proyecto de ley no es excepción, y así se desprende de la propia exposición de motivos.

Una historia de éxito –la Transición– brillante que, sin embargo, no podemos extender a otros períodos de la historia como pueden ser las experiencias republicanas habidas en nuestro país, experiencias republicanas, muy especialmente la de la Segunda República, que este tipo de leyes suelen recordar con fervor militante, como si hubiesen sido una gran experiencia democrática colectiva.

Sin embargo, más allá de las simpatías republicanas que cualquier persona pueda tener, la Segunda República no fue un episodio brillante de nuestra historia. No fue ni un episodio brillante, ni fue un período de paz, ni de progreso, ni de bienestar económico para los españoles; es más, hubo, también en Cataluña, no pocos episodios de represión, violencia, asesinatos y vulneración de derechos fundamentales como el de la libertad de culto, episodios que, además, cuando no eran promovidos desde el propio régimen, eran consentidos con total impunidad. Sin embargo, ese tipo de leyes de memoria democrática jamás hacen mención de ello, y no deja de ser curioso que este tipo de leyes que se autodenominan «de memoria» hagan gala de tal ejercicio de desmemoria.

Y este ejercicio de desmemoria se produce porque estas leyes están elaboradas con el tradicional sesgo izquierdista y nacionalista que las caracteriza. Para estas leyes solo hay una verdad oficial, solo hay un determinado tipo de víctimas y solo hay un relato oficial. Y todo lo que se salga de este guion oficial es apología y exaltación de la dictadura.

Ustedes quieren ajustar cuentas más de ochenta años después. No quieren hacer un verdadero ejercicio de memoria, no quieren hablar de la verdad, no quieren hacer autocrítica.

Empezando por ustedes, el Grupo Parlamentario de Esquerra, que apoya al Govern, por el papel de Esquerra Republicana durante la Segunda República o durante la Guerra Civil. Este ejercicio de memoria no les interesa, este ejercicio de verdad, tampoco. Y eso que la ley tiene un artículo 3 que se denomina «derecho a la verdad». Pues menos mal que los ciudadanos tienen derecho a la verdad.

Pero es normal, insisto; ustedes realmente no quieren memoria, no quieren verdad, quieren ajustar cuentas más de ochenta años después. Y todo esto no tiene nada que ver con el derecho de las familias a encontrar a sus familiares víctimas asesinados durante aquel periodo y, por cierto, con anterioridad al periodo que ustedes dicen, también. Evidentemente, a todas estas familias hay que apoyarlas y hay que ayudar y apoyarlas, ayudarlas a encontrar a sus seres queridos.

Pero todo esto es una cosa y lo que hay detrás de esta ley es otra. Insisto: no busca realmente hacer memoria, no busca realmente la verdad, no busca autocrítica. Hace su relato oficial y lo acompaña, lo alinea, con una supuesta apuesta por la cultura de la paz, que siempre queda muy bien, y una serie de artículos que dicen que servirán para los expertos e historiadores a la hora de hacer su trabajo. Para esto no hacía falta hacer ninguna ley de memoria democrática.

Y todo esto, además, acompañado una vez más de otro régimen sancionador innecesario, porque ya está contemplado de una forma u otra en muchísimas leyes y reglamentos.

He decirles que ustedes, últimamente, se están apuntando mucho a los regímenes sancionadores. Da igual el motivo, la sequía, la memoria democrática; les gusta castigar a la gente.

Pero, bueno, bromas aparte, estamos, insisto, para nosotros ante una ley innecesaria, una ley que divide a los ciudadanos, una ley que así planteada no tiene ningún tipo de sentido y que ya les anticipo que, según quede, nosotros la vamos a recurrir ante el Tribunal Constitucional.

Pero, bueno, esto ya será otro capítulo de la historia; hoy estamos debatiendo esta enmienda a la totalidad presentada por nuestro grupo parlamentario a su proyecto de ley de memoria democrática. Hemos expuesto nuestras razones. Esperamos que hayamos podido contar con el apoyo mayoritario de la cámara para apoyar nuestra enmienda a la totalidad y confiamos que hoy se ponga fin al trámite parlamentario de esta ley, porque, insisto, es absolutamente innecesaria y no busca ni verdad, ni reparación, ni justicia; busca ajustar cuentas ochenta años después.

Muchas gracias.

La vicepresidenta segona

Gràcies. A continuació passem al torn d'intervencions de la resta de grups parlamentaris. Per explicar el seu posicionament, té la paraula també per un temps de deu minuts, per al Grup Parlamentari del PSC i Units per Avançar, el diputat Ferran Pedret.

Ferran Pedret i Santos

Gràcies, vicepresidenta. Consellera, diputats i diputades... La veritat és que m'agradaria poder parlar del projecte de llei que presenta avui el Govern de la Generalitat i també parlar de la proposició de llei que al seu dia va presentar el Grup Parlamentari Socialistes respecte de la memòria democràtica.

Tanmateix, les intervencions d'aquest trident reaccionari que m'ha precedit en l'ús de la paraula m'obliguen a modificar la intervenció que tenia pensada perquè, sota diferents formulacions i diferents tons, que en algun cas és d'agrair, es centra tota l'oposició en aquesta voluntat del Govern de la Generalitat, en el cas concret, l'acompanya la voluntat del Grup Parlamentari Socialistes de legislar, modernitzar la nostra legislació en matèria de memòria democràtica, al voltant d'una sola premissa falsa: que és l'intent de les esquerres d'imposar una veritat històrica, incontrovertida, una història oficial del país.

Això és radicalment fals –radicalment fals. No ho fa el projecte de llei del Govern, no ho fa la proposició de llei de memòria democràtica que el Grup Socialistes havia impulsat. I senzillament cal comprendre la diferència que hi ha entre una disciplina acadèmica, com és un àmbit del coneixement, com és la història, que té uns mètodes, té uns mètodes historiogràfics per investigar, i on, efectivament, cons-

tantment és possible la revisió d'allò que creïem conèixer en base a la descoberta de nova documentació, de noves restes arqueològiques, de nous contextos que et permeten interpretar allò que creies saber i, per tant, on és bo que hi hagi aquesta contraposició de punts de vista diferents, de línies de recerca diferents.

I l'altre són les polítiques públiques de memòria, que evidentment s'han de basar en el rigor històric, i, per tant, d'aquí la importància de que les polítiques públiques de memòria en l'àmbit internacional s'hagin fet seus aquests principis, com són el de veritat, el de justícia també, el de reparació i el de garanties de no repetició.

No els vull jerarquitzar, però si hagués de resumir tot el que per a mi és important de les polítiques públiques de memòria, el més important són les garanties de no repetició –el més important–, perquè aquí ningú..., vaja, el Grup Socialistes no permetrà a ningú que vingui a donar-nos aquí a les esquerres en general, i menys als socialistes, lliçons del que és la reconciliació per construir una societat democràtica al nostre país (*alguns aplaudiments*), absolutament ningú.

Però la reconciliació no es pot construir sobre la premissa de l'oblit –la reconciliació no es pot construir sobre la premissa de l'oblit. Aquí algú ha vingut a fer una descripció truculenta i macabra dels crims comesos contra persones que, pel fet de ser de dretes, catòliques, conservadores, es van produir en la rereguarda republicana. Hi ha una diferència, perquè hi ha alguns que pretenen una certa equidistància entre víctimes; víctimes ho són totes –víctimes ho són totes– de la Guerra Civil. Però és impossible establir una equidistància entre les víctimes.

Sense necessitat de categoritzar-les, cal saber, en honor a la veritat històrica, que hi va haver unes víctimes que van gaudir del reconeixement del règim i de la dictadura franquista durant quaranta anys i unes altres que encara avui no sabem on paren, no sabem on estan enterrades; moltes altres, que no van gaudir de cap reconeixement, que se'ls va titllar de criminals. Persones que tenen o tenien en els seus antecedents, en els registres oficials, condemnes..., persones, per exemple, catòliques i conservadores com el general Aranguren de la Guàrdia Civil, que per haver-se mantingut lleials a la legalitat republicana, van ser..., bé, anava a dir «jutjades», en un simulacre de procediment, van ser condemnades a mort, van ser afusellades i a sobre, amb l'acusació d'haver-se rebel·lat per les armes, que era exactament el que estaven fent els que els afusellaven.

Per tant, aquí el que es tracta és de rescatar de l'oblit la memòria de les víctimes de la Guerra Civil i de la dictadura, de reparar, de rescabalar en la mesura del possible les víctimes, no només les persones individuals, també organitzacions, associacions, ateneus, que van patir la repressió de la dictadura franquista i de donar garanties a les generacions futures que fets com aquests no es tornaran a repetir. I això es fa a través, efectivament, de la formació. Algú parlava aquí de l'intent d'imposar a les criatures una visió sobre el passat. No, no, el que les criatures, al llarg de la seva etapa formativa, han de tenir és la garantia de que els continguts en matèria d'història arribaran a tractar la Guerra Civil i la dictadura i la transició a la democràcia i la consolidació de la democràcia, això és absolutament fonamental.

La gent de la meua generació en els temaris hi era, però sovint no s'hi arribava. No vull pensar que era perquè encara era massa aviat per parlar de determinades coses, jo ja començo a tenir una edat, eh? I això és absolutament fonamental perquè avui escoltin els mestres i les mestres. Avui a les aules torna a haver-hi gent, nanos, joves que criden visques a Franco, amb un absolut desconeixement del que va ser la figura de Franco, del que suposa el feixisme i del que els suposa el nazisme, que no són una ideologia ni una opinió més, són la negació de la possibilitat de la convivència en llibertat.

I avui hem sentit aquí una de les tres formacions que han vingut a formar aquest trident reaccionari contra aquesta llei de memòria democràtica fer una reivindicació molt poc dissimulada de l'estat corporatiu feixista. Hem vingut a sentir una intervenció en què algú reivindicava que com podia ser que algú pretengués dividir els

espanyols entre els interessos dels treballadors i els interessos dels empresaris? Que com podia ser que es vingués a confrontar entre una visió i una altra, quan havíem de ser tots, diguem-ne, homogenis, iguals i «demés»? Bé, suposo que per aquesta formació política les relacions en el món del treball estaven molt millor vertebrades en el sindicat vertical. Això és el que ens ha vingut a dir, això és el que ens ha vingut a dir.

Escoltin, nosaltres, òbviament, no cal potser que ho digui després d'haver expressat el que he expressat, estem en contra d'aquestes esmenes a la totalitat, les rebutjarem i dedicarem els nostres esforços a intentar que en el procés d'integració de les iniciatives legislatives que hi ha en marxa, surti la millor llei de memòria democràtica possible. Amb tot el rigor històric i amb tota la consideració cap a les víctimes de la Guerra Civil i de la dictadura, i amb tota la intenció, sí, sí, compartim aquesta idea d'establir també quins han estat els precedents democràtics en la història d'Espanya i de Catalunya, que han permès a les generacions actuals gaudir del sistema de drets i llibertats del que avui gaudim, malgrat l'oposició ferotge en tots i cadascun d'aquests moments històrics dels mateixos sectors socials que, avui representats políticament aquí, venen a dir-nos que no podem recordar tot això que ha passat.

Per tant, Catalunya, efectivament, havia estat la punta de llança de les polítiques de memòria democràtica. Ho havia estat amb la llei de creació del Memorial Democràtic del 2007, amb la llei de fosses del 2009, amb la llei de reparació jurídica de les víctimes del franquisme del 2017, i ara es tracta de tornar a ser-ho, d'integrar aquests textos —que ara hi havia una certa dispersió normativa—, integrar-los, completar-los i posar-nos a l'avantguarda en matèria de legislació de memòria democràtica.

Lamentablement, he de dir..., no ho dic en forma de retret, agraeixo molt la consideració que ha tingut la consellera amb el nostre grup en fer esment de la nostra iniciativa, però hem de dir que arribem cinc anys tard. Podíem haver-ho fet abans, podíem haver-ho fet des del 2018. D'aleshores ençà, moltes comunitats autònomes han fet les seves lleis de memòria democràtica, diguem-ne, de caràcter integral. Hi ha hagut també la Llei 20/2022, d'àmbit estatal, de memòria democràtica. I un es podria preguntar, bastant legítimament, què ha passat a Ciutadans i el Partit Popular entre la llei de reparació jurídica de les víctimes del franquisme, que va sortir aprovada amb el consens de totes les forces polítiques aquí al Parlament de Catalunya el 2017, hi insisteixo, 2017, un any en què la polarització i la divisió política a Catalunya estaven, es podria dir, en màxims, no? Doncs, malgrat això, en una matèria com la reparació jurídica de les víctimes del franquisme, vam ser capaços de posar-nos d'acord tots, i de que sortís aprovada sense l'oposició de cap grup parlamentari.

Què ha passat entre el 2017 i ara? Ha passat VOX, ha passat VOX i els complexos i la competència que algunes dretes tenen amb VOX, i els ha arrossegat a les posicions d'un partit que està «plagat», «plagat» de gent que ve de formacions de l'extrema dreta, està «plagat» de gent que enyora el feixisme i el nazisme i que es disfressa aquí de demòcrata, però que en realitat enyora aquells temps, i ens diuen «guerracivilistes» als altres. Però això no és en absolut així. Han menyspreat sovint la memòria de les víctimes parlant dels ossos i dels morts i de que això s'havia de deixar estar.

Mirin, León Felipe escrivia, i prego la indulgència d'uns segons perquè vull fer un homenatge al diputat Joan Carles Gallego, que sempre acaba amb una poesia. León Felipe escrivia el 43: *«Volveré mañana en el corcel del viento. Volveré, y cuando vuelva, vosotros estaréis yendo. Vosotros, los alcabaleros de la muerte, los centuriones en acecho bajo la gran ojiva de la puerta, los constructores de ataúdes que al medir el cuerpo amarillo de los que se van con la cintra de metro y medio de los alfayates, decís siempre: como crecen los muertos. ¡Oh, sí! Los muertos crecen. El último traje que se hicieron al amortajarlos ya les viene pequeño. Crecen y apenas les entierran rompen los tablonos de pino y los catafalcos de acero. Crecen después*

en la tumba, fuera de la caja. Abren la tierra como las semillas del centeno y, ya bajo el sol y la lluvia, en el aire, sueltos y sin raíces, siguen y siguen creciendo.»

A la memòria de totes les víctimes del franquisme.

(Aplaudiments.)

La vicepresidenta segona

Gràcies. A continuació, per expressar el seu posicionament, té la paraula la diputada Aurora Madaula i Giménez, del Grup Parlamentari de Junts per Catalunya.

Aurora Madaula i Giménez

Bé, gràcies. Bon dia, presidenta Borràs, membres de la Mesa, diputats, consellers, director general, companys, entitats memorialistes que avui ens acompanyen, personal del Parlament. La llei, finalment tenim la llei. Després de cinc anys veient passar textos i més textos, per fi comencem el tràmit parlamentari de l'esperada llei de memòria democràtica catalana. I ho fem, com no podia ser d'altra manera, amb tres esmenes a la totalitat de tres grups de la dreta i l'extrema dreta.

Aquesta podria ser una anècdota, però tots sabem que no ho és perquè anar contra una llei de memòria democràtica no pot ser una anècdota. I, disculpin, han parlat vostès de veritat oficial –no s'han llegit el text, perquè no ho diu enlloc, aquesta paraula de «veritat oficial»–; han parlat vostès de polítics que fan d'historiadors, de polítics que fem història oficial. Jo soc historiadora. I vostès fan negacionisme, fan revisionisme històric i menteixen, i en molts casos fan exaltació del feixisme.

Senyor Nacho Martín Blanco, «el contuberni de Munic» és la denominació que li donava el franquisme a la reunió del IV Congrés del Moviment pel Federalisme Europeu, que es va realitzar a Munic el 1962. En tinc un capítol a la meua tesi doctoral; ja l'hi passaré.

Avui fa vuitanta-cinc anys, de fet, del bombardeig per part de l'aviació italiana, del bombardeig per ordres del general sollevat Francisco Franco, del bombardeig de la ciutat de Granollers, que va deixar més de 226 persones i més de 165 persones ferides, entre les quals..., 226 persones mortes, víctimes, i 165 persones ferides, entre les quals..., passaven pel centre de la ciutat, perquè eren les nou del matí, per anar a treballar, per anar a l'escola o per recollir aliments a les cues de racionament.

Diumenge passat a la nit, a la celebració dels resultats electorals d'un partit d'extrema dreta, es feien càntics a favor de Franco i a favor de «hemos pasado» en referència al crit antifeixista «No pasaran». S'identifiquen com a feixistes perquè ho són; són feixistes.

Recordem que acabar amb la llei de la memòria històrica a través de polítiques de l'oblit o de revisionisme històric és a l'agenda de l'extrema dreta global. Ja els hi vaig parlar dels exemples d'Itàlia o el que està passant a Espanya. I també per aquest motiu necessitem una llei de memòria històrica catalana. Recordem que la competència de la memòria democràtica és exclusiva de la Generalitat de Catalunya, i no acceptarem més invasions, en aquest cas més invasions competencials, i garantirem una llei no sucursalista.

Hem de construir una llei de memòria democràtica catalana per responsabilitat institucional amb la història i amb el compromís amb la democràcia. Perquè aquesta llei no és una llei que s'obsessiona amb el passat, sinó que és una llei que parla del *futur*, de no tornar a repetir, perquè no hi ha futur sense memòria. I, malauradament, no hi ha democràcia sense memòria. I aquesta és la nostra tasca que hem de realitzar.

Avui iniciem aquest camí parlamentari, i després ens portarà a la ponència de llei, on treballarem amb les entitats memorialistes, amb la societat civil, amb les víctimes. Hi entrarem esmenes per millorar el text d'aquest avantprojecte de llei, assegurar-nos que la llei fuig de simbolismes i es converteix en una llei plenament efectiva que compleixi amb els principis rectoris sobre el dret a la veritat, a la justícia, a la reparació i a les garanties de no repetició.

La reparació i el reconeixement versus el *reencuentro*, que és el que explica la llei espanyola, no només ens porta a cometre errors històrics, com a col·locar noms de militars sol·levats al cementiri de l'Almudena o a recuperar noms franquistes als carrers d'Oviedo o de Còrdova. No, això no és la reconciliació; això és equiparar els botxins i les víctimes. I això és el que no hem de fer i el que no ha de permetre la llei catalana de memòria democràtica.

Avui ens centrarem en aquest text de l'avantprojecte, remarcant alguns punts que creiem, des de Junts per Catalunya, que s'haurien de millorar, i, per tant, treballarem esmenes, intentarem millorar-los i volem que aquesta llei sigui una referència que sigui comparable a altres lleis de memòria democràtica que hi han a d'altres països democràtics. Combinar la vessant jurídica i aprofundir en l'aspecte històric i historiogràfic, actualització dels temes i dels problemes, crec que serà una qüestió que haurem de treballar.

Per començar, parlarem de la cronologia. Estem molt satisfets de que la disposició addicional quinzena parli d'ampliar la cronologia i poder parlar, poder treballar, recuperar la memòria nacional catalana. Per què? Perquè puguem treballar des de la Primera República, que és quan comença el catalanisme, quan ens dona molta més força l'explicació de la història catalana. I podem arribar fins al 1985, perquè, si no, estem vivint encara, al 1981, al 1985, del postfranquisme.

Hem d'acabar, diguéssim, amb el silenci dels anys vuitanta, amb les tortures del final dels anys setanta, amb totes les vexacions. I, per tant, ens agradaria que aquesta cronologia s'ampliés per allò de parlar del que diu Enzo Traverso: les memòries fortes, que són les que tenen l'Estat al darrere, i les memòries dèbils, que depenen de la força dels portadors. I aquestes són les nostres memòries.

El dret a la veritat. Doncs aquí parlem del dret a l'accés a les dades, a la protecció de les dades, evidentment; de la definició d'arxius, de documents, de les fosses...

Aquí jo crec que el Govern i la llei han de parlar i han d'activar la proactivitat; crec que ha de ser una característica principal, sobretot perquè víctimes i familiars puguin demanar l'accés, com preveu la llei, a la recerca històrica per acreditar la condició de víctimes.

Però, i els «papers de Salamanca»? No han acabat de tornar, els «papers de Salamanca». I els arxius de Capitania General? Quan podrem entrar definitivament i amb totalitat als arxius de Capitania General? O poder consultar què és el que va passar realment a la Via Laietana? O els arxius de l'Estat sobre el 23-F, quan els desclassifiquem? Crec que aquesta llei ha d'aprofundir sobre aquests arxius i sobre com podem entrar en aquests arxius.

Les víctimes amplien la definició, com ha explicat la consellera. Per exemple, prengui com a exemple la llei d'Estònia, del 2003, que considera víctimes aquelles persones que van defensar el seu territori de l'ocupació, aquelles persones que van defensar amb manifestacions el dret a l'autodeterminació. Intentem que també s'inclougui en aquesta llista; també perquè defensar el dret a l'autodeterminació, tal com explica la llei d'Estònia, és defensar els drets humans, i nosaltres, a la Generalitat de Catalunya, tenim programes de defensores de drets humans per a l'exterior. També n'hauríem de tenir en aquesta llei prevista per a les defensores de drets humans pel que fa a la memòria històrica i als represaliats per la dictadura i la Guerra Civil i el franquisme.

L'exili. Crec que cal aprofundir-hi més. Els agraeixo que hagin incorporat coses de l'exili, però cal aprofundir més en l'estudi i la reivindicació de l'exili per part de la memòria democràtica: l'exili interior i l'exterior. Està bé que mantinguem el Dia Nacional de l'Exili i la Deportació el 5 de febrer, però no és suficient. La llei espanyola considera víctimes les persones exiliades a causa de la repressió franquista. Molt bé. Doncs també assumim-ho: repressió i persecució política, paisatges de memòria, reconeixement. L'exili. Introduïm l'exili en la nostra història, en la nostra defensa de la memòria. Aquí jo crec que és un bon exemple la llei de Colòmbia, la

Llei 1448 del 2011, que reconeix els exilis interiors, els exilis de les persones forçades a moure's, els desplaçaments forçosos a causa del conflicte, i que preveu mesures de retorn i acompanyament de les víctimes de l'exili, restitució, indemnització, rehabilitació.

I aquí haig de pensar i recordo els meus consellers, els consellers republicans, els seus consellers, els dos consellers –el conseller Calvet, el conseller Espanya–, que resten precisament enterrats en una fossa comuna a Colòmbia i que, com ja vostè sap, hi ha una moció aprovada per incloure'ls dins del programa d'identificació i localització de persones desaparegudes i de redacció d'un estudi al respecte. Per tant, treballem en aquesta línia per poder tornar els consellers a casa.

Reparació; reparació de les víctimes, reconeixement dels béns confiscats. Els ateneus. Els ateneus, la Federació d'Ateneus, la setmana passada, en una comissió, van tornar a demanar, a reclamar, aquesta tornada dels béns confiscats pel franquisme.

També la llei espanyola parla que els governs catalans i basc poden reclamar els béns confiscats. Molt bé, doncs utilitzem la llei espanyola perquè ens tornin els béns confiscats pel franquisme. Però per què no s'ha fet abans? Per què han passat quaranta-quatre anys des de la vinguda de la pseudodemocràcia? Per què estem encara en el postfranquisme i no s'ha reclamat?

L'antifeixisme; retirada dels símbols feixistes i els actes. Els ajuntaments, a la Transició, ja ho van fer, però s'ha d'acabar amb tots els símbols que hi han al carrer i també amb l'enaltiment del franquisme i del feixisme, per descomptat. La disposició addicional setena parla de Tortosa. Si us plau, acabin *ja* amb el monument franquista de Tortosa.

I a l'antifeixisme, faré referència –i vaig acabant, vicepresidenta– a les xarxes socials. La llei alemanya, la llei d'Alemanya, parla i modifica el Codi penal per fer referència també al negacionisme, a la incitació a l'odi i a la xenofòbia a les xarxes socials. (*Sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció.*) Crec que també hem de treballar en aquest sistema i en aquest sentit.

I per acabar –bé, m'he deixat molts temes de memòria–, la prefectura de Via Laietana. Si us plau, la senyora Pilar Rebaque, que és aquí amb nosaltres, torturada a la Via Laietana, o el senyor Carles Vallejo, que també és aquí amb nosaltres, torturat a Via Laietana, els agrairan que treballin per la transformació de la Via Laietana, d'aquest centre, en un centre de memòria, de dignitat i informació, i no en la comissaria de la vergonya i de la tortura.

I per acabar –i ja acabo, ara sí–, l'oblit és la nova sanció; una nova víctima, una nova agressió. No podem restar en l'oblit; hem de fer memòria. Contra l'oblit, més memòria; contra el feixisme, més democràcia. I, com sempre, no passaran.

La vicepresidenta segona

Per expressar el seu posicionament té la paraula, en nom del Grup Parlamentari de la CUP - Un Nou Cicle per Guanyar, la diputada Montserrat Vinyets i Pagès.

Montserrat Vinyets Pagès

Bon dia, diputats, diputades, també al públic que ens acompanya. Nosaltres votarem a favor d'aquest projecte de memòria democràtica de Catalunya. Entenem que és un projecte més necessari que mai a la vista dels resultats electorals del passat diumenge; també a la vista de les intervencions que s'han fet per part de tres grups parlamentaris en aquest *atril*, i bàsicament per combatre la situació de desmemòria –perfectament buscada, que no és fruit de la casualitat– en la que ens trobem avui, i que cada vegada s'agreuja més en una societat, no?, de canvi generacional –el que allegava la consellera–, d'immediatesa, de clics ràpids i de vídeos.

Avui més que mai cal portar a l'avui els fets històrics. I els fets històrics són uns i són clars, i són que va haver-hi un alçament militar i que aquest alçament militar va venir acompanyat per uns bombardejos provocats per l'aviació feixista italiana i per l'aviació nazi. I, efectivament, com es recordava, avui fa vuitanta-cinc anys que es

va bombardejar la població de Granollers. No va ser l'única població bombardejada; també va patir Figueres, també va patir Girona, també va patir Vic, i moltes altres poblacions.

I, de fet, obro parèntesi i aprofito per dir que algú ha de respondre per aquests bombardejos de l'aviació feixista italiana, i que precisament en aquesta llei no se'n diu res. L'Estat italià està pagant compensacions pels danys fets per la seva aviació feixista, hi ha estats que han cobrat, l'Estat espanyol no ha reclamat mai i nosaltres no podem perdre l'oportunitat que s'indemnitzi pels danys provocats per l'aviació feixista italiana. I això és quan demanem que hi hagi memòria històrica més enllà de la museïtzació, dels actes de commemoració... Que sí, que són necessaris, però que també volem reparació íntegra de danys. (*Aplaudiments.*)

Es parlava aquí que tot és relatiu. No, tot no és relatiu; els fets són els que són. Que hi ha..., que hem de tenir generositat i reconciliació? A mi m'agradaria que el senyor Martín Blanco m'expliqui en quin moment es va demanar a les víctimes que van patir totes aquestes atrocitats per aquest règim si estaven d'acord amb passar pàgina i amb l'oblit, no?, i a firmar per l'oblit i per la reconciliació. Digui'm algun moment, algun fòrum, algun espai on es va fer aquesta pregunta. No n'hi va haver cap, eh que no? Doncs, per tant, vostè no parli de generositat, de reconciliació, perquè vostè no té cap legitimitat per parlar de que hi havia aquesta voluntat.

Es parla també de ferides, de no obrir ferides. Miri, el problema és que les ferides, precisament, estan obertes. I aquestes ferides s'han de calmar d'alguna manera. Perquè nosaltres no obrim les ferides; les ferides ja venen obertes i fa molts anys que estan obertes. Per tant, del que es tracta és d'intentar fer més suportables aquestes ferides. I, precisament, aquest és l'objectiu d'aquesta llei.

També em fa molta gràcia que sempre plantegen això de la memòria com si fos aquí que ens hem tornat bojos, que hem embogit, que veiem coses... Però vostès miren el dret comparat? Vostès veuen què han fet la resta de països, entre cometes, «normals»? El que va fer Alemanya en el seu moment, el que va fer Xile, el que va fer Colòmbia? Vostès han vist que aquests països han callat i han passat pàgina? No; aquests països no han fet això. De fet, a la passada Comissió de Justícia va venir un advocat d'Argentina que precisament tots vam quedar enormement perplexos i sorpresos de tot el que ens va explicar que havien fet a l'Argentina per encarar-se al seu passat. Ens va parlar de comissions de la veritat, de fiscalies especialitzades en crims de lesa humanitat, de milers i milers d'expedients documentant atrocitats.

Això és el que fan els països normals, i això és el que no ha volgut fer mai l'Estat espanyol. Perquè, llavors, fixem la mirada en aquest país i veiem que al 77 es dicta una llei d'amnistia que paralitza qualsevol tipus d'investigació, qualsevol tipus de condemna i d'arribar fins al final de la veritat. I veiem que l'única investigació..., algunes actuacions que s'han pogut fer s'han hagut de portar a terme a l'altra banda del món, a l'Argentina, amb querelles interposades en base a aquest principi general de justícia universal, que diu que hi ha delictes que són tan greus que ja no ens fixem en el lloc on s'han comès, sinó que qualsevol país els pot investigar en atenció a la seva gravetat. I s'aconsegueixen obrir aquests procediments i les autoritats espanyoles continuen, de forma recalcitrant, sense contestar les comissions rogatòries que se'ls envien per part d'Argentina. Això és un absolut despropòsit i s'ha de posar remei a això.

I nosaltres considerem que la llei està bé, té coses positives, però creiem que pot ser millorada, sigui dit des de la humilitat màxima, i així ho farem en el tràmit de compareixences i en el tràmit d'esmenes. I sobretot aquí lo que necessitem és..., es parla a la llei de la constitució..., que la Generalitat investiga d'ofici per conèixer la veritat, la intervenció de les persones que hi van prendre part. Nosaltres exigim la constitució d'una verdadera comissió de la veritat que sigui encarregada d'investigar les atrocitats comeses, que sigui un òrgan col·legiat administratiu que actuï fora del poder judicial, perquè no hi és ni se l'espera. De fet, no hi ha hagut trànsit entre

el poder judicial que va avalar tot el que va passar a l'època franquista amb el poder judicial que tenim ara. Per tant, com que ni hi és, ni se l'espera ni farà cap tipus d'investigació, perquè no l'ha fet fins ara, hem d'estar per l'autotutela de drets i ser nosaltres mateixos els que encapçalem les nostres comissions de la veritat perquè arribem a aclarir què va passar en tots els casos, qui van ser-ne els responsables i documentar totes aquestes actuacions. Una de les coses que reclamem seria això.

Després, tenim tota una sèrie de consideracions. Entenem que la llei és laxa en coses, com, per exemple, es diu que si es coneixen testimonis, doncs, es pot sol·licitar el seu testimoni sobre els fets. Hi ha moltes vegades que s'utilitza el condicional quan nosaltres creiem que s'han d'utilitzar verbs imperatius. No, la Generalitat no pot sol·licitar; la Generalitat ha de sol·licitar. En un altre moment, es diu «l'exercici de l'acció popular»; no s'ha de dir: «La Generalitat *pot* exercir l'acció popular.» Ha de dir: «La Generalitat *té l'obligació* d'exercir l'acció popular.»

També hi ha l'aspecte del tema de la categorització de les víctimes, l'article 14, en què es fa una descripció del tipus concret de víctimes. Nosaltres considerem que tot té més a veure amb el perpetrador i no tant amb qui pateix les actuacions, tot i que és una cosa a discutir i que en el marc parlamentari de debat, doncs, volem posar sobre la taula.

També tenim consideracions amb relació a les confiscacions realitzades a ateneus o cooperatives de crèdit, cooperatives de consum, mutualitats... La llei es limita a dir que es promourà la investigació. Creiem que s'ha d'anar molt més enllà: no ens podem quedar només en la investigació, s'ha de garantir la recuperació de tots els béns confiscats i espoliats.

I amb relació a les actualitzacions de recerca, localització, recuperació i identificació de persones desaparegudes, es parla específicament que es pot portar a terme a través de mitjans propis o de mitjans aliens. Nosaltres considerem que això és una qüestió d'ordre públic, que la cerca de restes de persones s'ha d'encarregar, no es pot delegar i ha de ser realitzada per jutges, però ja sabem que no ho faran, i per tant, en qualsevol cas, per persones amb la condició d'autoritat pública.

Sobre els mapes de localització de fosses, queda molt a que serà lo que digui el planejament urbanístic. Hi ha d'haver una prohibició clara que s'actui en els llocs susceptibles de l'existència de fosses. I pel que fa a localització, recuperació i identificació de persones, nosaltres creiem que la Generalitat no ha de fer cap protocol, que aquí s'han d'agafar els protocols que utilitza la policia científica per quan es troba amb morts violentes. Perquè això són assassinats. Això són morts violentes. Per tant, aquí hem d'actuar com si estiguéssim davant morts violentes i no a través de protocols administratius.

De cap manera s'ha de demanar consentiment a propietaris del terreny per ocupacions temporals; no, no, se'ls ha de comunicar que s'ocuparà temporalment. No..., s'ha d'exigir el seu consentiment.

Les exhumacions poden ser a petició de qualsevol persona, no cal tenir cap tipus de condició. I del Comitè Tècnic Assessor per a la Recuperació i Identificació de Desapareguts, es diu tota una sèrie de persones que en poden formar part. Nosaltres creiem que aquí també hi han d'haver advocats i criminòlegs.

I, per últim, doncs, amb Via Laietana, com ho fem? Perquè aquí diu que queden exclosos els béns i propietats de l'Administració de l'Estat. I està clar que el senyor Bolaños, que és ministre de Memòria Històrica, va dir que ja s'havia reassignat Via Laietana pel fet de que hi ha ara cossos de seguretat de l'Estat. Clar, que nosaltres amb això no ens podem quedar. Per tant, hem d'anar més enllà i incloure a espais de memòria qualsevol immoble que estigui en territori català.

I, per últim, dir que no es diu res de toponímia i que entenem que també se n'hauria de dir alguna cosa.

Gràcies, m'he quedat sense temps.

La vicepresidenta segona

En nom del Grup Parlamentari d'En Comú Podem, té la paraula el diputat Jordi Jordan Farnós.

Jordi Jordan Farnós

Vicepresidenta, consellera, diputats, diputades, membres de les diferents entitats memorialistes que ens acompanyen... Abans de començar, també jo volia parlar molt concretament, evidentment, del projecte de llei de memòria, però davant de les intervencions dels tres grups que han presentat les esmenes a la totalitat, unes intervencions totalment reaccionàries, crec que també des del nostre grup parlamentari, el que hem de dir és que les esquerres no volem imposar una veritat oficial o falsa, sinó que el que volem és precisament fer tot el contrari, fer justícia amb l'oblit de les víctimes de la Guerra Civil i de la Dictadura i, sobretot, garantir la no repetició de tot el que va passar i combatre la desmemòria.

I, per tant, avui que s'inicien aquests tràmits per aprovar aquesta nova llei de memòria democràtica al nostre país, des d'En Comú Podem, vagi per endavant, evidentment que compartim el projecte de llei, la necessitat de posar al dia la legislació que tenim actualment a Catalunya integrant i, per tant, també actualitzant estes tres lleis vigents, no?, com són la llei de memòria de l'any 2007, pionera en el seu moment, la llei de fosses del 2009 o la llei de reparació jurídica de les víctimes del franquisme de l'any 2017.

Per tant, benvinguda siga aquesta iniciativa d'integrar i actualitzar totes les nostres lleis. I sobretot també el fet de poder beneficiar-nos de l'aprovació d'altres lleis més modernes en diferents territoris de l'Estat, com és Navarra, com és el País Basc, com són les Illes Balears, Andalusia o, la més recent, de la Comunitat Valenciana, que pensem que s'han inspirat i han recollit molts dels continguts de les nostres lleis del 2007 i del 2009, però que també han avançat moltes qüestions que ara nosaltres podem aprofitar. I, per tant, són eines més actualitzades i coherents per fer front als reptes de les amenaces dels negacionistes i dels neofeixismes emergents, que han vist com aquest cap de setmana han crescut també a l'Estat i a Catalunya. I, per tant, evidentment, cal molta més memòria i moltes més lleis com les que avui comencem a tramitar, precisament, no?, per aturar esta desmemòria, esta deriva de la ultradreta i per evitar caure en els errors del passat.

Dit això, algunes de les consideracions que sí que volem fer des del nostre grup parlamentari és, des d'un punt de vista crític, arriba tard, molt tard, aquest projecte. Fa molt de temps que estàvem esperant la seua presentació i precisament arriba en un moment d'inestabilitat política i no sabem ni tan sols si podrem acabar de tramitar aquesta llei. També tenim algunes divergències en el redactat –després en parlaré– i també, per això, esperem que en els tràmits d'aprovació s'arribi a acords –ho esperem–, i a canvis per a millorar-la i fer que realment sigui una llei més útil i, sobretot, feta des del màxim consens social i polític.

I és per això que també ja anunciem la nostra voluntat, del nostre grup parlamentari, en un sentit doble. Per una banda, que es tingui molt més en compte les entitats memorialistes i totes les seues aportacions i al·legacions, que són les que fa anys que lideren la lluita per la memòria. I, en segon terme, també que ho puguem fer amb el màxim consens polític i, per tant, més enllà de les diverses ideologies, aquí crec que hem de saber arribar a aquest consens majoritari.

Vull també, evidentment, reafirmar el nostre màxim compromís per les llibertats democràtiques per part del nostre espai polític, hereu del PSUC, que precisament va liderar la lluita antifranquista a Catalunya i que sempre, evidentment, i sobretot en els temps més difícils, va treballar, va reivindicar i va lluitar per les llibertats democràtiques de la nostra gent i del nostre país.

Altres consideracions que volem fer ja de manera molt més concreta, per exemple, amb relació a l'exposició de motius del mateix projecte de llei. Considerem, per

exemple, greu que no s'esmenti directament les institucions de la República, el seu govern legítim o que, per exemple, tampoc es parli dels sectors que van conspirar per a enderrocar-la, a més a més del suport del règim nazi i feixista. O també quan es parla d'una societat, d'un suport més conservador de la societat, s'obvien qüestions importants com el nacionalcatolicisme, les forces econòmiques que el van finançar, el suport internacional de Hitler i de Mussolini o el fet que la Guerra Civil, la guerra d'Espanya, fos un preludi de la Segona Guerra Mundial, com també han acreditat molts dels historiadors més importants del segle xx.

També pensem que s'ha de fer més esment a la resistència republicana en els diferents camps de concentració d'Europa, també a les guerrilles a casa nostra, als maquis. També que s'ha d'incloure la resistència i l'organització de l'antifranquisme per combatre precisament la Dictadura. I estic parlant, evidentment, de les lluites socials, del moviment obrer organitzat, del món de la pagesia, del món de la cultura, dels estudiants, que són molts qui van acabar, recordem-ho, processats precisament pel TOP.

En segon lloc, també al projecte no s'especifica quina institució estarà o es farà càrrec del banc de la memòria ni de quina manera. Pensem que això també s'ha de concretar i detallar-ho de manera més efectiva, com demanen les entitats memorialistes.

Un tercer element que també ens preocupa és el dret de la justícia. I aquí és evident que el projecte de llei, ara per ara, no garanteix en cap cas la consecució del dret a la justícia de les víctimes. Evidentment, això té a veure, en part, amb les competències a nivell de l'Estat, però entenem que, com a Generalitat, hauríem de fomentar efectivament aquest dret. I, per tant, entenem que hauríem de facilitar la informació, ajuda, assistència a les víctimes i, per tant, concretar en esta qüestió, pensem, a partir de la creació d'algun òrgan, d'alguna oficina que pogués donar resposta molt més concreta al dret sobre la justícia; i, per tant, fer aquest acompanyament als familiars i a les víctimes.

Sobre l'apartat de fosses també volem destacar que és necessari incloure la creació d'un nou protocol sobre el banc genètic i també un acompanyament psicosocial a les víctimes i als familiars. I també, en matèria d'exhumacions, que quedin més clares les definicions tecnològiques i científiques i, per tant, aquí assegurant que totes les excavacions es puguin executar amb les garanties previstes per la llei de patrimoni, i això vol dir dirigides pels professionals adients, com arqueòlegs i antropòlegs.

I també, evidentment, ha de quedar molt més clar tot el que fa referència a la retirada de la simbologia franquista dels nostres carrers i de les nostres ciutats, cosa que sabem que a hores d'ara encara no s'ha fet.

Un altre aspecte fonamental del projecte de llei, evidentment, és la garantia, o les garanties, a la no repetició i, per tant, aquí hem d'incloure, en el sistema educatiu –la consellera n'ha fet referència abans–, tota la memòria democràtica, i entenem que també s'hauria de deixar molt més clar que això es pugui fer incloent els decrets dels diferents currículums escolars que la mateixa Generalitat aprova o promou, i, per tant, crec que també podríem fer un pas més en aquest sentit.

Des del punt de l'organització administrativa institucional, es manté aquesta dualitat o bicefàlia en relació a la Direcció General i el Memorial Democràtic i, per tant, aquí també pensem que el Memorial Democràtic ha de ser un òrgan rellevant, ha de ser un òrgan independent, estable i de consens, i que sigui depenent del Parlament de Catalunya i, per tant, no en mans del govern de torn, i més tenint en compte la inestabilitat política en la que estem.

Dit això, evidentment, acabo dient que no donarem suport a les esmenes a la totalitat presentades pels tres grups reaccionaris, perquè el que volem és que aquest projecte de llei de memòria democràtica tiri endavant, perquè creiem que cal actualitzar i unificar les diferents lleis que tenim a Catalunya en matèria de memòria es-

coltant les entitats memorialistes. Cal fer-ho també amb voluntat de màxim consens, millorant el text en la tramitació parlamentària, amb una mirada llarga i profunda davant la necessitat urgent d'actuar contra la desmemòria, contra el creixement dels neofeixismes i perquè, en definitiva, és un deure de tots i totes els demòcrates d'avançar en els principis de veritat, de justícia, de reparació pel bé del país, pel bé també, evidentment, de les generacions del passat, del present i del futur.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Per part del diputat no adscrit, té la paraula per un minut el diputat Antonio Gallego Burgos.

Antonio Gallego Burgos

Presidenta... El proyecto de ley de memoria democrática tiene varios objetivos, entre ellos, seguir enfrentado a los españoles por una guerra de hace noventa años; reventar el espíritu de concordia constitucional; resucitar las dos Españas excluyentes y enfrentadas; criminalizar y tapar la boca a todos esos que sufrieron la bota del comunismo y el separatismo criminal; establecer una verdad oficial desde el revanchismo, adoctrinamiento sectario y liberticida, y menoscabar la libertad de expresión.

Es imposible votar este proyecto de ley. La exposición de motivos es sinceramente bazofia intelectual, sectaria y miserable, y su articulado lo último que pretende es abordar la cuestión desde el equilibrio, la verdad, la convivencia, el pluralismo político y la fraternidad. Ustedes, con este proyecto, lo único que pretenden es apostar, seguir apostando por más rencor, más división y más manipulación.

Gracias.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Per part del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana, té la paraula la diputada Maria Jesús Viña i Ariño.

Maria Jesús Viña i Ariño

Gràcies, vicepresidenta. Bon dia, diputats, diputades, consellera. Vull començar la meua intervenció donant-li les gràcies, consellera, per haver presentat este projecte de llei tan necessari pel que fa a les polítiques en matèria de memòria democràtica. Los poders públics han de vetllar pel coneixement i el manteniment de la memòria democràtica de Catalunya com a patrimoni col·lectiu que evidencia la resistència i la lluita pels drets i les llibertats democràtiques, i ahora, este projecte de llei és tan necessari i un element clau per combatre el moment convuls i cada vegada més preocupant que viu el nostre país en l'increment a les nostres institucions, ara també a les locals, de l'extrema dreta, consideració a la que em referiré més endavant. Per tant, gràcies, consellera, per posar damunt la taula un projecte de país i de consens –com ja ha explicat– que interpella a les grans majories socials, polítiques i parlamentàries, com així passa en l'àmbit de les polítiques de memòria a nivell de tot Europa.

En este sentit, vull agrair també a les entitats memorialistes que avui mos acompanyen, que han treballat de la mà del departament per elaborar este projecte de llei. Des d'aquí també vull fer-los un gran reconeixement per la vostra feina. Us agraïm que heu estat els garants de mantindre viva esta memòria. Estem segurs que mos acompanyareu durant tota la tramitació parlamentària per poder millorar encara més el text definitiu d'esta llei de memòria democràtica.

Avui donem lo tret de sortida a la tramitació en seu parlamentària d'una llei que engloba els principis bàsics internacionals: el dret a la veritat, el dret a la justícia, el dret a la reparació i reconeixement de les víctimes i el dret a la memòria com a garantia de no repetició.

El dret a la veritat. Investiguem per tal que la societat sencera, les víctimes i els familiars, puguem conèixer les circumstàncies en què van produir-se violacions dels drets humans i infraccions del dret internacional.

El dret a la justícia. Apliquem el principi de legalitat internacional a les violacions de drets humans i assistim a les persones interessades i afectades en l'exercici dels seus drets per denunciar l'existència d'il·lícits penals.

El dret a la reparació i reconeixement de les víctimes, a les persones físiques i jurídiques, organitzacions i col·lectius. Cerquem, localitzem, recuperem i identifiquem persones desaparegudes durant la Guerra Civil i la dictadura.

Dret a la memòria com a garantia de no repetició. Conèixer el passat per entendre el present i per afrontar el futur.

Per tots estos drets tenim el deure, des del Parlament, de mantindre viva la seua memòria i fer un reconeixement. És una llei molt àmplia perquè garanteix estos drets que hem esmentat i voldria destacar tres punts que per al Grup d'Esquerra Republicana són essencials.

En primer lloc, és una llei que ens ha de permetre fer fora del nostre espai públic la simbologia franquista. Cal que la comissaria de Via Laietana, espai de tortura durant el franquisme i la Transició, culmini en la conversió en un centre de memòria, dignitat democràtica, informació, divulgació i reparació de les persones víctimes del franquisme i de la resistència per a la lluita de les llibertats democràtiques. No puc estar de referir-me al monument franquista del mig del riu de Tortosa. Esta llei mos ha de permetre enretirar-lo. Vostè, en la seua intervenció, ho ha dit: «Retirar l'últim tros d'exaltació del franquisme és una victòria de la democràcia i de la dignitat de les víctimes», i és en esta llei que ho podrem fer i que ho aconseguirem.

En segon lloc, per a Esquerra Republicana és molt important apostar per incorporar al currículum educatiu la memòria democràtica. Cal que des de menuts i joves siguem coneixedors i coneixedores de la nostra història per no repetir, per no oblidar, i això també ho contempla este projecte de llei. Els que avui estem aquí no hem viscut la Guerra Civil, però alguns, quan érem molt joves, sí que vam viure els darrers temps del franquisme i de la Transició. I en este ànim de poder reconèixer el nostre passat, perquè en som hereus i hereves, és vital transmetre com s'ha articulat la nostra societat, d'on venim i d'on procedim. No obstant, conèixer d'on venim té molts obstacles i un d'ells és la quantitat ingent de fosses que encara romanen al nostre país i que no s'han localitzat. Fer una cerca exhaustiva, trobar-les i identificar-les i poder retornar les restes als familiars de les víctimes és el que significa «reparar».

I això ho hem aconseguit amb el militant antifranquista Cipriano Martos. N'han parlat diverses vegades des d'este faristol i, per fi, este llarg i dolorós procés culminarà amb l'entrega de les seves restes als seus familiars, sembla ser que aquesta mateixa setmana. Per això, el tractament que es fa en aquesta llei de la recuperació de les víctimes, el tractament de les restes, de les fosses, l'accés a la documentació i als arxius, és el tercer punt que considerem essencial d'esta llei ja que ens permet regular les intervencions que mos han de portar a reparar les víctimes i els seus familiars.

D'esta llei ne seguirem parlant en detall durant la seua tramitació amb els diferents grups, amb les diferents entitats, amb els diferents participants en la ponència. Per tant, jo no en vull parlar més aquí, però sí que voldria dirigir unes paraules als tres grups proposants de l'esmena a la totalitat d'este projecte de llei. No repetiré lo que han dit els companys que m'han precedit i que comparteixo totalment. Sí que els diré que vostès neguen la nostra història; vostès, alguns dels quals són ja gairebé inexistents, uns altres que són de l'extrema dreta i los altres que són de la dreta extrema, neguen el que va passar. I negar la nostra història, negar la història col·lectiva, significa no respectar la quantitat de víctimes represaliades que han patit, que han estat assassinades o torturades o que han patit exili, ni les seves famílies ni els seus hereus. Negar-la és no ser garants de la no repetició i negar-la mos condemna a l'oblit. I els agradi o no els agradi, som hereus i hereves d'uns anys foscos de la nostra història, anys que no se poden tornar a repetir i natres tenim el deure com a societat, com a representants polítics, de ser coneixedors i reconèixer la nostra història i ser conscients que calen garanties perquè tot allò tan terrible no torni a succeir.

Que natures vulguem avançar en drets i llibertats, per a vostès suposa un greu atac a la reconciliació i concòrdia dels espanyols. Com sempre, aprofiten per fer lo que els agrada, una exaltació de la memòria del franquisme, perseguir el seu relat de blanquejar el feixisme i fer veure que aquí no va passar res.

S'ha esmentat l'advocat i professor que va comparèixer la setmana passada a la Comissió de Justícia per parlar de la querella argentina, Santiago Bereciartua. Jo també voldria esmentar una frase que va dir en aquella compareixença i que crec que és molt il·lustrativa: «*No puede haber memoria si no sabemos la verdad, y no podemos saber la verdad si no hay justicia.*» Desenes, centenars, milers de víctimes de la Guerra Civil, de la dictadura i de la Transició estan esperant justícia; estan esperant estabilitat. El conjunt de la societat ha de conèixer la història i la memòria de les generacions que van patir crims que repugnen a la humanitat i cal construir la base sobre la qual les noves generacions seran educades per construir un futur de llibertat per a tots i per a totes, posant en valor la pau, la consolidació i la millora de la qualitat de la democràcia.

I avui el Grup d'Esquerra Republicana votarem en contra de les esmenes a la totalitat presentades per aquest triple grup d'extrema dreta. Perquè malgrat vostès ens ho vulguin impedir, el projecte de llei de memòria democràtica tirarà endavant. Per dignitat, per respecte, per democràcia i per justícia. Perquè els combatrem de la manera que ho fem els demòcrates: legislant i votant. En definitiva, davant de la impunitat, acció determinant; davant l'oblit, record, lluita, memòria, reparació i no repetició.

Gràcies.

(Pausa llarga.)

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Diputats i diputades, acabat el debat, i d'acord amb l'article 116.5 del Reglament, procedirem a la votació conjunta de les tres esmenes a la totalitat de retorn de la iniciativa que s'ha presentat.

S'inicia la votació.

Amb 19 vots a favor i 111 en contra, atès que aquestes esmenes a la totalitat de retorn han estat rebutjades, aquesta iniciativa pot continuar la seva tramitació.

(Aplaudiments.)

Interpel·lació al Govern sobre la manca de llibertat política a Catalunya

300-00330/13

Continuem amb el quart punt de l'ordre del dia, que és la interpel·lació al Govern sobre la manca de llibertat política a Catalunya, presentada pel Grup Parlamentari VOX. Per exposar-la, té la paraula la diputada Mónica Lora Cisquer. *(Remor de veus.)*

Diputats i diputades, prego que vagin sortint en silenci.

Mónica Lora Cisquer

Bé, bon dia. Consellera... Bien, como diputados del Grupo Parlamentario de VOX en Cataluña es triste observar cómo no existe libertad política plena en Cataluña. La falta de libertad política tiene su origen en la cultura de la cancelación. Es esta estrategia fabricada por los herederos del marxismo, en comunión con el globalismo apátrida de muchos poderosos, precisamente ese poder que intenta instaurar un relato único y excluyente de nuestras sociedades donde solo prevalece la mentira y la implantación de la irracionalidad en las políticas públicas. Un paso más en la consiguiente pérdida de libertades y del sentido racional común en la actividad pública y privada.

VOX es la primera fuerza nacional en Cataluña y la verdadera oposición en este Parlamento. Sin embargo, sufrimos a diario el intento de privación de libertad políti-

ca. Hace solo unas semanas antes de la celebración de estas elecciones municipales, nuestro grupo parlamentario promovió un manifiesto por unas elecciones libres, democráticas y pacíficas.

Se hacía un llamamiento al resto de partidos políticos y medios de comunicación con el objetivo de mantener un compromiso para la concordia y la libertad, rechazando y condenado todo tipo de violencia, independientemente de la afiliación ideológica del agresor y la víctima. ¿Y saben el resultado? Pues claro que lo saben, porque el resultado fue que ningún partido ni ningún medio se adhirió a este manifiesto.

A propósito de los medios de comunicación, estos han sido cómplices al intentar invisibilizarnos como si no nos presentáramos a estas elecciones municipales. Y han intentado silenciarnos al ocultar la agresión de todas y cada una de las violencias que hemos sufrido durante esta campaña electoral.

¿Porque dónde están los sindicatos de periodistas? ¿Dónde queda el mandato constitucional de la pluralidad? ¿Dónde queda el rigor periodístico o la imparcialidad, la búsqueda de la objetividad para informar a la ciudadanía y que pueda formar su propia opinión? Pues todo ello ha brillado por su ausencia en esta campaña, porque los medios de comunicación de nuestra región, y lamentablemente de España, tienen muy claro quién es la mano que les da de comer, que les subvenciona.

Y de ahí que hayamos podido ver cómo la prensa nos ha excluido de los debates y que publique noticias donde se nos señala, donde se nos prejuzga y se utiliza la subjetividad como bandera y no la objetividad, que debería ser el fundamento de cualquier periodista.

Pero no son los únicos cómplices que se han sumado a la falta de libertad política, y es que los sindicatos de Comisiones Obreras, de UGT, CGT y la Intersindical han firmado un manifiesto donde hacen un llamamiento a amordazar a los votantes de VOX con el lema «No és un partit, és una organització feixista». Y estos sindicatos hay que recordar, además, que a todos los catalanes nos cuestan cerca de 2 millones de euros –prou broma–, y queda claro que hay que acabar con las subvenciones a los sindicatos.

Miren, señores diputados, muchos de ustedes imponen a la sociedad la cultura de la cancelación, que no es otra cosa que una mordaza, una mordaza que por suerte cada día más catalanes rompen y que invita a informarse de forma alternativa, al no poder reconocer las fuentes de información pública como veraces o fiables.

Por mucho que quieran amordazar a nuestros votantes, cada día somos más y cada día son más los que no van a pasar por su rodillo ideológico irracional. Y, por cierto, han podido comprobar en estas elecciones municipales de este domingo que nuestros votantes no se dejan amedrentar y que hoy VOX en Cataluña ha pasado de tener tan solo tres concejales en el Ayuntamiento de Salt a tener representación en setenta y seis ayuntamientos con más de ciento veinte concejales y teniendo presencia en las cuatro capitales de provincia.

Y eso es muy buena noticia. Y eso es muy buena noticia porque a pesar del señalamiento, a pesar de la violencia política, a pesar de la falta de libertad política y a pesar de las irregularidades que se han producido durante esta campaña, podemos decir claramente que VOX no es que haya pasado, es que VOX ya estaba y VOX ha vuelto a pasar.

Miren, desde la presidencia de la cámara, llevan toda esta legislatura interrumpiendo nuestros discursos solo por el mero hecho de silenciarnos y no querer debatir sobre lo que son las preocupaciones de muchos catalanes. Y es que su mal llamado «cordón sanitario», que no es otra cosa que un cordón y una mordaza antidemocrática, no funciona con VOX. Por eso, la extrema izquierda y los antisistema han impulsado una modificación del reglamento del Parlament para silenciarnos con lo que ustedes llaman «discursos de odio». Y es que no vamos a aceptar que la disidencia y la discrepancia política se convierta en discurso de odio, ni se convierta en delito de odio.

La violencia política que hemos sufrido en el Parlamento la han trasladado muchos de ustedes a las calles de Cataluña. El resultado de su estrategia violenta no es otro que desde el 2023 se han incrementado las agresiones físicas y verbales contra los candidatos, electores, militantes y simpatizantes de nuestra formación política, VOX. Se han producido agresiones a nuestras sedes y en nuestras mesas informativas. De hecho, en febrero y marzo fueron atacadas la sede de Tarragona y carpas informativas en Lérida, Granollers y Barcelona, y estas agresiones han ido en aumento en número y virulencia. De hecho, la festividad de Sant Jordi, el 23 d'abril en ocho municipios, en Igualada, Montcada i Reixac, en Vilassar de Mar, en Rubí, en Barberà del Vallès, Sabadell, Lérida y Lloret de Mar, esta última, por cierto, por un conocido colaborador y amiguete de la señora Colau.

Y en esta precampaña y campaña hemos sido víctimas de un ataque directo a la libertad política y no se han limitado solo a arrancar y a vandalizarnos nuestra cartelería electoral, sino que ha continuado con insultos y agresiones verbales y también físicas, tales como la sufrida el 6 de mayo en Castellbisbal, donde se agrede con una patada a un simpatizante de VOX; la sufrida el 16 de mayo en Salt, el candidato y nuestro secretario general fueron víctimas de un ataque de la extrema izquierda y de personas de origen magrebí; o el 19 de mayo en Mataró, donde se hacen pintadas amenazantes al diputado Joan Garriga y a mí como candidata de mi ciudad: «*Vigila, Joan Garriga*» o «*Lora, feixista, estàs a la llista*»; o el 27 de mayo un nuevo ataque a la sede de VOX en Tarragona. Y podría seguir, porque lamentablemente podría seguir. Podría seguir porque, de hecho, como candidata de mi ciudad, en Mataró, donde, por cierto, VOX ha entrado con fuerza obteniendo cuatro concejales, y donde hemos quedado en ocho de los doce barrios de nuestra ciudad segunda fuerza política, como candidata de mi ciudad he sufrido ataques constantes en estas semanas de campaña, llegando incluso a producirse intentos de agresión en nuestras mesas informativas. Ataques, insultos, amenazas y señalamiento en el espacio público, sin recibir ni un solo apoyo de ningún candidato de sus partidos, ni condena de lo sucedido.

Y es que ya veo que el silencio ya transmite la respuesta. ¿Qué piensa la *consellera* al respecto de todo esto?

Gracias.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Per respondre, té la paraula la senyora Laura Vilagrà Pons, consellera de la Presidència.

La consellera de la Presidència (Laura Vilagrà Pons)

Bé, bon dia. Gràcies, vicepresidenta. Diputada, escoltin, no és el que penso jo, és el que hem acordat entre tots i és el que intentaré explicar. Vostès venen aquí sempre a fer el ploricó, a dir que no tenen cobertura als mitjans de comunicació, a dir que se senten atacats, a dir que els aïllem. Però comencem. Anem per parts.

Cobertura de la Corporació de Mitjans Audiovisuals. Vostès, que volen tancar TV3, estan preocupadíssims per la seva quota a TV3 o Catalunya Ràdio. En qualsevol cas, sempre ho explico, però ho tornaré a explicar. La corporació de mitjans és una empresa pública que el que fa el Govern de la Generalitat és dotar-la de recursos, de personal, però que en cap cas tenim incidència sobre l'operativa, sobre el dia a dia, i molt menys sobre la cobertura en unes eleccions. De fet, ahir vàrem celebrar quaranta anys de corporació de mitjans amb una llei aprovada per unanimitat en aquest Parlament –un altre moment, òbviament, ara seria molt més complicat– i allà es va posar de manifest aquesta idea: TV3 és dels mitjans més transparents, més plurals, i ho podem demostrar amb dades.

Però en qualsevol cas, vostè té la possibilitat –i segur que ho fa–, quan hi hagi una consideració a fer amb relació a això, fer-ho a la comissió de control de la corporació de mitjans. I, evidentment, en aquesta campanya electoral darrera vostès no

van ser exclosos de la cobertura informativa. En tot cas, el que va passar és el que passa sempre, que és que en els debats electorals de cada municipi, en aquest cas perquè es va fer, doncs, per municipis, que és televisat per TV3, el que es fa és tenir en compte els criteris de la seva estimada JEC, és a dir, corresponents a les candidatures que ja tenen representació, doncs, en un ajuntament.

En aquest sentit, ho ha dit la JEC en diverses ocasions. El debat electoral es realitzarà amb les formacions amb representació al consistori municipal, i això s'ajusta a la doctrina que la Junta Electoral Central ha marcat des de fa molt de temps. De fet, aquest tema, com que és un tema recurrent, doncs, la mateixa junta electoral diu que no resulta contrari als principis de pluralisme polític, igualtat, neutralitat informativa o proporcionalitat el fet de només convidar aquelles candidatures que ja tenen representació. De fet, ara cada vegada més, doncs, hi ha moltíssimes llistes electorals –a Barcelona, clarament, però a totes les ciutats n'hi poden haver quinze–, la majoria o moltes no tenen representació finalment en aquell consistori i, per tant, d'alguna manera s'han de regular els debats, perquè, si no, perdrien, doncs, completament l'operativitat d'un debat electoral, i això és el que varem fer d'una forma, doncs, clara, concisa i, a més, en aquest cas, manat per la junta electoral.

En tot cas, i com li deia, a vostès no se'ls va excloure de la cobertura informativa. De fet, el que varen guanyar ja fa uns anys és que no hi posem cronòmetre, per tant, que tots els partits que tenen coses a dir que són interessants des d'un punt de vista informatiu tenen el seu espai. I, en qualsevol cas, vostès van tenir el seu espai a les ràdios i televisió pública catalana i se'n va fer notícia, de la seva formació, d'acord amb el que estableix la cobertura informativa que estableixen els professionals, i, per tant, nosaltres aquí no hi tenim res a dir, al contrari.

I, per tant, si vostè es fixa en la web, perquè ara és el moment, en aquest moment..., ho pot fer ara mateix, o bé, doncs, en les cobertures, veurà que vostès hi són representats. Es seleccionen les notícies en funció de l'interès informatiu, respectant el principi de pluralitat política, social, igualtat, proporcionalitat, neutralitat informativa.

Pel que fa als atacs que diu vostè que reben sistemàticament, jo li diria que més aviat, i pel que vostè mateixa ha explicat, són qüestions puntuals que jo mateixa he pogut tenir; és a dir, jo mateixa, Esquerra Republicana, a casa meva –no en una paret d'un..., en fi, d'un edifici buit, no, no, a casa meva– he tingut pintades; esvàstiques, concretament –i no sé qui les ha posat, eh?, diguem-ne–, o bé empaperament de tota la meva porta. I jo no visc sola, visc en un bloc de pisos. Per tant, això no només m'afecta a mi, afecta els veïns. I si vol, pot anar a veure l'esvàstica, perquè no l'hem pogut acabar de treure per la textura de la paret, però en qualsevol cas, és evident: a les persones que ens dediquem a la cosa pública a vegades ens poden passar aquestes coses, i no és gens agradable. I, en aquest sentit, empatitzo amb vostè quan ho diu perquè a mi també m'ha passat; una altra cosa és el que vostès demanen, que és que la Generalitat ens personem o que el Govern faci un tipus d'acció més judicial.

Primer de tot, dir-li que el tema de les personacions està regulat per aquest Parlament, que no m'ho invento jo com a consellera de la Presidència i no puc arbitràriament dir en quins casos ens personem i en quins no, quins són greus, quins no; de fet, hi ha una llei, la llei d'organització dels serveis jurídics de l'Administració de la Generalitat, que ho regula, i de fet, en el darrer Ple –ai, perdó, en el darrer pressupost–..., en la llei de mesures financeres administratives del sector públic, varem acordar en quins casos ho fèiem. Per tant, és en casos de causes criminals en què pugui resultar perjudicada, ofesa la pròpia Generalitat; com a acusació particular en la defensa de la legalitat i de l'interès conjunt de la ciutadania en procediments penals per violència masclista; en els procediments penals per mort o maltractament físic, psíquic o sexual greus a infants i adolescents, que crec que estariem d'acord, no?, que ho hem de fer; en procediments penals per fets delictius motivats per odi o discriminació que puguin afectar especialment de forma greu els drets fonamen-

tals. Això és el que va acordar el Ple; i, en qualsevol cas –i vostè hi feia referència–, un manifest que vàrem promoure amb relació a unes eleccions democràtiques, lliures i pacífiques. Bé, em sembla una broma de mal gust que vostès utilitzin aquests termes; perquè vostès, ni demòcrates ni llibertat ni pacífics. Al contrari: els seus plantejaments de pacífics no en tenen res; de fet, la violència crida més violència, certament. I això segurament és el que els passa, el que els pot passar; i si no, llegeixi's episodis que han passat amb la qüestió i el seu plantejament a les ocupacions a Barcelona.

Vostès, amb els seus discursos d'odi, amb mentides sobre qüestions que passen al nostre país, són l'antítesi de la llibertat. Vostès, evidentment, no representen la societat catalana i els seus valors compartits, majoritaris, que són valors democràtics. Per tant, les seves mentides, els seus discursos d'odi, no són benvinguts a casa nostra i això també es denota amb les eleccions municipals. Vostès es van presentar a 133 municipis i van treure representació a setanta-sis, si no ho he sentit malament. Home, doncs la meitat no els van votar; és a dir, tampoc no és per tirar coets. I en qualsevol cas, 124 regidors... Clar, passar de tres a 124 és molt, però és clar, és que el seu terra era molt baixet –que per mi ja són massa, 124. Però, en qualsevol cas, diguem-ne que tampoc no pot dir que són una força determinant; de fet, són tan poc determinants que no estaran a cap institució municipal i aquesta és una magnífica notícia per al país.

Però bé, li he de reconèixer una cosa, una cosa que van aconseguir vostès. Van aconseguir una cosa increïble, que és que ens poséssim d'acord una majoria d'aquesta cambra, des de la CUP al PSC, a Junts, a comuns, a Esquerra Republicana, contra els discursos d'odi, contra els discursos excloents, contra l'assenyalament, i fem un manifest conjunt. Sí, el vàrem fer ara, en aquestes eleccions municipals. Perquè vostès fan propostes simples davant de reptes majúsculs i això, en el millor dels casos, ens porta a l'absurd o, en el pitjor dels casos, ens portaria a l'abisme, que això també ja ho hem vist. I ho tornarem a fer. Catalunya es tornarà a mobilitzar a través de la unitat, la generositat, la fermesa en la defensa dels interessos dels catalans i les catalanes, sempre dempeus perquè vostès continuïn sent irrisoris en el nostre país. Per això, vàrem fer aquest manifest contra el racisme, contra els discursos estigmatitzadors... Però és que què vol dir això? Que en unes eleccions municipals hi poden haver discursos racistes? És que no entenc com algú, diguem-ne, pot no adherir-se a aquest manifest.

I en aquest manifest justament el que es plantejava és els valors democràtics, de foment de la convivència, de respecte a la diversitat, la funció pedagògica de la política, que jo la defenso moltíssim per explicar les causes de les transformacions socials, dels conflictes socials, explorar solucions als reptes que es plantegen, que són molt importants com els hi deia, la responsabilitat per fer discursos que quan s'emetin, que siguin oportuns, el compromís a construir una societat cohesionada. No sé com algú pot estar en contra d'aquestes qüestions. Però bé, en qualsevol cas, suposo que quan fem això, quan diem que no es pot fer ús del discurs racista, per vostès atemptem contra la seva llibertat política; o bé quan des d'aquí el faristol es vincula immigració i delinqüència també se li fa l'amonestació corresponent, es coarta la llibertat política.

Suposo que el fet que aquest Parlament fes, per amplíssima majoria, un compromís a favor de la democràcia, contra els discursos d'odi, dels drets humans, sobre contrarestar les informacions falses, a vostès els hi deu semblar que és atemptar contra la llibertat política. Però en qualsevol cas –i també els han exclòs de les meses aquí al Parlament, a les comissions o a trobades amb entitats–..., el que fem, justament, és defensar la democràcia; el que fem, justament..., o el que fan vostès és l'antítesi dels valors democràtics. I ho seguirem fent –i aquesta és la mala notícia per a vostès–, perquè la democràcia es defensa i s'exerceix, i és el que fem nosaltres.

Moltes gràcies.

La vicepresidenta segona

Gràcies.

Per la rèplica té la paraula la diputada Mónica Lora Cisquer.

Mónica Lora Cisquer

Bien, *consellera*. Mire, lo que sucede contra los integrantes de VOX no son casos puntuales. Ni se puede normalizar, como ha dejado entrever con su intervención, como si el hecho de tener un cargo, por ejemplo, un cargo público o ser un candidato o un militante de nuestra formación política, se pudiera normalizar el hecho de sufrir agresiones. Y es que no se puede normalizar la violencia absolutamente contra nadie. Reafirmo, después de oír su respuesta, que en Cataluña no hay libertad política. Pero esto no es reciente, porque llevan algo más de dos décadas demonizando a quien no está de acuerdo con ustedes. Y reitero que sus estrategias no son otras que la persecución del disidente con la mordaza antidemocrática y con el mal llamado «discurso de odio». Ratifico que ustedes imponen a la sociedad una mordaza a la libertad, porque, por ejemplo, si criticas el radicalismo islámico que somete a las mujeres, entre otras conductas del islamismo, entonces eres un islamófobo; o, por ejemplo, cuando expones el descontrol de la inmigración ilegal o el cumplimiento de nuestras leyes, entonces eres un xenófobo, eres un racista y un fascista también.

Mire, la falta de libertad política se materializa cuando quieren amordazar a más de doscientos mil catalanes que nos votaron en las pasadas elecciones autonómicas, y ahora también pretenden hacerlo con todos aquellos catalanes que han depositado su confianza en nosotros en estas elecciones municipales; también cuando persiguen a los diputados de VOX por no querer pasar por su yugo ideológico irracional; también cuando quieren convertir la discrepancia y la disidencia política en delito de odio.

Y, miren, cada vez somos más los que damos la batalla cultural, y conseguiremos traer el sentido común a la vida pública y privada. Porque nosotros, sí, respetamos la pluralidad y defendemos la libertad ideológica, y en defensa de ella vamos a trabajar para recuperarla y para que exista verdaderamente libertad política en Cataluña. Y es que en VOX lo tenemos muy claro: no nos van a callar ni nos van a amedrentar. De hecho, no vamos a dar ni un paso atrás frente a la mafia separatista y vamos a utilizar cada piedra, cada insulto y cada amenaza para reconstruir Cataluña, que ustedes han destruido, han arruinado y han saqueado. (*Aplaudiments*.)

Y, por último, señora *consellera*, le vuelvo a preguntar: ¿va usted a condenar las agresiones físicas y verbales que hemos sufrido los candidatos, electores, militantes y simpatizantes de VOX durante esta campaña de las elecciones municipales?

Gracias.

La vicepresidenta segona

Per a la rèplica té la paraula la consellera senyora Laura Vilagrà Pons.

La consellera de la Presidència

Sí; gràcies, vicepresidenta. Diputada, bé, escoltant-la és que realment tenim un concepte molt diferent de la llibertat política, perquè hi estem d'acord, a aquest país no hi ha llibertat política, de fet, no hi ha llibertat en molts sentits, i li donaré alguns exemples. Perquè si atenem al que vostès entenen per «llibertat», o el seu candidat, ara regidor ja de Barcelona, quan declarava que «*la moto es sinónimo de libertad en Barcelona*», doncs, clar, tenim uns conceptes de llibertat molt diferents. Però, en tot cas, no es pot fer un debat seriós parlant en aquests termes.

Li dic que no hi ha llibertat política perquè, quan companys i companyes nostres són perseguits, jutjats, empresonats, forçats a l'exili, multats, inhabilitats per defensar un projecte polític, doncs és evident, ens trobem davant d'una manca de llibertat política. Quan s'utilitza i es retorça el Codi penal per coartar i perseguir la dissidència, doncs, efectivament, no hi ha llibertat política; i no són pas vostès els que la

pateixen, aquesta, la patim nosaltres. Vostès, de fet, són els artífexs d'aquesta pràctica de laminar, de coartar la llibertat política. I en trobem casos a cabassos; de fet, companys seus d'escó, vull dir companys, simplement que estan a l'altra banda; no vull dir propers, seus, sinó Josep Maria Jové, Lluís Salvadó o la consellera Garriga, processats per l'U d'Octubre; la consellera Serret, condemnada pel mateix motiu, i n'hi hauria molts, d'exemples. Però no se m'acut re que representi més la llibertat que l'opció de poder decidir el nostre futur polític.

De fet, avui hem tornat a saber que s'ha tornat doncs a sentenciar una mesa del Parlament que ja havia tingut una sentència i havia estat jutjada i havia estat condemnada, que és el paradigma de la llibertat política, que es pugui debatre en aquest Parlament. Doncs bé, aquesta Mesa també ha tornat a ser condemnada. L'espionatge a líders independentistes a través de Pegasus, o bé, en el darrer cas, publicat fa quinze dies, la resolució del Comitè de Drets Humans de l'ONU, que dictamina que l'Estat espanyol ha vulnerat els drets polítics del president Puigdemont en suspendre'l com a diputat del Parlament abans que fos condemnat. També vàrem tenir els mateixos pronunciaments per al vicepresident Junqueras, conseller Romeva, Rull, Turull... Per tant, llibertat política és incompatible amb vulnerar els drets dels teus adversaris. Aquest és el tema.

I, en qualsevol cas, sempre afecta els mateixos aquesta manca de llibertat política, i no són precisament vostès; són els independentistes, en general, els polítics independentistes, però els independentistes, en general, que som sistemàticament perseguits, víctimes de repressió. N'hem pagat el preu més alt. I, evidentment, ens preocupa la manca de llibertat, i per això lluitem, i lluitem per una llibertat real, que és la garantia de drets, que és la llibertat per a tothom. Llibertat i seguretat –també li parlaré de seguretat–, perquè el reconeixement formal de la llibertat, doncs, per nosaltres és amb una igualtat molt àmplia, però, primer de tot, material, real. Per tant, la lluita contra les desigualtats per construir un país millor ens fa que la ciutadania sigui més lliure.

La llibertat republicana és el dret a decidir sobre la pròpia vida, la pròpia trajectòria vital, laboral, formativa, família, àmbit de cures, en definitiva, el dret a ser. I això ho podem aconseguir amb un coixí, amb un coixí bàsicament amb un estat del benestar robust que ens doni fortalesa, amb sentiment de pertinença al nostre barri, a la nostra ciutat, al nostre poble, al nostre país, però també amb seguretat. I seguretat té moltes cares, i vostè n'ha fet alguns esments. Jo li diria que tant en fets ocorreguts com en percepció de seguretat hi hem posat molts esforços perquè la ciutadania senti que està en un país segur, però ho farem encara més i ho farem millor. I ho hem posat en marxa amb comissaries de proximitat, que de moment és pla pilot en alguns municipis, juntament amb policies locals, que si funciona, que crec que funcionarà, perquè és un plantejament, jo diria, molt ben fet, doncs tindrà els resultats que esperem.

Valors republicans –en parlem moltes vegades– per defensar el bé comú, valors compartits per la ciutadania, lluita per garantir la llibertat i la igualtat. Aquesta transformació democràtica, que n'hem parlat en moltes ocasions i que avui no la desgranaré perquè n'hem parlat moltíssimes vegades. Això és el que fem i això és el que farem per lluitar per la llibertat dels nostres ciutadans i ciutadanes, per defensar Catalunya, per defensar les catalanes i els catalans. I sempre ens tindran a davant, dempeus i drets.

Moltes gràcies.

La vicepresidenta segona

Gràcies.

Passem ara al cinquè punt de l'ordre del dia, que és la interpellació al Govern sobre la consideració institucional del Govern, presentada pel Grup Parlamentari de Junts per Catalunya. Té la paraula per a la seva exposició la diputada Mònica Sales de la Cruz.

Mònica Sales de la Cruz

Gràcies, vicepresidenta. Permeteu-me també fer un parèntesi abans de començar la interpellació. La consellera ho acaba de fer, però des del Grup de Junts per Catalunya també volem traslladar tot el suport a la Mesa de l'U d'Octubre, que novament ha estat condemnada ara a quatre mesos d'inhabilitació. (*Aplaudiments.*) Per tant, la repressió no té aturador i l'hem de combatre tots junts.

Les institucions pròpies són un dels puntals i un dels valors més preuats del nostre autogovern. És en base a aquestes institucions que podem construir el país que volem i respondre a la voluntat de progrés i benestar de la ciutadania. Unes institucions que no són plenes i per això volem un estat propi per poder decidir sobre tot allò que ens afecta, però que abans de res hem de protegir, hem de respectar i hem de prestigiar sempre, cada dia i sota qualsevol circumstància.

El Parlament, el Govern i la presidència de la Generalitat són les tres potes del nostre poder polític. I, evidentment, com no podria ser d'una altra manera, es deuen a la ciutadania del nostre país, al conjunt del poble de Catalunya. Podria ser una obvietat tot això que els estic manifestant, però durant aquests darrers mesos, i especialment durant aquestes darreres setmanes, hem anat veient, coincidint amb la precampanya i amb la campanya de les eleccions municipals, accions que s'allunyen d'un sentit institucional i, en definitiva, d'un comportament exemplar del Govern de la Generalitat; accions que no ens han agradat i que avui volem posar de manifest per evitar que es tornen a repetir en el futur casos flagrants sobre l'ús partidista de les institucions durant la precampanya i la campanya a les eleccions municipals.

Aquesta interpellació té més sentit que mai pel que ha passat, però sobretot té més sentit que mai pel que no ha de tornar a passar ara que tornarem a entrar en campanya electoral, en període electoral, per la convocatòria d'eleccions anticipades que va anunciar Pedro Sánchez dilluns per al dia 23 de juliol. I, per tant, avui des de Junts per Catalunya, és necessari tornar a posar en valor les institucions pròpies del nostre país. Ens veiem obligats de nou a recordar al Govern la importància de respectar-les, perquè mai no han de perdre de vista el sentit institucional que les ha de regir.

Fa una mica més de dos mesos, jo mateixa els interpellava per aquesta qüestió en un moment de precampanya en què l'electoralisme va envair el dia a dia del Govern. Convençuts que aquesta deriva milloraria, vam aprovar un mandat parlamentari de tres punts concrets, dos dels quals transaccionats amb la CUP i amb En Comú Podem. El primer va tenir cent catorze vots a favor i deia –i cito textualment–: «Constata que l'acció institucional del Govern s'ha de fonamentar en els principis de servei públic, en pro de la garantia del progrés econòmic i social de tota la població i en els criteris d'eficiència, eficàcia, responsabilitat, equilibri territorial, pluralisme, transparència, equitat, consens i justícia social, per tal de fer polítiques realment transformadores que no estiguin supeditades a convocatòries electorals ni a objectius partidistes, comptant amb una planificació d'inversions.» Cent catorze vots a favor, com els deia.

El segon, amb setanta vots a favor i amb l'abstenció del seu grup, el grup que dona suport al Govern, també cito: «Insta el Govern a consensuar amb els principals actors polítics i socials les iniciatives parlamentàries, especialment les legislatives, que han de fer front als grans reptes de país i han d'impulsar les polítiques públiques que articulen les transformacions socioeconòmiques necessàries abans del

seu impuls o de la seua aprovació al Consell Executiu perquè es garantisca el màxim acord social possible, així com un ampli suport parlamentari.»

I el darrer, amb només trenta-tres vots negatius, del seu grup parlamentari, i en canvi, amb noranta-sis vots a favor, va reprovar tota actuació de caràcter electoralista de qualsevol conselleria que no s'atenga a criteris de planificació i, en aquest sentit, va reprovar l'actuació del conseller de Drets Socials per anunciar en un acte electoral, com saben, actuacions del departament encaminades a la construcció d'una nova residència, així com per no fer efectiva de forma immediata la compareixença que els grups li vam demanar amb caràcter d'urgència.

Han anat passant els dies i res d'això s'ha complert. El mandat parlamentari que el Govern de Catalunya va rebre dels representants electes de la ciutadania no s'ha vist reflectit, considerem, en aquesta darrera campanya electoral. Novament, quan més que mai el Govern hauria d'abstenir-se de fer anuncis de caire electoral en benefici de la justa i igual contesa entre partits, els departaments de la Generalitat no han deixat de fer el mateix que el Parlament ja els va reprovar amb una àmplia majoria.

Ara ha estat el torn, per exemple, de Rubí, de Vilafranca, de Jesús, de Montblanc i de Sant Cugat, poblacions que han estat objecte d'anuncis de nous equipaments sanitaris per part del conseller de Salut o, encara pitjor, per part dels candidats locals d'Esquerra Republicana. O el 2 de maig el conseller Cambray també ho va fer a la presentació de la campanya contra l'assetjament escolar. I fins i tot el mateix president Aragonès, en un acte d'autobombo organitzat *ad hoc* amb metges residents, a la presentació propagandística –que no informativa– de la campanya de prevenció d'incendis i a la simbòlica signatura de la llei de constitució de la comarca del Lluçanès, sense cap efecte pràctic, atès que el Parlament ja l'havia aprovada.

Tots aquests actes no són casuals, ja que han estat fets acompanyats de candidats locals del seu mateix partit. Veiem, per tant, com s'han utilitzat seus institucionals per fer accions que res tenien d'institucional, com s'han organitzat compareixences públiques per posar en valor l'obra de govern i fer anuncis de futur. Saben perfectament que això contradiu la LOREG i, en conseqüència, aquest comportament evidenciat per part de membres del Govern, Junts per Catalunya ens vam veure obligats a denunciar-lo a la Junta Electoral Central, que ens va donar la raó i va explicitar que el Govern estava fent propaganda electoral, amb la vulneració de l'article 50.3.

Ara que hem acabat la campanya, des de Junts creiem que és un bon moment per fer una valoració de tot plegat, i amb més motiu, com ja els he dit, davant de l'anunci d'aquestes eleccions que es convoquen per al 23 de juliol.

La conclusió, per a nosaltres, seria aquesta: abusar de les institucions no és garantia de cap èxit electoral. Ho acabem de veure amb els resultats dels comicis municipals. Vostès mateixos han perdut prop de 300.000 vots. Tanmateix, el més important és que aquesta mena d'actuacions i comportaments posen en risc la integritat de les nostres institucions. L'hi vam exposar ja a la primera interpellació, consellera, l'hi hem reiterat avui, les nostres institucions pròpies són un dels valors més preuats que tenim com a país, perquè articulen la identitat política, social, lingüística i cultural de Catalunya, perquè és des d'on podem defensar qui som i com volem viure, i perquè això no es farà des de cap altra institució. El que espera la ciutadania de les institucions és un projecte de país, idees clares, mirada de futur, projecte de suport al progrés i al benestar i bona gestió, i no pas foc d'artificis, que poden ser molt espectaculars, sí, però que són efímers, sense cap recorregut.

Si volem ser un país de primera, necessitem institucions de primera i, per tant, els seus dirigents han de ser responsables, han de ser seriosos, han de ser rigorosos i, en definitiva, han d'estar a l'altura del que s'espera. De la mateixa manera que al mes de març, des de Junts, vam oferir mà estesa perquè s'aconseguissin aquests grans consensos, com vam fer amb la llei de la sequera, per exemple, a iniciativa de Junts..., i que el Govern escoltés més el Parlament, com a cambra de representació

de la ciutadania i institució d'on emana i a qui es deu el Govern, ara també creiem que és important posar sobre la taula tots aquests fets, que desgasten les nostres institucions, perquè tornen a haver-hi eleccions, com els he dit, i no volem que es repetisca el que hem viscut aquests dies.

I que quede ben clar que aquesta interpellació no té cap vocació de confrontació, ans al contrari; és un nou intent –humil, si m'ho permet– de posar en valor les nostres institucions i que entre tots les mantinguem com un referent exemplar per a la gent del nostre país, perquè la confiança de la ciutadania costa molt d'aconseguir i es guanya amb bon govern, teixint consensos i fent retiment de comptes. Però, alhora, la confiança també es pot esvaïr molt ràpidament i precisament es perd amb actuacions com les que han fet al llarg de la campanya.

Al mes de març, vostès ens proposaven de treballar conjuntament pel prestigi de les institucions. De nou, avui, mà estesa des de Junts per Catalunya, el nostre grup parlamentari hi serà; ens hi trobaran, al costat del país, de les institucions pròpies, de la llengua i de tots els catalans.

Per això creiem que és més important que mai davant aquest avenç, aquest avenç de l'extrema dreta a la resta de l'Estat, que les nostres institucions i els seus representants actuen com s'espera d'ells, perquè sense el prestigi, la credibilitat i el suport de la ciutadania no hi ha institució efectiva possible. Per tant, tenim el deure de servir els catalans. Des del nostre grup parlamentari, consellera, hi som, no fallarem i esperem que el Govern també hi siga, perquè això no va de sigles de partits, tampoc va d'actes de govern amb cromatismes que recorden més uns partits que uns altres, sinó que va de Catalunya i va de tots els seus ciutadans.

Moltes gràcies.

La vicepresidenta segona

Per a la resposta, té la paraula la consellera de Presidència, senyora Laura Vilagrà Pons.

La consellera de la Presidència

Gràcies, vicepresidenta. Diputada... Bé, tornem a parlar d'afers institucionals. De fet, han retirat una altra interpellació que tenien sobre la taula sobre la Ryder Cup. Suposo que també s'han adonat que, en una sequera extrema, parlar de camps de golf i d'urbanitzacions extensives potser no tocava gaire. Era inoportú.

Però en qualsevol cas, parlem d'institucions i avui no vull fer un partit de tennis. No vull fer-li una deixada i que vostè em faci un globus, sinó que avui que canviem de joc i canviem de marc i, en qualsevol cas, parlar d'institucions i parlar de valors i parlar del que ens mou a ser diputades, diputats, consellers, conselleres, que és millorar la qualitat de vida de la nostra ciutadania, la promoció, el desenvolupament sostenible, la lluita per un territori equilibrat, la lluita contra l'emergència climàtica, la promoció de la llengua, de la cultura, la defensa dels drets i les llibertats de cadascuna de les persones que viuen a casa nostra i també la llibertat col·lectiva d'aquest país. Això és el que ens ha de moure.

I les decisions de la Generalitat, efectivament, es mouen en aquest marc, en el marc de donar sortida, de donar, doncs, via a les necessitats que tenen la ciutadania i, per tant, trobar-hi respostes; també arreu del territori i arreu del país. En qualsevol cas, i això ho fem, defensant també les institucions catalanes, com vostè deia. El Govern de la Generalitat treballa per a tothom, òbviament, sense deixar ningú enrere i, per tant, no mira el color polític de qui fa la demanda, sinó la necessitat que la justifica.

I vostè em parlava de diferents aspectes. Jo els hi intentaré desgranar i aclarir i li parlaré de certes, no de, diguem-ne, coses al vol, sinó de qüestions concretes. De fet, vostès mateixos denunciaven a la Junta Electoral Central el fet que la Generalitat haguéssim anunciat l'augment de recursos destinats als programes de prevenció d'assetjament escolar; també la renovació del parc de vehicles d'extinció d'incendis.

En tot cas, per nosaltres..., nosaltres ho veiem diferent, perquè no creiem que constitueixin campanyes informatives propagandístiques, sinó al contrari, imprescindibles per a la salvaguarda de l'interès públic –vostès consideren que no–, perquè ens sembla que és importantíssim parlar d'aquests dos elements que preocupen molt la ciutadania i, per tant, fer difusió dels recursos que hi destinarem.

En tot cas, i si mirem el seu programa electoral, de fet, vostès també se'n fan ressò, d'aquests dos elements i de la importància. Concretament, en el seu programa parlen d'un pla en les polítiques d'ensenyament per educar en la diversitat en totes les etapes educatives, evitar la discriminació, situacions de *bullying* o agressions LGTBI-fòbiques. Per tant, entenc que el que no els ha agradat és, diguem-ne, que ho anunciem, però en tot cas que considera positiu que invertim recursos en aquest aspecte.

També en la qüestió de la renovació del parc de vehicles mòbils, que evidentment han de ser més eficients per lluitar contra els incendis. I saben que enguany la campanya d'incendis és molt complicada. Serà molt complicada. De fet, malgrat que ha plogut, això pot ser un miratge, perquè els propietaris i propietàries de boscos ens diuen que els seus boscos encara continuen sent un polvorí, que el sotabosc està absolutament sec. També ens ho advertí el Marc Castellnou, inspector de bombers, que ens deia: «Encara que no veieu fum, la situació és d'emergència.»

Per tant, és en aquest sentit de preocupació generalitzada que varem parlar de la campanya d'incendis. Ho fem sempre, sempre venim aquí al Parlament a explicar-la en primer lloc i després expliquem quins efectius hi ha. Per tant, no és res excepcional. És una qüestió que fem de forma ordinària com a Govern de la Generalitat i crec que és la nostra obligació fer-ho.

En tot cas, vostès ho van denunciar i el que va dir justament la junta electoral és que aquests anuncis no constitueixen un incompliment greu ni reiterat de l'article 50.2 de la LOREG i, per tant, que no s'incoa expedient sancionador contra el president de la Generalitat o contra els consellers. Per tant, que no queda acreditada la vulneració sistemàtica que vostès denunciaven i que no prendrien cap mesura. És a dir, en alguns ajuntaments es va obligar a fer pronunciaments públics d'anuncis fets, es va obligar a aturar portes obertes. A nosaltres no ens posen absolutament cap sanció i, a més a més, explica la resolució que no hi ha un exaltació d'assoliments, és a dir, que no s'aprecia que el Govern de la Generalitat fes aquesta exaltació d'assoliments que prohibeix justament la LOREG.

L'únic que sí que ens adverteixen és que, en el refugi del Centre Excursionista de Salardú, es diu que, en tot cas, no es podia haver fet aquest anunci, però no emprèn cap mesura sancionadora tampoc ni realitza cap tipus d'acció. Per tant, les coses situades on toquen. En el cas de Sant Cugat, arxivada. I vostè n'ha dit altres que jo ara no tinc la informació, perquè òbviament no sabia què em diria Vilafranca..., el seu poble, em sembla que m'ha dit... (*Mònica Sales de la Cruz diu: «Jesús.»*) Exacte. Per tant, no tinc aquesta informació exacta, però li puc facilitar després.

I en tot cas, em sorprèn que vostès utilitzin la JEC, la Junta Electoral Central, per carregar contra el Govern, perquè de fet, jo crec que l'han patida –i la patiran potser. Però, en tot cas, l'ha patit el president de la Generalitat, quan, de fet, el 2019, el 25 d'abril, davant del discurs institucional de Sant Jordi, doncs, la junta electoral va considerar que trencava la neutralitat política –a nosaltres no ens ho semblava, eh?; ja l'hi dic d'entrada, però a la JEC l'hi va semblar. També el 25 d'abril del 2019 s'acusa el president de la Generalitat i es sanciona amb relació a la difusió de correus electrònics a funcionaris utilitzant imatges, expressions identificables amb el missatge electoral de determinats partits concurrents a les eleccions. També, en aquest mateix any, el 19, però de novembre, per la difusió de diferents missatges a través del perfil institucional o bé també a través de les comunicacions que es fan a través de Twitter, que va considerar que no eren neutres ni institucionals.

Per tant, vostès l'han patit més que ningú, la junta electoral. Estic convençuda que, quan vostès presidien la Generalitat, actuaven amb la màxima bona fe en pro de l'interès públic, sense la voluntat de saltar-se la normativa. N'estic convençuda perquè nosaltres també formàvem part d'aquest Govern. I, per tant, penso honestament que no ens hauríem d'atacar i retreure les coses a través de la junta electoral perquè, a més, no m'encaixa amb aquesta confiança cega que demostren quan, de fet, crec que compartim que la junta electoral s'ha extralimitat en les seves funcions, per exemple, en aquest Parlament o en moltes altres decisions. Bé, crec que ho compartim.

En tot cas, institucions fortes, certament; és a dir, aquí hi estem d'acord. La ciutadania necessita institucions fortes. Necessitem dedicar esforços per fer la vida més fàcil de la gent i, per tant, deixar enrere –com deia– els partidismes o les particularitats, i assumir responsabilitats en la defensa del país, en la defensa del nostre model, perquè tenim amenaces molt grans. Ho hem vist en aquestes eleccions; efectivament, vostè ho ha començat a apuntar. Però, en tot cas, crec que el que hem de fer és no parlar-nos a través del faristol i aquests cinc o sis metres que ens separen, sinó asseure'ns a una taula i parlar amb intensitat, amb profunditat, d'aquells temes importants per al país, que són la defensa de Catalunya, la defensa del model lingüístic, la defensa de l'escola, la defensa del nostre país en termes molt generals, perquè l'amenaça és forta, però també les oportunitats –també les oportunitats– i les vull centrar.

I, en aquest sentit, tenim quinze dies; tenim quinze dies per treballar aspectes essencials amb relació al nostre país i amb relació a les eleccions municipals i, en aquest sentit, ja llancem aquesta proposta –que, de fet, no soc la primera que en parlo– de cara a col·laborar molt més intensament. És evident que els partits, doncs, una de les nostres funcions és guanyar eleccions, és evident; per això ens van crear. Però també per ser útils a la ciutadania, però també per defensar l'interès general, però també per defensar el país.

Per tant, crec que és molt millor que no parlem a través d'interpellacions de preguntes, sinó que ho fem en una taula i ho farem. Ho farem perquè és el que ens toca fer i crec que és el que ens ha mandatat la ciutadania en aquestes eleccions. Perquè, a més, la situació és complexa des d'un punt de vista del país que ens pot quedar tenint en compte que hi ha uns governs municipals que en aquests moments s'han de confluïr, que alguns tenen majories molt primes, que necessitarem pactes, a vegades a dos, a vegades a tres. I, en aquest sentit, doncs, necessitarem confiança, necessitarem generositat, necessitarem, doncs, sentit de país, i és el que nosaltres estem disposats a fer. De fet, ho ha explicat crec que avui, molt clarament, el president de la Generalitat; ho va explicar ahir compareixent. Crec que toca fer un front democràtic. Crec que toca treballar intensament. Nosaltres ho farem. Estic segura que ens podem posar d'acord amb moltíssimes coses. Estic segura que compartim, doncs, molts elements estratègics i estructurals perquè hi ha qui ens vol veure dividits, ens vol veure..., un país dividit, un país dèbil i, evidentment, no l'hi podem permetre, o almenys des del Govern de la Generalitat creiem que no podem permetre aquesta divisió.

Per tant, en la defensa dels interessos dels catalans i les catalanes ens trobaran aquí per treballar tots aquells elements que calguin.

Moltes gràcies.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Doncs per a la rèplica, té la paraula la diputada Mònica Sales de la Cruz.

Mònica Sales de la Cruz

Gràcies, vicepresidenta. Consellera, s'imagina que jo a vostè li digués que van retirar la interpellació sobre el desplegament i els reptes de la legislatura, i no perquè pensés que és que no entenen? Nosaltres vam retirar una interpellació perquè ho vam creure convenient, com fan tots els grups. Vostès, amb la situació d'Afganistan,

amb les polítiques d'acollida a les persones refugiades o amb aquesta que els dic dels reptes de la legislatura. I deuen tenir els seus motius; com nosaltres, els nostres.

Jo crec que dir-nos les coses és necessari i, dir-nos-les bé, encara ho és més. I crec que és el que procurem fer sempre en aquesta dialèctica que tenim des del faristol. Jo no sé si li tornaria un globus. El que no voldria és haver de fer un punt de set i guanyar-li la partida. I, per això, jo també mantindré aquest to cordial entre nosaltres. No li he dit coses al vol, li he dit coses concretes i fins i tot li he plantejat diferents poblacions. Vostè em diu que ara mateix no coneix aquests casos i que ens facilitarà la informació. Jo li dic que l'hi agraeixo, però que no cal perquè, com a grup parlamentari, ja vam entrar les preguntes pertinents a Govern per a cadascuna d'aquestes actuacions i espero que, de manera diligent, ens les contesten en temps i forma com mereixem com a grup parlamentari.

Òbviament, hem d'enfortir les institucions malgrat aquesta debilitat del Govern i, per tant, ens hi trobaran. Ja els ho hem dit. A Espanya, governi qui governi, és un permanent «*a por ellos*». I, per tant, hem de fer-hi front amb la màxima majoria. Vostè ha fet referència a l'article 50.2 de la LOREG –s'ha descuidat del 50.3, que fa aquest recordatori. Els demana que extremin aquesta diligència i recorda al president de la Generalitat que s'ha d'ajustar de manera precisa a aquest 50.3. Junts per Catalunya no està en contra d'acords de país que siguin per avançar i que siguin per tirar endavant, però Junts per Catalunya està en contra de fer-los en campanya i d'utilitzar candidats a les eleccions d'Esquerra Republicana per fer aquests anuncis que considerem que ni s'han de fer en període de campanya i, òbviament, no s'han de fer acompanyats d'aquests candidats.

Si vostès haguessin fet cas del mandat parlamentari que els comentava abans, amb aquestes majories, aquests tres punts que vam aprovar fruit de la interpellació i de la moció que jo mateixa vaig fer, si haguessin fet cas a aquestes majories, no ens hauria calgut anar a la Junta Electoral Central, perquè ja no haguéssim fet cap d'aquestes actuacions que jo mateixa li posava com a llistat i que considerem que en període de campanya no calen.

De tota manera, consellera, reitero la nostra mà estesa per fer aquest enfortiment de les institucions malgrat aquesta debilitat que vostès tenen. Comptem amb el Grup de Junts per Catalunya per continuar treballant per fer front a aquesta situació que sembla que ve i perquè, des de Catalunya, hem de fer això, eh?, trobar aquesta unitat tan necessària per continuar treballant per als catalans.

Moltes gràcies.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Doncs per a la rèplica té la paraula la senyora Laura Vilagrà Pons, consellera de la Presidència.

La consellera de la Presidència

Bé, gràcies, vicepresidenta; diputada. Bé, em parla d'una moció que es va aprovar fa poc, fa pocs mesos..., ni un mes o mes i mig, potser. Per tant, estem parlant de que estem en temps, però parlem de que estem en temps. Li volia només fer un apunt amb relació a preguntes parlamentàries, perquè també m'agrada donar dades i m'agrada donar les qüestions el màxim de clares possibles. De fet, a la legislatura passada, en un any i deu mesos de la legislatura passada, els grups parlamentaris, entre tots, van entrar 5.671 preguntes a respondre per escrit. En aquesta legislatura, en un període semblant, fins a 17 d'abril, per tant, un any i deu mesos, doncs ja en tenim comptabilitzades disset mil –ai, perdó–..., 15.207, o sigui, multiplicat per tres en el període semblant de dates. Per tant, no és una crítica als grups parlamentaris, poden fer tantes preguntes com vulguin, però perquè entenguin el volum que significa, diguem-ne, que s'ha generat en els darrers temps. Per tant, la voluntat és de respondre el màxim de ràpid possible, però també entenguin que a vegades el volum ho fa impossible. I segur que ho saben i ho sabien bé els seus consellers, perquè sovint

tampoc arribaven; de fet, doncs, no en vam poder respondre moltes, però en qualsevol cas, és igual. Només era per tenir la dada sobre la taula.

I pel que fa a qüestions que vostè m'ha plantejat. A nosaltres realment ens preocupen els indicadors de confiança de les institucions, perquè no són bones, de cap, tampoc d'aquesta. Segurament, els millors són els ajuntaments, els que tenen més confiança –normal, també, per la proximitat–, però, en qualsevol cas, com que ens preocupa, és per això que volem treballar amb tothom qui estigui disposat a remar per fer que la institucionalitat es preservi. Institucions més transparents, més obertes, més dirigides a la ciutadania, més...que ens percebin amb més positivitat. Aquest és l'objectiu, no pas en situacions tancades amb pany i forrellat, i, per tant, per això perseguim males praxis, per això perseguim irregularitats; i, en aquest sentit, ens sentim molt còmodes amb aquesta millora democràtica que creiem que hem de fer en totes les institucions per al benefici de l'interès general, per al benefici del bé comú, per a la construcció nacional, també del nostre país. I crec que en això també coincidim.

Ens cal una governança millor, i en aquest sentit, ens animo a això, a deixar enrere qüestions més de partit, a jugar tots, diguem-ne, amb més generositat, amb més fermesa i construir, doncs, un espai de sobiranisme català. L'amenaça anticatalanista és clara i és aquí, i és una amenaça també de valors retrògrads que, evidentment, ens preocupen molt; ens preocupa molt l'augment del populisme, ja sigui, doncs, diguem-ne, de matriu més espanyola o de matriu més catalana, és populisme, perquè s'exalta el racisme, el masclisme, la negació del canvi climàtic. També qüestionen, alguns d'ells, les nostres institucions més primordials. Per tant, per defensar Catalunya necessitem fer-hi front. Necessitem, doncs, lluitar més que mai per la nostra llengua, per la nostra cultura, per la nostra, també, sanitat, escola, drets civils, economia, benestar col·lectiu, dret a decidir el nostre futur, i és aquí on sempre ens trobarem.

Com els deia, estem en escenaris més complexos. La política, la societat, és molt més volàtil, és molt més canviant, és molt més complexa i no és lineal, certament; és a dir, jo sempre explicava aquests dies, quan anava pels municipis –que vaig ser alcaldessa l'any 2003–..., moments de més estabilitat, de més possibilitat de planificació, de més escenaris estables políticament i en tots els sentits. I ara és diferent, és molt diferent. Estem davant escenaris molt més canviants que ens fan assumir reptes, i els volem assumir, però alhora ens fan estar molt alerta de les possibles amenaces.

Però com sempre, hi ha oportunitats. Com sempre, hi ha possibilitats de fer les coses millor. I és aquí on ens trobaran, sempre a buscar les oportunitats, sempre a buscar, doncs, el bé comú. I seguirem treballant per al país, per a les institucions i espero que puguem fer coses conjuntament.

Gràcies.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Moltes gràcies, consellera. Vull recordar, abans de suspendre la sessió, que hem acordat fer el minut de silenci davant de la façana del Parlament a causa del nou feminicidi.

Suspenem la sessió fins a dos quarts de quatre de la tarda.

La sessió se suspèn a les dues del migdia i es reprèn a dos quarts de quatre de la tarda i sis minuts. Presideix la vicepresidenta primera en funcions de presidenta, acompanyada de la vicepresidenta segona, el secretari primer, la secretària segona, el secretari tercer i el secretari quart. Assisteixen la Mesa el lletrat major en funcions de secretari general, el lletrat Antoni Bayona Rocamora i i el lletrat Albert Capelleras González.

Al banc del Govern seuen la consellera d'Economia i Hisenda, el conseller de Recerca i Universitats, el conseller d'Interior i el conseller de Salut.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Reprenem la sessió amb el sisè punt de l'ordre del dia, que és la interpellació al Govern sobre el Cos de Bombers de la Generalitat, presentada pel Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar.

Interpellació al Govern sobre el Cos de Bombers de la Generalitat

300-00333/13

I per exposar-la, té la paraula la diputada Judit Alcalá González.

Judit Alcalá González

Gràcies, vicepresidenta. Bona tarda, conseller, diputats, diputades. Deixin-me començar saludant els representants sindicals dels treballadors que ens acompanyen avui a l'hemicicle, membres d'UGT, de Comissions Obreres, de CATAC, de CSIF, així com representants del Consell de Bombers Voluntaris, de la Federació de Bombers Voluntaris també i de l'associació Asbovoca.

Conseller, començo. Vint-i-sis de novembre del 2022: es presenta l'equip de respiració autònoma, col·loquialment conegut com «equip ERA» entre els bombers; fou presentat per una diferència de pressió entre el marcador analògic i el digital. Dos de desembre del 2022: conclusions del departament, que cito textualment: «Els darrers incidents tenen en comú l'ús de espatlleres MSA M1 SLS, amb vàlvules pulmoautomàtiques Dräger, de fuetó, sense disposar de la corresponent etiqueta de revisió ordinària de fabricant»; ho reitero, «sense disposar de l'etiqueta de revisió ordinària». Cinc de desembre del 2022: equip de respiració autònoma retirat per variació de les lectures de pressió. Set de desembre del 2022: durant una actuació de foc d'habitatge, es detecta el trencament a la «griferia» de la botella collada en un equip de respiració. Onze de desembre del 2022: un altre equip de respiració autònoma que falla. Divuit de desembre del 2022: es donen de baixa quatre equips més.

Uns equips de respiració autònoma que van ser revisats en la seva totalitat, però que encara avui en continuen fallant alguns. No els cito tots, perquè acabaria la interpellació i no podria dir res més.

Continuo. Vehicles. Vint-i-dos de maig del 2023, Regió Metropolitana Nord: una regió de vint-i-dos parcs amb vint-i-un vehicles de baixa. Tres d'abril del 2023, Regió Metropolitana Nord també: dos autoescales de baixa, furgó de risc químic i més de vint camions de baixa. Interior, en un tuit, «Orgullosos de la seva gestió». Cinc d'abril del 2023: dinou vehicles de baixa d'una altra regió. Manca d'equips i de legalització de la ITV. Vint-i-u d'abril del 2023: vint vehicles de baixa també d'una altra regió. Tres de maig del 2023: vint vehicles més de baixa. Dimarts passat: setze vehicles més de baixa. I avui mateix, conseller, en una altra regió: vint vehicles més de baixa.

Regular els equips de respiració autònoma, fatal el parc mòbil i fatal les hores extres; un problema crònic que detallo ara mateix.

Any 2019: més de 479.000 hores, un total en import de més de 9 milions i mig d'euros; 2020: 614.000 hores extres, més de 13 milions d'euros; 2021: més de mig milió d'hores extres més, un cost d'11 milions i mig d'euros; 2022: més de 600.000 hores extres, per un import de més de 15 milions d'euros. Són 108.777 hores extres, la diferència entre el 2021 i 2022, conseller, 3 milions i mig d'euros més.

No sé per què, conseller, però tenint en compte aquestes dades, tinc la sensació que el 2023 hi haurà cent mil hores extres més amb referència al 2022.

És un col·lectiu de 2.700 professionals, d'on cal descomptar els que no fan hores extres, d'aquests treballadors, los que estan en l'adaptació de treball, els que estan en segona activitat, i hi ha bombers, a més a més, que tampoc fan hores extres. Per tant, jo crec que no cal també que li recordi què va dir la Sindicatura de Comptes amb relació a les hores extres.

Vostè diu que hi ha més bombers i més bomberes. Miri, l'hi compro, conseller; li compro lo que diu. Però com s'explica que les hores continuïn augmentant? Conseller, què està passant? Ens ho pot explicar? No és normal que vagin augmentant, si hi ha més bombers, que hi hagi, a més a més, cada any més hores extres. Miri, la jornada i l'horari laboral que fan no compleix la normativa europea, ni en la jornada ni en els horaris.

Equips de respiració, vehicles, hores extres..., i ara passo al model de bombers voluntaris. Miri, el model falla, conseller, hi ha massa incongruències. Voluntaris i voluntàries que perceben una nòmina, que vostès anomenen «indemnització», que si no tenen l'aplicació, vostès els expulsen del cos, que fan sortides sense que els bombers funcionaris hagin arribat, que si prenen mal tenen una cobertura de tireta, ja que l'assegurança només cobreix los mínims –només cobreix los mínims. Conseller, vostè sap els accidents que hi ha hagut últimament i s'ho han hagut de pagar de la butxaca; de moment ho han hagut d'abonar, i si no tens los diners, no pots fer-hi més.

Uns bombers que ningú controla quan estan de guàrdia segons l'aplicació –no li diré lo que va passar a la Comissió d'Interior en una compareixença d'un membre del Consell de Bombers Voluntaris i l'aplicació. Uns bombers voluntaris, molts dels quals pertanyen a l'Administració pública: bombers professionals o funcionaris, serveis d'emergències, mossos, agents rurals, etcètera, sobre els que tenen vostès responsabilitat. No és normal, conseller, que treballadors del Departament d'Interior estiguin fent després de la seva jornada laboral guàrdies de bombers voluntaris, sense respectar els descansos, conseller. Sense respectar els descansos, perquè ningú els controla. Estem parlant de treballadors de la mateixa conselleria seva, i això és fer trampes al solitari, conseller. Està mirant cap a un altre costat.

Un tema important per a nosaltres, senyor conseller, vist l'èxit que tenen vostès amb els tribunals quan els sindicats demanden el Departament d'Interior, no considera més raonable fer les coses d'una altra manera, fer les coses, en resum, millor, arribar a acords abans d'arribar als jutjats?

Febrer de 2023, el TSJ condemna el Departament d'Interior a adoptar mesures necessàries per incloure tant les activitats no operatives com les operatives en l'avaluació de riscos del personal de bombers. Octubre del 2022, Jutjat Contenciós de Tarragona número 2, condemna la Generalitat a abonar a la part demandant les diferències retributives pels conceptes de complement de destinació i complement específic que perceben els caporals C16. Una altra sentència a favor d'un treballador per tema d'hores extres, que vostès perden. I una altra sentència del 20 d'abril de 2023, en què se li comunica que han de restituir el nomenament del bomber voluntari senyor Josep Antoni Frigola Centelles.

Conseller, li pregunto quin cost econòmic han tingut per al departament els judicis que han perdut. Com pot ser que, havent augmentat els pressupostos més que mai, hi hagi més problemes que mai, conseller? A això, jo li fico un nom, i amb tot el respecte, conseller: «incapacitat de gestió» o «mala gestió».

Miri, el pla de Bombers 2025, la direcció de Bombers se'l va treure de la màniga sense consensuar-lo amb la part social. No sabem quants bombers fan falta, no sabem quants PAS fan falta, no sabem quin és el pla d'ocupació, tampoc quins tipus de vehicles són necessaris. Han comprat vehicles que són per a tot i no són per a res, conseller, d'acord?, que hi ha llocs que no es poden utilitzar –no es poden utilitzar–, i molts d'ells estan de baixa. Conseller, massa descontrol –massa descontrol– i, men-

trestant, vostè no agafa la direcció; agafi-la vostè i deixi de fer i de desfer a l'altra direcció que té per sota sense tenir en compte la part social: sindicats, bombers voluntaris i personal de Bombers.

Al pla de Bombers 2025 fins fa dos dies, conseller, no hi havia res sobre prevenció de riscos laborals. Ara hi han ficat una petiteta cosa, però molt superficial; suposo que la implementaran a poc a poc. Hi ha mesures que han anat sorgint dels incendis, que vostès han anat apagant focs actuant de forma reactiva i no preventiva, que és lo que els està passant ara als bombers: estan actuant als pobles de forma reactiva, i haurien de fer funcions de forma preventiva –preventiva–, prèvies, amb una planificació, d'acord?, una dotació econòmica i un estudi també econòmic, d'acord?

Se li acumulen els problemes, conseller, i se li fan grans. Reitero que com pot ser que tenint més recursos que mai les coses vagin tan i tan malament, d'acord? Està en perill la vida dels bombers, dels que ens cuiden. Pensa fer alguna cosa?

Moltes gràcies, conseller.

La vicepresidenta segona

Per a la resposta té la paraula el conseller d'Interior, senyor Joan Ignasi Elena García.

El conseller d'Interior

Gràcies. Gràcies a la Mesa; gràcies, diputades, diputats. Diputada, sí, efectivament, s'hi estan abocant recursos; s'hi estan abocant molts recursos perquè és molt necessari. Perquè és veritat, durant, per les causes que siguin..., no tinc ganes d'entrar en polèmiques, però hi va haver molts anys de desinversió, molts anys de no contractar bombers, de no fer canvis dels vehicles. I sí, efectivament, en aquest context en el que estem, en una campanya difícil, com totes les de tots els anys –però aquest any, malgrat que ara hi ha una petita treva per les pluges darreres, doncs és una campanya complexa–, hem començat adoptant mesures com, per exemple, ampliar la campanya d'estiu durant un mes més, i, per tant, contractant durant més temps mitjans aeris i també personal de suport. També vam avançar, com li deia, un mes, i després de la campanya d'estiu doncs més temps, a partir de l'1 de maig, els mitjans aeris. I sí, doncs estem posant més recursos, perquè és imprescindible fer-ho perquè hi havien totes aquestes mancances.

I, d'altra banda, des de la perspectiva social, doncs estem tenint negociacions amb els representants sindicals en diversos aspectes: un, les condicions, com no pot ser d'una altra manera, salarials, laborals, socials, en fi, condicions laborals dels bombers funcionaris. I esperem, doncs, ben aviat arribar a un acord amb tots ells amb la màxima..., amb els representants sindicals. També ho ha dit vostè, en l'àmbit de la prevenció de riscos som conscients i coincidim amb els sindicats que calia incorporar la gestió de la prevenció de riscos en el Cos de Bombers, i per això en aquest sentit s'han adoptat mesures. També he parlat amb ells i se n'han d'intensificar, doncs, més, en els propers temps en diferents àmbits.

Amb tot el material, diguem-ne, de suport i de vehicles, materials de protecció, sí que hi han hagut realment molts problemes, hi ha les ERAs, ho hem anat explicant –i ho hem anat explicant en preguntes escrites que ens han fet–, també amb un seguiment molt exhaustiu amb els representants sindicals de forma força periòdica; també amb preguntes, doncs, que vostè mateixa m'ha fet en aquest Ple del Parlament. I ha estat realment molt complex, perquè hi ha hagut molta dificultat per descobrir quins eren els problemes que generaven, com a les ERAs, eh? I, fins fa poc, doncs hi han hagut problemes. En aquests moments tenim la certesa tècnica –i veurem, si això no es produeix, doncs si hi seguirem treballant– de que aquest problema està resolt. I no ha estat fàcil. I saben fins a quin punt han estat hores i hores i hores de dedicació i esforç per saber d'on venien els problemes, com poder-los resoldre. I hem canviat tots els protocols de funcionament intern amb relació a les ERAs, també la manera de recarregar-los, també la manera de fer la traçabilitat de tot el

sistema. I cregui'm que no era fàcil i que hi ha dedicat, doncs, tot el Cos de Bombers, molta energia, a tots ells.

Hi insisteixo, amb els representants sindicals, hi estem negociant la part aquesta de les condicions laborals, per una banda, i també les condicions socials i les condicions de seguretat. I ho seguirem fent, com no pot ser d'una altra manera, en el futur. I hi insisteixo, amb la convicció, l'esperança de que puguem arribar ben aviat a un acord.

Respecte al personal de suport, el personal d'auxiliars d'oficis forestals i d'altres serveis, doncs, que donen suport a la tasca de Bombers, hi ha determinades coses que sí que poden ser objecte d'un acord, altres que requereixen canvis legislatius, i amb ells també n'estem parlant. I crec que sí, que en aquest sentit hi han d'haver millores. Se n'han produït, per exemple, algunes, com allargar el període del seu treball, de la seva contractació i també altres condicions salarials, que segur que s'han d'abordar amb ells.

S'ha fet un esforç de contractació. És veritat. Es fan hores extres? Sí; sí, sí, clar. Perquè s'està fent l'esforç de garantir, en la mesura del possible, uns mínims a cada parc. I això significa, amb el personal que hi ha, diguem-ne, amb el nombre d'efectius que tenim, de dispositius que tenim, de treballadors que tenim, dificultat per complir-los si no és amb hores extres. I després, evidentment, també surten situacions excepcionals que requereixen hores extres. Però això només té una solució: o disminuir el servei, que no ho volem, o augmentar el nombre d'efectius. I això és el que estem fent.

I, en aquest sentit, doncs s'han contractat..., i en aquests moments hi ha 250 alumnes que estan a l'institut i que s'incorporaran ben aviat al cos; hi ha 240 aspirants que estan fent les proves en aquests moments, i hi ha 173 voluntaris que s'han incorporat al cos. I en els propers mesos comptarem, per tant, amb més de set-cents..., entre bombers funcionaris i bombers voluntaris. És que és l'única manera de fer-ho. No hi ha una altra fórmula màgica. La fórmula és incorporar més efectius, més persones a treballar al cos, perquè així és com es garanteix que hi hagi el personal necessari per fer la feina que es necessita.

Igual que amb els vehicles. Tenim moltes incidències? Sí, moltíssimes. Tenim incidències fonamentalment perquè són vehicles molt antics. Molt antics. Són vehicles molt antics i que han provocat i que provoquen moltes avaries, que pateixen moltes avaries. I alhora també, amb una promoció de vehicles que hi va haver l'any 19 i que estan arribant ara, hi ha hagut una sèrie de problemes en deu casos, que s'han arreglat, i un altre problema que es va produir en unes rodes, que també s'ha arreglat. Perquè sí, perquè quan contractes i adquireixes vehicles no pots anar a un concessionari, malauradament, i comprar-ne cinc-cents, sinó que són licitacions molt llargues, de vehicles molt tecnificats, de vehicles que requereixen molt temps en la licitació i després requereixen molt temps en la seva fabricació i la seva distribució i després en l'adaptació al servei.

El nostre objectiu és anar-hi posant més mitjans, aquest any gairebé 20 milions d'euros per comprar més vehicles. I alhora també un pla d'inversió en aquest any, en l'anterior i els posteriors que porti a la renovació total de tota la flota de vehicles del cos l'any 28. No hi ha una altra solució, que és la d'anar invertint. Tant de bo poguéssim invertir 60 milions d'euros i l'any que ve tenir tots els vehicles que necessita el cos, però això no va així, i ho saben. I també els tècnics i els professionals coneixen quina és la realitat en aquest sentit. La perseverança, la constància en la contractació, la constància en la contractació de mitjans i en la contractació de personal per poder servir.

Respecte als bombers voluntaris, nosaltres tenim un model que no me l'he inventat jo –no me l'he inventat jo. Aquest és un model històric del Cos de Bombers i que han anat respectant tots els governs de la Generalitat al llarg de les últimes dècades. És un model en el que hi ha bombers funcionaris i bombers voluntaris. Les

condicions dels bombers voluntaris s'han de millorar. Tenim, d'aquí a uns dies, una reunió del Consell de Bombers Voluntaris per abordar aquestes qüestions. Hi ha millores que s'han produït en els darrers temps. Des del nostre punt de vista, aquest model és vàlid, perquè l'alternativa només és fer un sistema de bombers professionals funcionaris, i no de professionals voluntaris i professionals funcionaris. No hi ha una altra solució.

I el model pel qual hem optat històricament ha sigut el de funcionaris i voluntaris, de professionals d'una mena i de professionals d'una altra. I aquest model entenc que s'ha de mantenir, però alhora també li dic: crec que al Parlament es va aprovar que es crearia una comissió per abordar aquesta qüestió de millores i de condicions vinculades al cos de bombers voluntaris, doncs parlem-ne i vegem les visions que hi han i vegem quina és la perspectiva també que tenen tots els bombers voluntaris de quin és el model al qual volen anar. Perquè jo no tinc la constància de que la majoria de bombers voluntaris tinguin la vocació de ser bombers funcionaris. Hi ha gent que ha volgut ser bomber voluntari per acollir-se a aquest model que hi ha en aquests moments. Per tant, parlem-ne. Però ho reitero: estem parlant d'un model que no l'ha inventat aquest Govern. Que és un model que ve de sempre, el qual ha lloat tot aquest Parlament de Catalunya manta vegades.

I, per tant, si ara hi ha un altre plantejament, posem-lo sobre la taula. Però des del nostre punt de vista, el model és vàlid. Bombers voluntaris amb condicions, amb bones condicions, i aclarim quines són les seves responsabilitats, drets i deures, i bombers funcionaris també amb la mateixa vocació. Però canviar amb una decisió, en un moment determinat, només per decisió unilateral..., amb una decisió política no es canvia un model de fa molts anys. I, per tant, darrere hi ha una llei, darrere hi ha uns acords, darrere hi ha molts anys i darrere, milers de persones que són bombers voluntaris i que tenen unes condicions en aquests moments.

Gràcies. I seguim després.

La vicepresidenta segona

Per a la rèplica, té la paraula la diputada Judit Alcalá González.

Judit Alcalá González

Gràcies, vicepresidenta. Conseller, sabia que diria bones paraules, que estan amb tot això, però ho continuo dient: falta acció, contundència, estratègia i tenir una previsió, d'acord?

Miri, hi ha una mala gestió, conseller. I si no ho veu, doncs parli amb sindicats, parli també amb l'associació...

La vicepresidenta segona

Diputada... Diputada, perdoni un moment, però tenim un problema amb el temps i no es marca. Mentrestant, li calcularé manualment, si no li importa, els cinc minuts.

Judit Alcalá González

Continuo?

La vicepresidenta segona

Sí, sí, sí. Ja pot, endavant.

Judit Alcalá González

D'acord, gràcies. Hi ha una mala gestió. Miri, hi ha moltes decisions mal preses, conseller. Inversions fetes a correccueta, sense planificació, i algunes d'elles sense cap ni peus. Frontals que després arriben aquí i s'han de foradar perquè no estan ben calculats amb el casc. Els bombers continuen en situació de precarietat, precollapse estructural i fiquen en risc la seva vida. Vostè diu: «Més efectius que entraran, que són aspirants». Sap quant tardaran en entrar en un parc? Dos anys, conseller. Dos anys. No entraran d'aquí a sis mesos.

El pla de bombers. Miri, no és més que un pla de contingència per continuar obrint la paradeta. Ara ja estan parlant no de 2025, sinó de 2028, d'acord? Però sense avançar en la modernització, sense la modernització d'un cos que hauria de fer front a tots els riscos naturals o provocats per l'espècie humana, de conseqüències cada vegada molt més greus i catastròfiques. I vostès continuen posant pedaços. Miri, com deia vostè: el cinquanta per cent dels vehicles pesants d'aigua tenen entre deu i trenta anys, d'acord? Entre el 2017 i el 2025, amb el pla «renove» que vostè tant diu, només s'haurà renovat un vint per cent de la flota. Un vint per cent; la resta continuaran tenint vint, trenta anys i, amb aquest pas, potser quaranta. I els vehicles nous que estan comprant, com li he dit, són un desastre. Un desastre. Bona compra, conseller... No ho sé, però facin alguna cosa. Algú assumirà responsabilitats en tot això? O no, ho deixem córrer? Miri, uns vehicles que posen constantment en risc la seguretat dels bombers i bomberes, i de la població també, conseller. Que les seves reparacions, a vegades realitzades per empreses amb poca solvència, a vegades agreugen el problema. És molt més greu a vegades, no? També ho hauria de saber.

Els contractes de manteniment dels parcs, no s'han renovat. Hi ha portes de cotxeres que no entren els camions. No poden sortir. En una emergència, doncs no sé com ho faran.

Vigilància de salut del Cos de Bombers, està per desenvolupar. No tenen revisions mèdiques adaptades al lloc de treball ni protocols contra l'exposició a tòxics –i no és per frivolitzar, eh?– ni bombers funcionaris ni bombers voluntaris. Si passa alguna cosa, després ens ficarem tots les mans al cap i corre, corre. I tots tindrem responsabilitats, i vostè també, el primer.

Tenim un polígon químic amb més risc del sud d'Europa, amb nou bombers de guàrdia, partint que hi ha la població de Tarragona, amb 134.883 habitants. (*L'oradora pica amb el puny a la tribuna.*) Estan allí. Nou bombers? Nou bombers per a tot això? Potser, si això és una bona planificació, conseller, doncs bé, no ho sé. Per això li dic: planificació zero.

El model mixt, per a mi, està obsolet. Era un bon model? Per descomptat, clar que sí. Però han passat molts anys, conseller, i han de canviar les normatives i cal revisar-lo. Miri, els bombers voluntaris han esdevingut mà d'obra barata, pervertint el concepte «altruista». Està pervertit, el concepte «altruista» i el «desinteressat» del voluntariat, obligant a complir obligacions que es podrien catalogar de relacions laborals. Uns bombers voluntaris que molts pertanyen a la seva conselleria, com li he dit. I, si hi ha una emergència nacional o plans d'activació importants, no tindrà bombers voluntaris, perquè hauran de fer, per necessitats de servei, de mossos, de bombers, del SEM, de lo que siguin. Ho té en compte això, conseller?

No ho sé, s'estan enganyant vostès mateixos. I sap el que passa? Que cal una política que prioritzi els interessos generals, conseller; els generals. Que protegeixi la ciutadania i els interessos dels bombers i bomberes per sobre dels interessos particulars. Conseller, no val fer-se fotos –com vostè deia– per grans inversions en extinció. Mitjans aeris? D'acord, molt bé. Millors camions? Vinga, perfecte. Sobretot, també, indemnitzacions milionàries als afectats. I la gestió dels nostres boscos no arriba ni al cinc per cent del que destina a extinció.

La incorporació... Un altre tema, miri, la incorporació de la dona al Cos de Bombers. És necessària. És una professió molt masculinitzada; de 2.700 efectius, només hi ha seixanta-dos dones, un dos per cent. Però, bé, també és una mica de –i disculpi la paraula– cinisme que, mentre la conselleria fa publicitat sobre la incorporació de la dona al Cos de Bombers, la meitat de parcs no estan adaptats, ni la roba, ni els EPIs, ni tampoc tenen en compte la conciliació de vida familiar.

Els nostres operadors –que deia– de comunicació, que són els ulls i la veu dels que coordinen i guien els bombers, estan en condicions laborals precàries –precàries. Els auxiliars d'ofici forestal, els han reduït a la mínima expressió, conseller: 380 forestals, aquesta campanya. Han passat de ser 1.600 a no cobrir les places aquesta

campanya, conseller. Miri-ho. Ho estan fent molt malament. Els equips de prevenció activa forestal, que els hi imposen una ampliació de funcions sense cap retribució ni complement, treballant a primera línia de foc, conseller; moltes vegades sense protecció de les línies d'aigua.

Miri, conseller, cal incorporar al Cos de Bombers i Bomberes de la Generalitat tot el personal laboral de Bombers, que, per cert, ahir no els van atendre, a la concentració. Vull dir, per molt que digui que estan negociant, no els van atendre. Com tampoc –l'hi dic– no s'ha reunit tampoc amb l'Associació de Bombers Voluntaris ni amb Asbovoca, i jo crec que seria tot un detall poder-los escoltar de primera mà també a tots ells..., vostè.

Miri, el nomenament de bombers i bomberes...

La vicepresidenta segona

Perdó, diputada. Diputada, perdó, se li ha acabat el temps. Ja sé que hi ha hagut una errada per part nostra. Sí. Hi ha un minut que no li he pogut comptar, però...

Judit Alcalá González

Bé, doncs deixi'm acabar...

La vicepresidenta segona

Acabi. Acabi ràpid.

Judit Alcalá González

Només dir-li una cosa, conseller. La seguretat comença per protegir els que ens protegeixen i nosaltres farem una moció constructiva, totalment constructiva, i que protegeixi sobretot el Cos de Bombers i Bomberes de la Generalitat.

Moltes gràcies.

La vicepresidenta segona

Gràcies, diputada. Per a la rèplica, té la paraula el conseller Joan Ignasi Elena Garcia.

El conseller d'Interior

Gràcies i... –ara funciona o..., m'ho miro jo? (*Veus de fons.*) No, sí, funciona. D'acord, d'acord. Gràcies. (*Pausa.*) Bé, doncs jo li reitero el que he dit abans. És a dir, «diu paraules buides». Doncs déu-n'hi-do les que ha fet vostè. Perquè, clar, fer afirmacions genèriques sobre «fan falta més vehicles»... Clar, sí. Ja li he dit que sí, que arribaran el 25, el 24, i el 23 n'han arribat, i que n'arribaran el 26... Clar. Sí, sí, perquè des que es comença a licitar fins que arriben passen tres anys. I quan vostè em diu: «És que els que estan fent les proves ara arribaran d'aquí a dos anys als parcs.» Sí, clar. Però sort que es fa ara, i sort que l'any passat se'n van fer i sort que en l'anterior també se'n van fer, perquè és que, si no, no haurien arribat ni els de l'any passat, ni els d'aquest ni el que ve. I és l'única manera de fer-ho. És que no hi ha una altra alternativa.

I l'arranjament de parcs? Cert. Jo he visitat molts i molts parcs que estan en unes condicions que no són adequades. Doncs deu ser gràcies a dècades en què no s'hi ha invertit. Perquè fer les obres de desenes de parcs no es fa en un any, ni es fa en dos anys ni es fa en tres anys. Es fan cada any, i se n'estan fent, i s'hi està invertint i es seguirà fent, però redreçar una situació de tants anys en els que no s'ha invertit, en els que no s'han arreglat els..., no s'ha comprat nou material, en els que no s'han comprat nous vehicles, en els que no s'han contractat nous bombers, es redreça amb el temps, i es redreça invertint cada any i posant-hi més recursos. I no hi ha una altra... I ho hem estat fent. I s'ha augmentat de forma brutal el pressupost de la Direcció General d'Extinció d'Incendis. Clar, perquè és imprescindible, i perquè s'hi ha d'invertir i s'hi han de posar molts mitjans. I per això s'han invertit recursos i n'arriben setanta-set enguany, de nous vehicles. Sí.

I diu: «Feminitzar el cos és necessari». Sí, clar. I per això fem la reserva de places. I diu: «I els parcs no estan adaptats». Cert, i els estem començant a adaptar. I els EPIs no estaven adaptats i s'han adaptat. Sí, perquè no ho estaven. I, per tant, s'ha de... És que no hi ha una altra solució –no hi ha una altra solució. És que no hi ha solucions màgiques. I em sembla..., em sorprèn que faci aquestes afirmacions, perquè coneix l'Administració, coneix el seu funcionament i sap el que es tarda des que s'inicia una licitació fins que estan els vehicles a lloc. I se sap el que tarda des que s'inicia una... Ara, això s'està fent des de fa un temps ja i s'estan posant recursos i s'estan posant mitjans.

Em diu que no parlem amb els sindicats. No sempre ens posem d'acord, home, però parlar-ne en parlem; parlar, parlem –parlar, parlem–, perquè hi ha hagut desenes de reunions o moltes reunions amb els representants sindicals per les qüestions aquestes de seguretat, vinculades a seguretat i vinculades a les condicions laborals, i esperem ben aviat arribar a un acord en aquest sentit. Doncs clar que sí. I amb el consell de voluntaris, també –també. Per què? Doncs perquè sí, perquè el model és aquest.

Aleshores, es plantegen de canviar el model. Bé, hem de buscar consensos per canviar aquest model, però canviar aquest model no es fa així, perquè hi ha centenars i centenars i centenars de bombers voluntaris que han entrat en unes condicions. I, per tant, això és l'Administració. I això no es decideix demà, que el model és diferent, anant a la Seguretat Social i donant d'alta. I si no volen, uns quants d'ells? I si no poden, pel que sigui?

És a dir, això s'ha d'estudiar molt profundament i molt bé. I primer decidir si ho volem o no ho volem. I això ho hem de decidir aquí, si ho volem o no ho volem, i quin és el model que desitgem. Però és un model de fa molts anys, eh? Des que es va crear el cos; molts anys fa que està aquest model. I, per tant, ara vostès diuen: «No, no, això s'ha de canviar». Bé, busquem a veure si és que realment s'ha de canviar o no, i com; i com es materialitza aquest eventual canvi que jo, de moment, no veig clar. Perquè vull saber també quina és l'opinió dels professionals, tant voluntaris com funcionaris.

I, després, jo crec que fa unes desqualificacions genèriques sobre la capacitat tècnica dels responsables tècnics del cos que em sembla una mica agosarat perquè, com pot imaginar-se, els foradets del casc, els forats del casc, els forats o el... no ho frivolitzo, eh?, o el vehicle que es compra, un altre vehicle o..., això no ho decideix el conseller. Hi han uns responsables tècnics del cos, que els tinc confiança.

I jo crec que, genèricament, afirmar que no tenen capacitat, que no en saben, que no saben prioritzar, etcètera, em sembla que és molt, molt agosarat i bastant injust, perquè és un cos molt professionalitzat, molt rigorós, molt seriós, tant els funcionaris com els voluntaris, que estan donant resposta a una situació crítica que té el país i els nostres..., els països del nostre entorn –ja acabo– i estan donant resposta d'una manera exemplar. I això és perquè són uns enormes, uns enormes professionals, tant els funcionaris com els voluntaris.

Moltes gràcies.

La vicepresidenta segona

El setè punt de l'ordre del dia és la interpellació al Govern sobre la situació de les universitats públiques presentada pel Grup Parlamentari d'En Comú Podem.

Interpellació al Govern sobre la situació de les universitats públiques

300-00336/13

Té la paraula, per a la seva exposició, el diputat Joan Carles Gallego i Herrera.

Joan Carles Gallego i Herrera

Bé, doncs, bona tarda a tothom. Bona tarda, conseller. Anem a veure, doncs, aquesta interpellació sobre les universitats públiques catalanes. Sabem que la universitat pública és una institució que té com a objectius principals la formació, la recerca i la generació i transferència de coneixement i cultura. Sabem que les universitats són un servei públic i, com a tal, ha d'estar en relació directa amb la societat, que han de ser institucions de referència per a la societat. Tant la seva estructura com també la seva acció s'han d'orientar en els principis de democràcia, d'igualtat, de llibertat i de responsabilitat. La universitat s'ha d'inserir en el seu teixit social, tant a nivell econòmic com social i cultural, i articular relacions amb col·laboració amb aquests sectors i amb altres administracions públiques.

Aquests principis crec que els compartim tothom sobre el que ha de ser la universitat i les universitats catalanes. Però per fer això calen recursos econòmics, calen recursos materials i calen recursos personals. La universitat necessita recursos, però també, evidentment, garanties d'estabilitat en el seu funcionament i en la planificació de la seva acció.

La llei orgànica del sistema universitari, la LOSU, aprovada recentment, es converteix en una oportunitat en termes de renovació de la governança, d'organització i estructura i d'acabar també –una cosa important– amb l'actual precarietat del personal i la inestabilitat de les plantilles, i també del propi finançament. És una llei important que pot presentar alguna insuficiència, certament, però que representa un important avenç, un pas endavant i que, a més, ha estat fruit d'un ampli consens amb les pròpies universitats. Per tant, aquesta llei necessita, requereix un desplegament propi des del Govern de Catalunya i també des de les diferents universitats catalanes. I també s'ha de fer en el marc de la competència exclusiva que des de la Generalitat tenim sobre les universitats en molts aspectes, entre ells també, el finançament universitari.

El futur de la universitat passa, doncs, per aprofundir alguns aspectes relatius a la participació, millorar-ne la flexibilitat i la democràcia interna, per seguir avançant en el respecte també a la sostenibilitat ambiental i econòmica i fer-la més propera a la societat i reforçar el seu caràcter de servei públic. Però avui les universitats públiques, totes les universitats públiques catalanes, estan demanant més compromís al Govern de la Generalitat amb el sistema universitari català i una millor col·laboració amb les diferents universitats per tal de donar resposta als problemes existents i aprofitar també les oportunitats de desplegament que la LOSU permet.

Sens dubte, els problemes que hem d'abordar crec que els podem compartir. Hi han problemes de finançament, hi han problemes d'inequitat, hi han problemes de precarietat, hi han problemes d'envelliment, hi han problemes d'assetjament i hi han problemes també de diàleg social i de marcs de negociació amb els representants dels treballadors universitaris, tant personal docent com personal tècnic d'administració i serveis. Són àmbits que tots tenen a veure amb cada universitat i que, en el marc de la seva autonomia, han d'abordar. Però només serà possible que hi puguin donar resposta des de cada universitat si hi ha un compromís del Govern que reforci el paper i la col·laboració amb les universitats per reforçar precisament la seva autonomia per poder abordar aquests problemes.

El finançament universitari crec que tenim tots clar que és un problema greu. L'ofegament econòmic limita, sens dubte, l'autonomia universitària i el pressupost de les universitats va patir una molt forta retallada l'any 2012, quan va passar de 810 milions d'euros el 2010 a 617 el 2012. I això s'ha anat perllongant en el temps fins que el 2019 va començar a canviar la tendència. Es van assolir en part els nivells previs, diguéssim, en aquestes retallades, però tots aquests anys han generat una infradotació de recursos que ha afectat tots els nivells de funcionament de les universitats.

És cert que enguany el pressupost de les universitats té un augment significatiu. Això és cert, però també és cert que bona part d'aquest augment significatiu del pressupost de les universitats va destinat, a través dels recursos de fons europeus, a

polítiques de recerca, en especial biomèdica, la qual cosa ja està bé, però evidentment fa que el pressupost de funcionament de les universitats realment no hagi encara pogut revertir plenament les retallades de l'època de l'austeritat neoliberal. Per tant, aquí tenim un problema que haurem de millorar.

El model de finançament ha de millorar, ja que no podem obviar que Catalunya tampoc disposa d'una cultura de mecenatge que tenen altres societats ni d'un teixit productiu abocat a la recerca, ni estructures universitàries, com poden ser els propis consells socials, orientades a la cerca activa de recursos per a la universitat o a estrènyer el vincle societat universitat, no? Per tant, hem de veure com abordem la problemàtica del finançament universitari per poder revertir plenament les retallades de l'època neoliberal.

I, certament, si revertir-ho ha de representar augmentar una dècima el pressupost de la Generalitat, superant els límits de dèficit establerts, doncs, posem-ho sobre la taula i possiblement, en la negociació del pressupost del proper any, podem augmentar el dèficit del pressupost de la Generalitat, si és d'una dècima, per cobrir aquests aspectes relatius al finançament. Perquè un major compromís amb el finançament vol dir possibilitats d'abordar els problemes que tenim, i entre ells la problemàtica del personal i la seva precarietat o la problemàtica, també, de l'envelliment del professorat de les universitats o la problemàtica de la inequitat en l'accés a les titulacions universitàries.

La Generalitat, d'entrada, ha de complir el compromís de transferir les partides econòmiques corresponents, que també s'han pactat amb l'Estat, a les universitats, per donar una sortida als falsos associats que volen fer carrera acadèmica. S'ha anunciat, per part del Govern, que entre quatre-centes i cinc-centes places d'associats podrien consolidar..., podrien convertir la seva plaça, de precària, diguem-ne, a contracte indefinit. La LOSU el que vol és millorar les condicions de treball del professorat associat, bàsicament, convertint el seu contracte en indefinit, la qual cosa implica, també, evidentment, el reconeixement de l'antiguitat d'aquest. Aquesta contractació indefinida l'ha de fer cada universitat abans del 31 de desembre del 2024. En aquests moments els associats ho estan negociant. Encara no queda clar quines seran les seves condicions salarials d'aquest nou contracte indefinit. L'han de negociar.

Sé que en alguna universitat ja s'ha arribat a algun acord, per exemple a la Politècnica de Catalunya. I han acordat dotar amb 500.000 euros un fons per a l'augment a tots els associats del salari que reconegui l'antiguitat i la pujada de categoria. Per tant, veurem que es fan indefinits i com els augmenta el sou, i, per tant, la baixada d'hores que la llei estableix es compensa amb aquesta pujada salarial. Però això és el que s'ha negociat a la Politècnica i encara estem pendants de les negociacions a altres universitats: la Universitat de Barcelona, la UAB i d'altres. Però, clar, la Generalitat ha d'assumir el seu compromís de transferir els recursos suficients a les universitats, perquè, a banda de fer-los indefinits com planteja la llei, cal donar resposta, també, a aquesta situació infrasalariar que pateixen, perquè, si no, evidentment, no els hi permetrem d'alguna manera donar sortida a les seves expectatives, tant laborals com també de carrera acadèmica.

I estem parlant dels falsos associats, els que estan en frau, que estan acreditats però que estan en aquesta situació de frau o de falsos associats, no? En principi, totes les universitats han de treure aquestes places, però cal saber quan i com, i, per tant, és important i necessari que es compleixi el compromís del Govern de la Generalitat durant els propers anys, i que s'acceleri, si és possible, perquè la gent pugui entrar i estabilitzar-se en la carrera acadèmica.

Però aquest no és l'únic problema. És un problema important, però també hi ha el problema de la inequitat, dèiem, a les universitats, i que moltes vegades aquesta inequitat és que, per cursar o per fer determinades carreres acadèmiques, depens de la teva situació econòmica, perquè els preus de les taxes públiques són barreres, que després hi podem aprofundir una miqueta en la rèplica, perquè no em donaria temps.

Perquè..., a més a més d'aquest tema de la inequitat, també volia comentar un altre problema que també ens estem trobant a les universitats i que ha aparegut recentment en algunes informacions en els mitjans de comunicació, que fa referència a la problemàtica de l'assetjament que pateixen alumnes, amb relació al professorat, però que també es dona, diguem-ne, entre diferents categories de professorat, atesa, diguem-ne, una estructura departamental que no ha assolit el nivell de democratització de la universitat. Mentre la universitat com a tal s'està democratitzant, els departaments continuen amb estructures de mandarinat, feudals, per entendre'ns, que dificulten, diguem-ne, aquesta relació d'igual a igual i permeten aquests abusos de poder en alguns departaments.

Aquí tenim un problema: les universitats tenen protocols. Hem de veure si aquests protocols són eficients o no són eficients. Sembla ser que no són eficients i cal veure com des del Govern de la Generalitat hi ha un compromís d'acompanyar les universitats, de vetllar perquè hi hagin protocols i que aquests protocols siguin eficients. No només això: també, com comencem a incidir en aquest canvi, en aquesta democratització dels departaments, que en definitiva és el rerefons de tota aquesta problemàtica. Res més. I després, continuem.

La vicepresidenta segona

Per a la resposta, té la paraula el conseller de Recerca i Universitats, senyor Joaquim Nadal Farreras.

El conseller de Recerca i Universitats (Joaquim Nadal i Farreras)

Esperarem que arribi el diputat... Gràcies, vicepresidenta. Senyor diputat, senyores i senyors diputats: en fi, primer deixin-me dir que, en part pel privilegi de l'edat, coincidir amb el Joan Carles Gallego en una interpellació sobre les universitats públiques de Catalunya per mi és un goig i és una satisfacció, perquè al llarg de la vida ens hem trobat en tants altres moments, que trobar-nos avui aquí, recuperada la nostra condició d'interpellat i interpellant a nivell del Parlament de Catalunya, em produeix una gran satisfacció.

En segon lloc, deixin-me dir que, en fi, trobo que la interpellació és oportuna. És bastant precisa en la formulació dels temes que estan a l'agenda pública de les universitats públiques de Catalunya, que també estan a l'agenda pública de les modificacions de caràcter legislatiu que ha experimentat el conjunt del sistema universitari espanyol i que no puc estar més d'acord amb els plantejaments de caràcter general i declaratiu que ha fet vostè en els seus dos primers minuts d'intervenció, on intentava dir-nos, amb èxit, què és el sistema públic d'universitats, per què ha de servir, quines funcions ha de tenir, a quins objectius ha de servir i com la participació, l'equitat, la transparència, la lluita contra els abusos, etcètera, i l'encaix en la societat és un objectiu de caràcter central.

En aquest sentit, deixi'm dir ja només de començar, que pel que fa a la inserció de la universitat en el teixit social, aquesta és una vella història que fa dècades que dura. Les universitats se senten poc compreses pel conjunt del teixit social, per exemple, una universitat d'una ciutat considera que la ciutat no li fa prou cas i la ciutat considera que la universitat tampoc no li fa prou cas. És veritat que els instruments que ens hem donat per garantir que hi hagi una major participació social són insuficients, però si els instruments que ens hem donat per garantir aquesta major participació social queden obsolets i entrebancats en el túnel del temps, estem perduts.

Espero que en el proper Ple –i així ho desitjo– el conjunt dels grups parlamentaris portin un acord per renovar i nomenar els representants del Parlament de Catalunya en els consells socials de les universitats. Els sindicats ja ho han fet, la patronal ja ho ha fet, el Govern ja ho ha fet, les entitats que els hi pertoca algun «cupo» també ja ho han fet; queda el Parlament de Catalunya. Però pensin, i això em sembla important, que en el repàs, quan jo em faig càrrec d'aquesta conselleria, de l'estat dels consells socials, hi havia llocs caducats des del 2013, des del 2017 i des del

2019, de tal manera que si abans de l'estiu i abans d'eleccions aconseguim la felicitat circumstància de tenir els consells socials totalment renovats, no haurem arribat a un òptim desitjable perquè tots els consells socials tenen els seus condicionants, alguns de la pròpia societat que els ha nomenat, però com a mínim les eines estaran actualitzades i no hi haurà excusa perquè les universitats i els propis presidents i presidentes dels consells socials no les facin servir.

L'altra qüestió que vostè ha plantejat i que em sembla molt oportuna i que, a més a més, encaixa en un dels debats que tenim obert en el conjunt de les universitats públiques de Catalunya i també en el conjunt d'Espanya en relació amb el Ministeri d'Universitats, és la llei orgànica del sistema universitari. Jo estic d'acord amb vostè que la llei en el seu conjunt, no tal com va entrar a les Corts Generals, sinó tal com n'ha sortit, és un instrument acceptable i una oportunitat. Deixi'm dir només, i amb això deixaré situat quin és el punt de vista del Govern i del conseller de Recerca i Universitats amb relació a la LOSU –punt de vista que el ministre coneix bé– que és que hauríem de mirar entre tots de no fer que el desplegament reglamentari de la llei tanqui totes les finestres i escletxes que la pròpia llei ha obert per renovar, modernitzar i fer més eficaç el sistema universitari.

Si per la via reglamentària, i en vam tenir una prova ara fa unes setmanes en la informació pública –encara no aprovats– d'uns reials decrets en els que es deia que desapareixien en l'àmbit dels coneixements els departaments petits o els de filologia catalana o d'altres filologies, i per la mida del departament –més de quinze professors– es limitava també la possibilitat que determinats departaments petits però específics i singulars, tinguessin el seu corresponent tractament. Això s'ha aturat i el ministre ha dit: «No, aquí hi ha un error de plantejament, ho hem de tornar a abordar», però em sembla que ha de quedar clar que la LOSU, que és una oportunitat i una finestra mig oberta, que els reglaments no ens la tanquin i que no desapareguin les escletxes que han aparegut.

Té raó també amb una altra cosa, que és que tant el sistema universitari en el seu conjunt com la conselleria tenim ara l'obligació en el nou marc legal que s'ha produït, d'adaptar a la circumstància legislativa general espanyola a la legislació catalana. Les universitats han de preparar –i ho estan fent– i les acompanyarem, els seus estatuts per fer los compatibles amb la LOSU, i el Govern de la Generalitat ha de treballar primer una modificació de mínims d'adaptació de la llei d'universitats de Catalunya del 2003 a l'actual situació i alhora, si poguéssim, ens hauríem de plantejar una reforma legislativa més en profunditat, perquè després de vint anys ja ens ho podem permetre i segurament el sistema ho necessita.

Vostè ha apuntat un altre tema que –i amb aquest segurament acabaré el meu primer torn– que és molt molt molt rellevant i que és el tema del finançament. És evident que sense un bon finançament, ni la LOSU ni cap dels objectius que ens plantejem pel que fa a la dotació de les pròpies universitats i a la millora del professorat, no ens els podem permetre. Però –i vostè ho ha esmentat– deixi'm completar les dades que vostè aportava. L'any 2010 el pressupost liquidat només per a universitats –i aquí no hi ha recerca, senyor diputat– pujava a 1.034 milions d'euros. Va baixar a 800, a 700 a 600, a 696 i després va tornar a pujar 700, 700, 794, 800, 829 i va arribar, en el pressupost liquidat de 2022, a 1.028 milions d'euros.

El pressupost d'enguany situa el conjunt de la despesa que el Govern té compromès amb el sistema universitari de Catalunya, i específicament amb les universitats públiques, en la quantitat de 1.072 milions 996 mil euros. És a dir que per primera vegada en tretze anys no revertim, comencem a revertir l'impacte brutal de les retallades de la crisi econòmica de 2008-2010; és a dir, queda clar que finalment hem tornat i superat el nivell de fa tretze anys, però tenen tota la raó les universitats, els rectors, les rectores de dir: «Home, tornem a ser a la casella de sortida, però han passat tretze anys! Necessitem més recursos». Per això, justament el Govern, dintre d'aquests 1.072 milions d'euros, hi ha situat dos partides específiques: una de molt

rellevant, tot i que en el conjunt dels 1.072 pot semblar petita, que són 51 milions d'euros per al pla d'inversions universitàries en les infraestructures; 51 milions d'euros per a set universitats dona per a manteniment, rehabilitació i una certa actualització del parc d'edificis, però no dona per a més.

Per tant, està clar –això que deia vostè de la dècima respecte al dèficit– que amb un major esforç i doblant aquests cinquanta-un, probablement totes les universitats farien festes i acceptarien un canvi substancial que comencen a apreciar i acceptar i agrair, però sempre amb la boca petita, perquè saben que amb això no en fan prou per abordar les necessitats, per exemple, de la construcció de nous edificis.

I acabo. Pel que fa també al pressupost d'enguany, hi ha una partida de 15 milions d'euros, 10 per a un tema específic de professorat i 5 per al personal d'administració i serveis, procedent de l'esmena pactada amb el Partit dels Socialistes de Catalunya, que sumats han de servir per començar també un procés de millora... *(La vicepresidenta primera en funcions de presidenta retira l'ús del micròfon al conseller de Recerca i Universitats i aquest continua parlant uns moments.)*

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Conseller, se li ha acabat el temps...

El conseller de Recerca i Universitats

Acabo, un minut...

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Un minut, impossible *(la vicepresidenta primera en funcions de presidenta riu);* un minut, impossible.

El conseller de Recerca i Universitats

Doncs una frase...

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Una frase. *(Veus de fons.)*

El conseller de Recerca i Universitats

Deu milions per començar a revertir la precarietat del professorat, 5 milions per respondre a les demandes de les universitats pel que fa al personal d'administració i serveis.

Gràcies, presidenta per la seva generositat –vicepresidenta, perdó.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Gràcies, conseller. Dons per a la rèplica, té la paraula el diputat Joan Carles Gallego i Herrera.

Joan Carles Gallego i Herrera

Bé, doncs bona tarda de nou. Per mi també és un plaer poder debatre i interpellar i contrainterpellar amb el conseller Nadal. Coneix de què parla quan parla, sigui d'universitats o d'altres temes, però està documentat, coneix i compartim el rerefons dels objectius que volem per a la universitat pública catalana.

Nosaltres, amb la moció, presentarem en positiu elements que donin resposta a les problemàtiques que hem situat en aquesta interpellació. Coincidim en aquesta necessitat de renovar els consells socials d'universitat, però no només no n'hi ha prou amb renovar, cal també, diguéssim, un impuls de la seva funció de relació amb la societat.

Clar, una manera de dir-ho podria ser recuperant el discurs que un ministre d'Economia va fer, diguéssim, a la Universitat de Santa Clara l'any 59. El ministre d'Economia es deia Che Guevara, i en el seu discurs de presa de possessió del doctorat honoris causa va acabar dient: «*Y a los profesores, mis colegas, tengo que decirles: hay que pintarse de negro, de mulato, de obrero y de campesino; hay que bajar al pueblo; hay que vibrar con el pueblo, es decir, las necesidades todas de Cuba entera.*»

D'acord que ell parlava de Cuba. On posa «Cuba» posem «Catalunya», on posa «negre» posem el color que vulguem, però possiblement les universitats necessiten pintar-se de *negro* o de *mulato* o de blanc, del que vulgueu, però ha de baixar al poble, ha de saber quines són les necessitats de la societat, ha de teixir aquest lligam amb la societat per ser un element de construcció, de cultura, de coneixement que permeti la transformació de la societat en benefici dels homes i les dones que viuen en aquesta societat. Crec que aquestes paraules reflecteixen aquesta idea de quina universitat volem i d'aquest lligam necessari amb la universitat.

És cert també, com deia, que la LOSU, o el redactat final, després de tots els debats i d'haver construït tots els consensos, és una oportunitat, però també és cert que cal un desplegament reglamentari, i en aquest desplegament reglamentari no se'n escapa que ara estem, diguéssim en aquest parèntesi, que no sabem qui ha de fer el desplegament parlamentari. Això possiblement ho sabrem amb més claredat després del 23 de juliol.

Per això també és important què fem aquests dies, aquests mesos –aquests mesos..., aquest mes i mig que ens queda–, per deixar clar que només des del reafirmament de polítiques de progrés, de polítiques d'avenç, de polítiques compromeses amb el progrés social, econòmic, material, estarem en millors posicions el 23 de juliol perquè la ciutadania vegi que cal revalidar majories de progrés, també qui després ha de desplegar reglamentàriament aquesta llei.

No fos cas que ara ens enroquem en buscar fórmules que no són de progrés, sinó que són ancorades en situacions i contextos passats, que acabin generant els efectes contraris dels que necessitaríem, que són revalidar aquestes polítiques de progrés a l'Estat, que han de permetre aquest desplegament reglamentari, i que ens han de permetre també exercir plenament les competències universitàries que en exclusiva tenim a Catalunya.

I haurem d'adaptar, doncs, la LOSU, evidentment, a la legislació catalana. I aquí agrair aquest anunci de que adaptarem la llei catalana com abans millor, diguéssim, a aquesta nova realitat, perquè cal fer-ho i necessitem fer-ho.

I és cert que amb finançament aquest 2023 ens hem situat per sobre o bé, per sobre, en el nivell, per entendre'ns, que estàvem el 2010. Però clar, això vol dir que és més de deu anys que hem estat en una situació d'infradotació, i aquesta situació d'infradotació, quan s'ha perllongat en el temps, és el que ha generat uns problemes de funcionament a les universitats que avui costa més recuperar-los. No n'hi ha prou amb posar-nos al nivell de partida, sinó que cal d'alguna manera avançar.

I quan parlem de finançament, és cert que és necessari per abordar el tema del professorat associat, però també l'hem d'utilitzar per abordar el tema de la inequitat. I en aquesta inequitat hem de veure com evitem mantenir aquesta diferència de preus entre els graus i els màsters, perquè avui si no hi ha màster, no hi ha carrera acadèmica, perquè tenim màster més grau, i, per tant, si fas el màster més car estàs fent selecció.

No pot ser que incrementem els costos econòmics de la repetició per penalitzar la repetició econòmicament, perquè això és un biaix social. Hem de buscar mecanismes alternatius que no penalitzin econòmicament aquells que ja tenen dificultats per pagar-se els estudis. Hem de veure què fem amb els doctorats a casa nostra, que són els més cars de tot l'Estat i que estan també perjudicant precisament aquells que més voluntat, vocació acadèmica tenen i aquells que, per regla general, són els talentosos, que voldrien també quedar-se a la universitat i fer carrera acadèmica.

També haurem d'abordar aquesta problemàtica, i, com he dit abans, també el tema de l'assetjament en el tema dels protocols, que això, a través de les reformes dels estatuts, ho podrem abordar.

Res més.

I gràcies.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Gràcies, diputat. Doncs per la rèplica, té la paraula el conseller, el senyor Joaquim Nadal Farreras.

El conseller de Recerca i Universitats

Gràcies, vicepresidenta. Permetin-me, en primer lloc, senyor diputat, que reprengui un tema que he esmentat abans i que ara vull deixar totalment aclarit, que és que en aquests 1.072 milions d'euros no hi ha la recerca. És a dir, que..., sobretot perquè hi ha la recerca de les universitats; no hi ha la recerca dels centres Cerca, que, com sap, des del 2003, i a través d'una iniciativa del professor Mas-Colell, en aquella època conseller del ram, va iniciar una bifurcació que va crear un sistema dual entre la recerca i l'especificitat de la recerca d'excel·lència i l'àmbit universitari. Però els centres de recerca tenen pressupostos propis i transferències nominatives a cadascun d'aquests centres.

La segona qüestió que volia comentar-li fa referència als associats. Vostè ha fet una referència molt clara i contundent a la figura dels falsos associats, que vol dir que les universitats de Catalunya, i moltes d'altres, per cobrir necessitats de docència, han tirat d'una cartera de professors mal pagats i molt precaris per atendre les necessitats, però que això no ha permès ni tan solament iniciar carreres acadèmiques ni retribuir adequadament aquest professorat i desvirtua la definició que la llei fa del «professor associat», que és persona rellevant en l'àmbit de la societat civil en l'activitat econòmica i que se l'agafa perquè excepcionalment, per raó de la seva vàlua, faci unes classes a la universitat.

Quins són els falsos associats? Aquells que, amb vàlua o sense vàlua però amb capacitat docent, són cridats a omplir crèdits, perquè no n'hi ha prou amb els associats que queden definits per la pròpia llei. El pla de xoc el que tracta de fer és justament aprofitar també la LOSU, i a través d'aquest pla de xoc de professors associats, permetre l'accés a professor lector, en tres anys, unes 850 persones. Quants associats hi ha a Catalunya? Entre nou i deu mil. Quants d'aquests associats porten més de cinc anys d'antiguitat a la seva universitat? Cinc mil dos-cents setanta. Quants estan acreditats? Vuit-cents. Quants en podem atendre amb la renovació del mateix pla en tres o quatre anys més? Tots els que estan en situació de precarietat i que podrien incorporar-se a places de caràcter més permanent, més indefinit, menys temporal. Aquesta és la voluntat de l'objectiu del Govern. Tenint en compte una altra cosa, que aquesta és important, que és que si suméssim dedicacions completes, els prop de nou mil associats del còmput global entre totes les universitats públiques de Catalunya a temps complet equivaldrien a 1.667. És a dir, que la compactació horària ens dona la dimensió exacta del volum del problema i el situa en un terreny que fa més plausible i més raonable l'avenç que representa aquest pla de xoc, dotat modestament amb 10 milions d'euros acumulatius en els propers tres anys, per tant, sumats en el seu conjunt, 65 milions d'euros.

I acabo amb el tema que vostè ha esmentat dels assetjaments. És un tema..., és un tema que les universitats han entomat amb els seus propis protocols, molt garantistes, però de tramitació feixuga i, per tant, que han fet que s'allargués molt en el temps la resolució dels temes plantejats per denúncia o pel que fos. I el que hem fet és, el mes de febrer d'enguany, la consellera d'Igualtat i Feminismes i jo mateix vam comparèixer a la Comissió Dones i Ciència del Consell Interuniversitari de Catalunya i vam presentar un protocol guia, que és per a les universitats una recomanació o una guia, excepte en allò que és d'obligat compliment perquè la llei ho diu.

I farem un cens únic de denúncies que coordinarem des del departament amb Igualtat i Feminismes, i això permetrà tenir en la resposta dels casos denunciats diligència deguda i actuar amb voluntat de prevenció i reparació. Així treballarem i estem avançant en aquesta direcció amb un protocol guia que les universitats tenen i han acceptat, no només les set públiques, sinó les cinc privades...

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Se li ha acabat el temps, conseller.

El conseller de Recerca i Universitats

...del sistema universitari de Catalunya.

Gràcies.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Continuem amb el vuitè punt de l'ordre del dia, que és la interpellació al Govern sobre la reordenació del sistema sanitari, presentada pel Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar.

Interpellació al Govern sobre la reordenació del sistema sanitari

300-00332/13

Per exposar-la, té la paraula la diputada Assumpta Escarp Gibert.

Assumpta Escarp Gibert

Bona tarda, vicepresidenta. Conseller, presentem aquesta interpellació a dos dies de la primera reunió plenària del pacte de salut, del que sabem encara molt poc. Tampoc sabem qui està convocat. Però que, en tot cas, atenent que això va sortir també d'una proposta amb una moció aprovada per aquest Ple, proposta del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, aquest grup serà allà, estem oberts a treballar per abordar la necessària transformació del sistema públic. Una transformació que ens haurà de permetre abordar el futur, els canvis socials, demogràfics, la sostenibilitat... L'entrada de la intel·ligència artificial, els nous professionals seran la resposta del sistema, entenem, per als propers vint anys. Caldrà estar també atent a què ens està passant al voltant, a Europa.

Vostè diu que el pacte hauria d'estar redactat, llest al maig del 2024. Un any. Un any, conseller, en el que cal continuar prenent decisions, executar acords de pressupostos i complir, entre altres coses, amb el pla d'accessibilitat de llistes d'espera o moltes de les altres coses que tenim obertes. Perquè no podem oblidar que cal millorar l'atenció i la qualitat de l'atenció que reben els nostres ciutadans i ciutadanes. També aquelles demandes ciutadanes, li dic, les que surten més a la Comissió de Salut, pediatria, ginecologia, aquesta primària que tenim més abandonada.

Cal donar resposta a les legítimes demandes dels i les professionals. Vostè ha obert una taula de diàleg, que n'hi han d'altres. L'altre dia amb una metàfora, i deixi'm que l'hi digui, li deien en un acte que vam compartir: «A veure si tindrem més taules que Ikea.» Em va fer gràcia, però que, en tot cas, va sonar més a desconfiança que a gràcia. Amb tot això, deixi'm-li dir, conseller, que els professionals estan com estan, però l'altre dia vam fer un acte de rebuda dels nou MIR, el 23 de maig, i per primera vegada a la història. Clar, sona una mica..., no ho vull dir, eh?, però una mica electoral sona. Però no sé si els va explicar el que els espera, però és que hauran de treballar molt, cobrar poc i que seran candidats al *burnout*.

Miri, conseller, parlant en positiu, si ens mirem les notícies al voltant de salut, veiem, amb esperança, molts avenços: abordatges en malalties, en noves recerques; s'avança, i molt, amb l'alta complexitat, amb la resposta hospitalària, a la complexitat, a l'emergència i a la urgència. Però passem de l'excel·lència en la innovació i l'esperança a un dia a dia on sembla que el pacient no és la prioritat. El seguiment ordinari, la cronicitat, el paper de l'atenció primària, les llargues llistes d'espera, les reprogramacions constants i les traves burocràtiques converteixen l'anar al metge, per entendre'ns, en un suplici. El ciutadà se sent abandonat i el sistema no li dona resposta. A vegades és com si tinguéssim dos sistemes de salut, però dins de la mateixa realitat.

Fa pocs dies sortia una estadística comparativa de diferents comunitats autònomes, i Catalunya era la que sortia pitjor en dies d'espera per tenir hora al teu metge de primària. I, si revisem les dades de les llistes d'espera de visites a especialistes, proves diagnòstiques o quirúrgiques, continuen en els mateixos nivells que vostè va dir que considerava intolerables. Vam presentar un pla d'accessibilitat que havia de reduir tant el nombre de persones com el nombre de dies, amb un compromís molt clar a la primària. Algunes d'aquestes mesures han d'estar o haurien d'haver estat posades en marxa dins del primer trimestre. El pla d'accessibilitat, també fruit d'una moció presentada també per aquest grup, amb un acord de pressupostos de més de 100 milions d'euros, volem acabar de veure com està i com queda, no?, veient els números com els tenim. Perquè, certament, les llistes d'espera són un problema de salut pública i, com diuen molts experts, un dels problemes més greus de salut pública pels seus costos socials i econòmics.

La llista d'espera és la via d'expulsió cap al sector privat. Des de la pandèmia, 200.000 catalans s'han fet una assegurança de salut privada; això representa un deu per cent d'increment i que un de cada tres catalans té avui una assegurança privada. Sumi a la preocupació per la salut la despreocupació del sistema pel seu ciutadà. Les llistes d'espera són la negació de l'accessibilitat i de l'equitat social i territorial, dos dels valors de la universalitat del sistema públic. Vostè em dirà, o m'ho pot dir, o jo interpreto que em dirà, que de moment hi estem treballant; però jo li diré que de moment no veiem cap millora. I, miri, l'hi diré: una de les senyals de que no hi han millores és que no han fet cap anunci sobre les millores, i, com que els agrada anunciar-ho tot, doncs, jo crec que no n'hi deu haver cap.

Tenim les mateixes dades de llista, reprogramacions constants de visites –i això sí que és una queixa *constant* de la ciutadania– i intervencions, a més, amb el temps de que sembla que, a l'entrar de nou a la llista d'espera, els temps no s'acumulen i, per tant, l'estadística ens surt bé, però al ciutadà no li surt tan bé, i, per tant, tampoc acabem tenint un reflex ben fidel de la realitat de l'espera. Volem saber, doncs, conseller, com avança el pla d'accessibilitat, avaluació. També volem saber si estem recuperant o no l'infradiagnòstic que vam patir durant la pandèmia. Volem saber també l'impacte sobre els i les professionals de la pressió perquè donin resposta a llistes d'espera, perquè sembla que cada proveïdor negocia una mica les peonades per lliure i, per tant, decideix.

Conseller, les propostes estan molt bé i jo sap que sempre les hi avalaré, però la gestió importa, i un sistema de salut que sigui ineficient pot generar problemes de salut per dues bandes: d'una banda, perquè les accions que realitzin o no siguin eficaçes, no siguin necessàries, o bé no arribin a la població que ho necessita, o perquè consumim tants recursos que faci i segresti la disponibilitat d'aquests per a altres actuacions no sanitàries sobre la població, per exemple, lluita contra les desigualtats o per a l'educació, que han de promoure també de manera efectiva la salut global. Per tant, si l'eficiència en les polítiques públiques és bàsica, en la salut encara ho és més.

Volfem abordar llistes d'espera, i en aquests minuts que em queden volia abordar un altre tema que també parla de futur i de gestió de present, que és un dels seus compromisos, que era fer el mapa sanitari, un nou mapa sanitari. Tenim un mapa sanitari del 2005; l'hem de revisar, l'hem de posar al dia d'acord amb tots aquests compromisos, però bàsicament l'hem de posar al dia atenent els canvis socials, els que dèiem abans, no?: l'envelliment progressiu, l'increment de l'esperança de vida, però també els canvis assistencials, on volem donar més pes a l'atenció domiciliària. Per tant, repensar també el mapa sanitari. Mentrestant, no hem de perdre el valor de la primària i, per tant, el valor de la proximitat. Mentrestant, hi ha un seguit d'obres previstes, algunes ja en marxa; altres estan aprovades, no estan en marxa, i altres sembla que... Però en aquesta darrera campanya electoral hem assistit a una sèrie de..., que jo miro amb preocupació –diria promeses, eh?– pel que comporta de trencament o de consens i coordinació institucional, un seguit d'anuncis, compromisos que

potser no tenien tant en compte les necessitats i previsions i que s'han fet molt en clau purament electoral.

A mi em sap greu dir-ho, però, si miro el rànquing de tot lo que els consellers han promès durant aquesta campanya, vostè porta el *top ten*, diguéssim, perquè... (*Veus de fons.*) No, el Pedro Sánchez, senyora Montserrat –descompti'm aquest temps, un moment, que faig una resposta (*rialles*)–, lo que diu exactament és l'universal, és per a tota la població. El que el conseller feia ho feia estrictament al costat dels candidats d'Esquerra Republicana, obviant absolutament els alcaldes i alcaldesses i convertint les infraestructures sanitàries en un mercadeig, i això és el que ens sap greu, eh?

És a dir, escolti, va instaurar la moda el conseller Campuzano, però darrere: a Montblanc, es promet un nou CAP al costat del candidat; a Vilafranca, el nou CUAP, al costat del candidat; al Baix Ebre. Rubí i Sant Cugat: es promet l'Hospital Vicenç Ferrer i es reuneix amb els candidats d'Esquerra, passa absolutament de l'alcalde de Rubí, parla de que els alcaldes s'hauran de posar d'acord amb un espai i amb un pla funcional que fa catorze anys que està cedit l'espai i ja està fet el pla funcional.

Jo, de veritat, em sorprenc; em sorprenc perquè crec que no és que els centres no siguin necessaris, segur, i no és que les demandes no hi siguin –segur que hi són–, però és que la majoria d'aquestes demandes estan fetes en els plenis municipals. Si vostè repassa tots els acords dels municipis, veurà que quasi totes són per unanimitat. I en tot cas, no són de cap candidat, són de la ciutadania, que és qui més els reclama. I els alcaldes i alcaldesses d'altres partits es mereixen tot el respecte. I sobretot, conseller –i és el que em sap més greu–, les polítiques de salut es mereixen el consens, no el mal ús, perquè és la demanda de la ciutadania, una demanda sentida i real. I davant d'una demanda d'aquest tipus, hem de donar respostes i no fer demagògia.

En el segon torn –després de lo que vostè també em contesti–, sí que m'agradaria saber dos coses molt concretes: una és per a quan la llei de l'agència social i sanitària. Sé que han començat l'extensió territorial, però hi ha alguns aspectes que ens preocupen, com per exemple, si realment amb aquesta extensió territorial de les proves pilot, els metges dels CAPs ja faran tota l'atenció sanitària en les residències.

I la segona –també és una reivindicació, diríem, o un recordatori legislatiu–, és per a quan la nova llei d'addiccions, aprofitant que avui és el Dia Mundial sense Tabac, que els hi recordo a tots els diputats i diputades que avui és el Dia Mundial sense Tabac i que continuem tenint pendent la nova llei d'addiccions i, sobretot, continuem tenint pendent que algú ens concreti aquests anuncis que també van fent –i fa més d'un any que se'n fan– sobre terrasses, no terrasses, sobre fum i no fum, però que, en tot cas, molt de fum, però cap llei.

Moltes gràcies.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Per a la resposta té la paraula el senyor Manel Balcells i Díaz, conseller de Salut.

El conseller de Salut (Manel Balcells i Díaz)

Sí. Gràcies, vicepresidenta. Molt bona tarda, il·lustre diputada. Vostè sempre és molt hàbil amb les seves interpellacions i és molt interessant de poder debatre amb vostè. Hi han moltes coses que miraré d'anar-les contestant una a una.

La primera..., efectivament, estem en un moment de transformació del sistema i és una diagnosi a què hem arribat després de l'anàlisi de com estava la situació de desendregada després de la pandèmia i en aquesta darrera etapa, i aleshores hem començat a gestionar. La gestió és important, naturalment; i estem gestionant i intentaré explicar-li una mica algunes de les coses que ha demanat, no?

El pressupost ens permet d'actuar i hem situat unes línies prioritàries en aquesta transformació del sistema, que són les habituals: l'atenció primària que vam quedar, i estem fent que sigui així, a l'eix central de la nostra atenció; la salut mental, que és imprescindible; atenció intermèdia i, si puc, hi entraré; sobretot el tema de profes-

sionals, el tema de l'atenció integrada social i sanitària, la salut pública i la recerca i la innovació. De tot això, el que ens preocupava més i més és quina és l'accessibilitat del sistema, sobretot a la primària, i de l'accessibilitat a l'atenció presencial, però també les proves diagnòstiques, també les intervencions quirúrgiques, naturalment les llistes d'espera. Però tot això al voltant també d'una manca de professionals i d'una situació molt tensionada al voltant dels professionals.

Per tant, hem anat desenvolupant cada un d'aquests elements i el tema dels professionals, que vostè treia aquest acte al qual vam assistir del centenari del Sindicat de Metges de Catalunya, que, efectivament, amb una mica d'ironia i escepticisme, parlàvem d'això de les taules. Jo deia: «M'estimo més fer taules de treball que no pas comissions d'estudi.», i les taules de treball estan sent efectives. La taula de treball amb el Sindicat de Metges i el Col·legi de Metges ha permès en el seu moment desconvocar la vaga i està permetent a dia d'avui d'anar avançant amb les millores necessàries que s'han d'anar contrastant i efectuant en les diverses, efectivament, taules de negociació col·lectiva, que una és la de la sanitat concertada i l'altra és la de l'ICS. La de la sanitat concertada es va tancar el conveni; la de l'ICS s'està treballant en que es tanqui el conveni. Totes aquestes conteses electorals ho interfereixen una mica, però està avançant.

I al final de tot aquest viatge hi ha unes millores molt importants i substantives a tots els nivells professionals, no només dels metges i metgesses sinó també i sobretot d'infermeria, també dels TCAIs, auxiliars administratius i administratius. Per tant, unes demandes professionals que s'estan atenent, que estan donant resposta i quan nosaltres rebem per primera vegada a la història tots els MIR i que coincideix amb la data del 23 de maig, perquè és el dia que precisament començaven –no perquè hi haguessin eleccions el dia 28, sinó perquè començaven el 23 i són coincidències que són així–, i els hi explicàvem i els hi donàvem la benvinguda a Catalunya, cosa que no s'havia fet mai amb un trenta per cent de professionals que venien de fora, els hi dèiem on venien.

I on venen? Al millor..., un dels millors sistemes sanitaris del món per la seva formació, en la qual no els hi vam dir, però s'ho trobaran, tindran unes hores de guàrdia molt més ben pagades que com estaven l'any passat, amb un vint-i-cinc per cent més d'increment de les hores de guàrdia i un increment en els que són professionals MIR que aniran a llocs de difícil cobertura amb unes millores també importants en el seu sou en referència al que passa a l'Estat. Això no els hi vam dir, perquè el que venen és a formar-se i venen i han triat de formar-se a Catalunya, que tenim una cultura i una llengua, que això també els hi vam explicar, però que, a més a més, es trobaran amb aquesta certa dicotomia que és veritat; és a dir, és el millor sistema sanitari referent a fer intervencions de cirurgia robòtica, trasplantament de pulmó amb microcirurgia i, alhora, que tenim unes llistes d'espera que s'han de millorar. Bé, aquesta és la realitat que teníem, que tenim i que comencem a canviar.

El pla d'accessibilitat, que és un element clau que estem gestionant, dotat de més de cent milions, està començant a donar fruits, però naturalment els tindrem d'aquí a uns mesos. Perquè l'accessibilitat passa no per un pla de xoc, sinó que passa per canvis també estructurals de la manera com s'han d'afrontar les visites a la primària i de la manera com s'han d'organitzar els equips. I, en aquest sentit, vam fer una trobada directa amb els 374 equips d'atenció primària i directament des del propi Departament i sense passar per les estructures intermèdies els vam dir com havia de ser aquest pla i com tindrien uns diners per poder utilitzar, per poder gestionar, per si han d'incrementar alguns escreixos de professionals que poden ser tant d'infermeria com poden ser de metges i metgesses o com poden ser a nivell organitzatiu perquè ells puguin assumir, des del punt de vista de l'autonomia de gestió dels equips, aquestes demandes que hi ha.

Per tant, canvis estructurals amb autonomia de gestió, amb autonomia dels professionals que només amb el fet del canvi del que signifiquen les e-consultes, ha per-

mès que les persones que estaven pendents de tenir una resposta des del punt de vista de l'atenció, des del punt de vista informàtic, a dia d'avui estan amb una millora substancial. I veurem, i analitzarem i ho presentarem *quan toqui* com és la millora de la presencialitat. En aquest sentit, també, aquest pla ha començat a donar fruits pel que fa a l'increment d'activitat, a consultes, a proves diagnòstiques i a activitat quirúrgica. I les porto, les dades, perquè sabia que m'ho preguntaria.

A dades de..., amb el tall d'abril, l'activitat a consultes ha incrementat un 7,68 per cent i les que hi havia fora de termini, que era una situació inacceptable, han millorat en un trenta-set per cent. Per tant, han disminuït 61.000 persones fora de termini, igual que proves diagnòstiques. S'han incrementat en un divuit per cent i ha disminuït en fora de termini un cinquanta-sis per cent. L'activitat quirúrgica està en aquest moment a tota màquina i ha augmentat un nou per cent i ha disminuït les de fora de termini en un deu per cent..., en un seixanta-cinc per cent, en deu mil persones. Per tant, activitat a tota màquina.

Per altra banda, al fer més activitat també hi ha més diagnòstic dels que havien quedat pendents. Per tant, s'incrementa la demanda perquè estem posant al dia les coses que no estaven al dia. I, per tant, increment d'activitat, que vol dir també increment de demanda de proves perquè són necessàries. Però això és posar-nos al dia amb les coses que preocupen la gent, que és precisament aquest infradiagnòstic que hi havia, i, en aquest sentit, la sobrecàrrega en els professionals ve compensada per les millores i canvis estructurals i canvis organitzatius. Això vol dir, diputada, també la governança, i aquest és el canvi substancial que comencem a veure i que vostè ja ha preguntat i que intueix del mapa sanitari.

Miri, estem fent una cosa que calia fer fa temps, que és que el Departament de Salut governi, que mani, que disposi i que endreci el que són les aliances estratègiques dels centres. I, en aquest sentit, ens hem trobat amb algun dels hospitals que tenien aliances estratègiques amb altres, i sempre ho poso com a exemple un hospital ben conegut i no que diré el nom, que d'aliances estratègiques per a les seves derivacions a especialitat tenia trenta-cinc aliances. Això ni és normal ni ha de ser així, perquè el que hi ha d'haver és un cert ordre i una certa referenciació de com ha d'anar aquest nou mapa sanitari.

Ja li avanço –i ho farem també en comissió quan toqui– quins són els eixos d'actuació en aquest sentit. I són els següents: és a dir, l'atenció primària s'ha d'entendre bé i de forma fluida amb l'hospital de referència, i l'hospital de referència ha de ser generós i obert amb el flux de professionals i d'activitat amb l'atenció primària, i aquest hospital de referència s'ha d'entendre bé amb el seu hospital terciari. I això no ha de venir de *motu proprio* des de baix, sinó que ha de venir des del departament, amb un CatSalut absolutament alineat i amb un Institut Català de la Salut que governi bé la seva entitat.

Això ha passat també per canvis estructurals. De quina forma estem endreçant això? I, en aquest sentit –perquè l'estructura és important, l'organització és important–, hem posat una persona al capdavant de tota l'atenció primària a tot el sistema, tant ICS com no ICS. També una persona al capdavant de totes les cures d'infermeria, tant d'ICS com no ICS. I hem posat també una persona al capdavant del model de pediatria, tant d'ICS com no ICS, de tot el sistema.

Per tant, l'organització per endreçar, l'organització per fer-ho més eficient, l'organització per millorar la gestió, perquè ja vam dir, des del seu primer moment, que no tot era posar més diners, sinó que era canviar també models, i aquests models organitzatius que passen perquè hi hagi una certa endreça, un cert rigor i un cert orientar quins són els fluxos és el que ens ha de permetre que, en poc temps, comencem a trobar les millores en l'atenció de les persones, que és l'objectiu final que ens mou.

I, en el segon torn, perquè ara veig que no tinc temps, li contestaré el tema de la llei, li contestaré també lo que m'ha comentat dels temes electorals, que no vaig anunciar ni vaig dir res que no estigués absolutament previst i que estigués abso-

lutament pactat. I també li he de dir que em vaig trobar també amb alcaldes del PSC –Sabadell, Badalona, Granollers– o de Junts per Catalunya –Martorell, Tortosa, Torrelles de Foix–, igual que em vaig veure amb molts candidats i candidates d'Esquerra.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Gràcies, conseller. Per part de..., per fer la rèplica, té la paraula la diputada Assumpta Escarp Gibert.

Assumpta Escarp Gibert

Gràcies. Gràcies, vicepresidenta. Gràcies, conseller, per les seves explicacions. Jo crec que sempre és important conèixer moltes de les coses que es fan, però jo continuo tenint una mica aquesta sensació d'aquests dos mons. D'aquests dos mons que no es parlen dins d'una certa realitat. Jo abans parlava de grans avenços en recerca i, de cop i volta, aquesta atenció ciutadana, que és la que reben tots els nostres ciutadans i ciutadanes.

I una mica m'acaba de passar amb la seva explicació –i no poso en dubte res del que vostè ha dit–..., però m'he tornat a trobar una mica amb aquesta doble realitat; és a dir, vostè em parla de la governança, governança des del departament i que prengui la mesura en moltes altres coses; i, en canvi... –o moltes reunions amb la primària, amb els 370 equips de primària per tal de fer o...–, però, en canvi, la sensació que es convoca, que es fa, que es creen unes estructures intermèdies –que ja no sé on tenim la governança territorial aquí ni lo centralitzada o descentralitzada que la tenim– i, en canvi, el ciutadà continua tenint una miqueta el mateix problema, una miqueta –o molt– el mateix problema, perquè no ha millorat amb la seva presencialitat, que espero que a la llarga pugui anar millorant..., o sí que és veritat que deu trobar que hi ha més activitat quirúrgica; per tant, també hi ha més diagnòstic.

Però, miri, en els darrers temps no sé què passa, però tothom es queixa de reprogramacions constants. No sé si és que la gestió de les llistes d'espera ha portat que constantment s'estan fent reprogramacions. I, per tant, vostès parlen molt de l'i-Salut, però també és cert que tens un problema a la teva pàgina de La Meva Salut, un problema «tonto», passes tres cents administratius que ningú..., no tens administratiu de referència –com ens van dir– i que ningú et resol. I, de cop i volta, el llest del CAP diu: «No, vagi..., truqui al 061, que allà ho arreglen tot», amb lo qual ja un es desmunta perquè estem barrejant el sistema d'emergències i d'urgències i el Salut Respon amb la quotidianitat del propi CAP, però bé, no volia entrar en aquesta daixò.

Miri, el més important que els hi havíem de dir als MIRs és que els cuidarem, que tindran la possibilitat de formar-se, de fer recerca, de tenir temps de formació mentre fan atenció, perquè el que volem és que tots es quedin. Perquè tenim, entre altres, l'obligació moral de retenir el talent. Venen a Catalunya a formar-se perquè és un bon sistema, però marxa més del trenta per cent de Catalunya una vegada formats, perquè és un mal garantidor de les seves pròpies condicions laborals i socials, i, per tant, marxen. I no se'n van a l'estranger. Jo no faig demagògia amb això, perquè sé les dades del Col·legi de Metges. Però si venen, doncs que es quedin, però no és que es quedin perquè s'han de quedar. Vull que es quedin perquè els hi vingui de gust quedar-se i..., quedar a Catalunya.

Vostè parlava i comparteixo amb vostè que prefereixo taules de treball que no comissions d'estudi; absolutament d'acord. Però també és cert que vostè em reconeixrà, tot i que després passem a la negociació col·lectiva, que fer una taula específica només per a metges..., doncs tenim el sector de infermeria una miqueta mogut, i que han intentat fer la taula d'infermeria. No ha sigut possible. Per tant, aquesta dicotomia entre taula de discussió, taula de negociació col·lectiva, doncs, hem de mirar una miqueta com queda més o menys ordenat.

I l'altre tema de la governança que vostè... Trobo que està bé posar ordre a les aliances estratègiques, però a mi em preocupa una altra cosa, que és una certa ten-

dència a la centralització; és a dir, el departament, en la nostra llei, té molt clar què és el que planifica. El CatSalut és l'asseguradora i els centres, no?, són qui proveeixen els serveis, entre altres, també l'ICS. I segur que té moltes mancances i que podríem fer moltes coses, però l'aliança estratègica ha servit perquè molts professionals, perquè molts centres petits tinguin un hospital de referència al qual emmirallar-se, fer pujar, baixar...

Hi han aliances estratègiques estranyes –això és cert– i hi ha qui n'ha fet d'una carretera una gran aliança estratègica. Però és cert que intentar controlar tots els centres i la potència de segons quins centres des del Departament de Salut, jo crec que millor lo que voldria..., o sigui, la governança també és saber gestionar la pròpia autonomia de gestió, i que no ens faci por que la puguin tenir, sinó que governança és tenir molt clares les prioritats; posar els recursos; compartir les decisions, i, en tot cas, deixar també que hi hagi un marge d'autonomia i de funcionament i buscar sempre el millor i més àgil sistema de funcionament, també el millor i el més àgil sistema de gestió.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Gràcies, diputada. Per a la rèplica, té la paraula el senyor Manel Balcells i Díaz, conseller de Salut.

El conseller de Salut

Sí, moltes gràcies, vicepresidenta. Molt d'acord, diputada, en moltes coses, eh?, naturalment. És veritat que ens trobem aquests dos mons, eh?, i aquesta és una realitat que cada dia la constatem; és a dir, al costat de l'alta tecnologia, al costat de la intel·ligència artificial al servei del sistema, al costat de la robòtica, ens trobem aquestes necessitats de la gent de l'atenció primària, de l'atenció domiciliària, de les cures, i, per tant, hem de saber equilibrar aquestes dues coses, no? Avançar i ser punters amb relació al món amb noves tecnologies i atendre, i sobretot, les necessitats de la gent.

Amb això ens hi hem posat, i les coses no són tan ràpides ni fàcils; per tant, anem-ho fent, una mica de paciència. I portarem aquí totes les dades que ens diran com ha millorat i com està millorant la presencialitat en atenció a la primària, què passa amb les llistes d'espera.

Naturalment, quan s'augmenta molt l'activitat, hi ha reprogramacions. Això passa perquè hi ha gent que, en el seu moment donat, no vol, i que reprogramen i s'activen, i es treballa matí i tarda, això és normal. I que aquesta sensació, aquest sentiment de que no estem prou ben atesos ni estem prou ràpidament atesos anirà millorant. Anirà millorant perquè ja està millorant, perquè, sobretot, hi estem posant tots els elements en marxa perquè això sigui, no?

I, efectivament, als MIRs els hi diem que vinguin, que es formin el millor possible i que es quedin, no? Per què no es queden? Vostè diu: «És pels temes retributius.» Igual també se'n van molts perquè són de fora, eh? Doncs perquè viuen a fora i perquè són de la resta de l'Estat i perquè venen de..., el trenta per cent són de fora. Els acollim, els cuidem.

La primera cosa d'acollir-los i cuidar-los va ser aquesta trobada que va ser molt ben rebuda. Els hi diem i els cuidarem perquè es quedin, i desitgem que es quedin perquè és talent que haurem format i talent que necessitem aquí. Per tant, estarem amatents en aquest sentit, i està clar que procurarem de que no marxin per egoisme, eh?, egoisme propi de que els necessitem.

Pel que fa a la governança, aquest és un debat important. I és veritat que hi ha d'haver-hi autonomia de gestió, però també és veritat que hi ha d'haver-hi una ordre i unes indicacions clares de com han d'anar les coses, sobretot pel que fa a professionals, i, sobretot, per garantir l'equitat i per garantir la qualitat de l'atenció sanitària que donem, i, en aquest sentit, és el tema bàsic dels professionals.

I el fet de consolidar no només les aliances estratègiques entre centres..., sinó garantir que hi hagi serveis territorials, no només els de pediatria, que és un tema ja prou conegut, sinó serveis territorials de diverses especialitats..., en el qual l'hospital gran ajuda el petit amb professionals que es desplacen, i no s'ha de desplaçar el pacient, i garantint que d'aquesta manera la qualitat estigui ben garantida, això exigeix governança, i exigeix posar-hi ordre i exigeix autonomia de gestió, però també indicacions clares de com s'ha de fer.

I no estem centralitzant més del que toca, però sí que a vegades cal dir «no», i, a vegades, cal dir el que es pot fer i el que no es pot fer. I posaré exemples; és a dir, si un hospital comarcal fa seixanta-vuit parts a l'any, no té l'eina suficient per garantir la qualitat en els parts. I això s'ha de dir, perquè és un tema de qualitat. I si un hospital vol fer oncologia pediàtrica i no té l'eina necessària, no pot fer oncologia pediàtrica.

Algú ho ha de dir, i ho ha de dir l'autoritat sanitària en base a criteris com per exemple els de l'Aquas, i l'Aquas, que era un tema que flaquejava, hem canviat el consell d'Administració, hem canviat la direcció i li donarem un impuls.

Per tant, coses estructurals, coses de finançament que no n'hem parlat i, finalment, lo que vostè començava al pacte nacional, que ho ha de travar. Per això, el pacte nacional..., que començarem la primera reunió amb tots els components i els sabrà perfectament –i vostè ha estat informada, evidentment, dels trets i dels passos que volem fer–, doncs, anirem avançant amb la voluntat, si és possible, després de treballs, al cap d'un any, de veure si podem aconseguir travar les bases d'aquest sistema perquè no sigui qüestionable a cada pas; doncs, quins són els trets bàsics, no només el finançament, que és essencial, sinó també aquest mapa sanitari de futur i aquests fluxos necessaris i l'estratègia per retenir el talent i de professionals que ens ha de permetre consolidar un sistema sanitari que és molt bo però que hem de millorar en alguns aspectes claus com són l'atenció primària, l'atenció domiciliària i l'atenció integrada social i sanitària.

Gràcies.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Gràcies, conseller.

Interp·lació al Govern sobre la distribució dels objectius del dèficit

300-00329/13

Continuem amb el novè punt de l'ordre del dia, que és la interp·lació al Govern sobre la distribució dels objectius de dèficit, presentat pel Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana. I per exposar-la, té la paraula la diputada Jordina Freixanet i Pardo.

Jordina Freixanet i Pardo

Bona tarda, vicepresidenta; diputats, diputades, consellera Mas. En primer lloc, crec que cal començar aquesta intervenció felicitant les diputades i diputats que han obtingut un bon lloc a les últimes eleccions municipals. També, fer una felicitació honesta i sincera als nous alcaldes i alcaldesses, regidors i regidores d'arreu del país que entomen el repte per primera vegada a partir del proper 17 de juny. I agrair l'immens esforç de totes les persones que tanquen etapa, ja sigui perquè no han concorregut a les llistes, ja sigui perquè, vistos els resultats, han fet un pas al costat.

En un moment on la política està tan «denostada» i la desafecció ens aboca als nous populismes de la dreta més extrema, és importantíssim posar en valor la política municipal, la que es fa des de la vocació de servei públic i l'honestetat des del primer el darrer dia. I és que aquesta interp·lació va d'això; va de municipalisme, de lideratges col·lectius, d'exercir la primera representació política davant dels teus

veïns i veïnes. Les últimes dues setmanes hem pogut escoltar centenars de candidats i candidates posar sobre la taula projectes per a la millora de la vida dels seus municipis; des de la diversitat de circumstàncies personals i ideològiques, centenars de propostes per fer uns municipis més propers, més sostenibles, que donin resposta a les necessitats de la ciutadania. La gran majoria d'ells, aquests projectes que també, des de cada racó de Catalunya..., mirem aquesta aliança fraternal cap als objectius del 2030.

Candidats i candidates que han sotmès a escrutini públic les seves propostes i han demanat l'aval de la ciutadania per exercir lideratge polític, i alguns d'ells, amb l'aval de les urnes, ara es passaran els propers quatre anys posant suor, temps, sacrificis, esforços per tirar endavant aquests projectes, transformant les idees i els somnis de cada barri i de cada veí i veïna en realitats tangibles. Per fer-ho, els caldran tres ingredients: bones propostes –n'estic segura que ho seran–; encaix competencial i jurídic –això, amb els bons tècnics que es trobaran a cada ajuntament també ho aconseguiran–, i recursos econòmics.

Els municipis necessitem competències, sobirania i recursos. Sense això es poden tenir moltes esperances, molts anhels i moltes il·lusions, però és difícil poder aconseguir-ho. I sé del que els parlo, quan en quatre anys en un ajuntament l'herència rebuda ha estat un deute de 175 milions d'euros, que suposa un cent set per cent de la capacitat financera, i que s'ha hagut de reduir en trenta-tres punts enmig d'una pandèmia mundial.

Per això, avui, la principal amenaça per tirar endavant aquests projectes no són pas les alternatives que han quedat a l'oposició. Avui, una de les principals amenaces perquè els alcaldes i alcaldesses, regidors i regidores puguin exercir lideratge municipal que acaben de validar les urnes és l'Estat espanyol. Aquest mateix estat governat pel PSOE que aquesta mateixa setmana ha anunciat noves eleccions, quan fa poques setmanes ha deixat *atado y bien atado* el programa d'estabilitat 23-26.

I presentem avui aquesta interpellació perquè crec que és del tot necessari que l'honorable consellera Mas pugui explicar en aquesta casa, la màxima institució del país, què suposa aquesta decisió per als municipis i per a la Generalitat, i quin és el full de ruta del Govern, ja que no deixa de ser paradoxal que avui la principal amenaça per als projectes dels flamants alcaldes socialistes sigui el mateix Govern de PSOE de Pedro Sánchez i Nadia Calviño, que posi en perill el futur dels municipis de Catalunya.

En concret, fa poques setmanes, ja en temps electoral, es va anunciar la proposta que el Govern de l'Estat ha fet a la Comissió Europea davant de la imminent recuperació del pacte d'estabilitat i creixement, una proposta que ens torna a portar als temps més foscos del Partit Popular de Cristóbal Montoro, quan el Govern espanyol va aprofitar la política «austericida» de les institucions europees per tal d'escanyar i limitar el marge de maniobra dels municipis i institucions d'autogovern com la Generalitat de Catalunya, una política que el Govern del PSOE va continuar.

El 2018, per exemple, María Jesús Montero es va quedar el vuitanta-nou per cent del dèficit i en va deixar un onze per cent a les comunitats autònomes, mentre obligava els ajuntaments a un dèficit zero. Tot això mentre les comunitats autònomes representen un trenta-u per cent de la despesa pública i els ajuntaments, un onze per cent, i una despesa que és el principal pilar de l'Estat del benestar: salut, educació i seguretat. Davant la necessitat de mobilitzar la despesa pública per fer front a l'impacte social i sanitari de la covid al març del 2020, les institucions europees van suspendre les normes d'estabilitat pressupostària. Enmig d'una pandèmia inaudita, el Govern de l'Estat va trigar fins al setembre a aplicar aquesta suspensió a Espanya, i quan ho va fer va ser intentant confiscar els estalvis dels ajuntaments.

Els recordo que el Govern del PSC-PSOE va intentar posar un model que obligava a fer un préstec a l'Estat per poder accedir a un fons de 5.000 milions d'euros de reconstrucció per als ajuntaments. Enmig de l'emergència sanitària més urgent

de l'últim segle, el Govern de l'Estat aprofitava per rapinyar les finances municipals. Es van haver de plantar tots els alcaldes i alcaldesses de l'Estat –tots–, perquè el PSOE rectificqués, inclosos els seus, i ha tornat a fer-ho amb l'apujada salarial dels empleats públics a final d'any passat, que en lloc d'acompanyar la mesura amb fons extraordinaris municipals, tornàvem al sistema de préstec. I avui tornem a estar en el mateix punt, però no només avui, sinó amb un horitzó dels propers quatre anys.

Mentre institucions europees semblen haver entès part de les lliçons que ens apunten els estats d'un pacte d'estabilitat més flexible, que sigui compatible amb inversió pública estratègica, el Govern de l'Estat espanyol demostra que no ha après res de la gestió de la crisi del 2008 ni de la gestió de la pandèmia, ni dels problemes que està portant l'excessiva centralització dels fons europeus i que ja hem denunciat reiterades ocasions que arriben tard i malament, especialment la DUS 5000, o totes les convocatòries destinades als municipis més petits i que poden ser la veritable palanca de transformació necessària per a tots ells.

I ho veiem en la proposta que han enviat a les institucions europees on l'Administració central es guarda el dèficit del tres per cent per al 2024, mentre deixa el zero al marge de dèficit de Catalunya i obliga a un superàvit del 0,2 per cent a les institucions municipals.

Mentre l'Estat s'endeuta, força els ajuntaments a estalviar, però és que no és l'Estat qui construeix escoles bressol, residències, comissaries, instituts, seus judicials, centres cívics, hospitals i serveis d'atenció primària, són els ajuntaments i la Generalitat de Catalunya. No és l'Estat qui finança la llei de la dependència, malgrat hauria de ser així, són les famílies i la Generalitat. Ni tan sols allò que és de la seva titularitat, com és la xarxa de Rodalies, pot garantir inversions necessàries.

El Ministeri de Transports, Mobilitat i Agenda Urbana només executa un de cada quatre euros pressupostats a la xarxa de Rodalies de Catalunya, mentre que a Madrid n'executa quinze per cada deu euros pressupostats. L'Estat ni gasta ni deixa gastar. En comptes de fer les inversions necessàries en Rodalies o permetre implantar-les només en el cas de Lleida, que prou voldríem parlar de retards en Rodalies quan l'any 2023 encara les esperem, cada setmana tenim una nova proposta de despesa electoralista, tot sovint ineficient i regressiva.

La proposta del PSOE a les institucions europees suposen renunciar a 3.500 milions d'euros dels ajuntaments catalans fruit del seu estalvi, que es veuran bloquejats per una política confiscatòria del Govern de l'Estat. No ens podem quedar de braços plegats, i no ho farem. Esquerra no ho farà com a partit i plantarem batalla a totes les institucions per garantir que els diners públics es dediquin al bé comú, a fer projectes per al conjunt de la ciutadania, per a una economia més feminista i més sostenible. Ho farem des del Parlament, ho farem des de cada municipi i ho farem també a Madrid. I també serà la batalla que des del Govern de la Generalitat estem disposats a lliurar.

Per això, consellera, voldríem conèixer el seu posicionament davant de les intencions de l'Estat i, sobretot, posar-nos al seu costat per garantir que no són els ajuntaments els principals perjudicats del centralisme del govern del PSOE. Per això, consellera Mas, volem conèixer tots els detalls de la proposta, com impacta en els municipis la Generalitat en la seva capacitat financera.

Moltes gràcies.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Gràcies, diputada. Per respondre, té la paraula la senyora Natàlia Mas i Guix, viceconsellera d'Economia i Hisenda.

La consellera d'Economia i Hisenda (Natàlia Mas i Guix)

Gràcies, vicepresidenta, i molt bona tarda, diputats i diputades. Voldria començar aquesta intervenció d'avui amb un reconeixement als 9.139 representants públics que van sortir escollits als 947 ajuntaments del país el passat diumenge. Un conjunt

de persones que han decidit dedicar uns anys de la seva vida a servir els seus pobles i ciutats, i que segur que hi aportaran treball, empena i il·lusió. Dir que trobaran en aquest govern el principal aliat per defensar els interessos dels seus veïns i veïnes.

I, de fet, precisament per això és molt pertinent avui aquesta interpellació del grup d'Esquerra Republicana, perquè ens permet parlar de la defensa dels interessos dels ajuntaments i, per tant, la defensa dels interessos de la ciutadania. Certament, fa poques setmanes que coneixíem les previsions de dèficit públic que el Govern de l'Estat va enviar a la Comissió Europea en el document d'actualització del programa d'estabilitat 2023-2026. El document també recull com preveuen distribuir aquest marge de dèficit entre els diferents nivells d'administracions.

És cert que en el passat l'Estat ja s'havia apropiat de gran part d'aquest marge, concretament entre un setanta i un noranta per cent el període 2010-2019. Aquesta ja era una situació anòmala i injusta, considerant que entre comunitats autònomes i entitats locals efectuem el quaranta-tres per cent de la despesa pública, i molt especialment, com sabeu, en aquells àmbits que són els pilars bàsics de l'estat del benestar, salut, educació i despesa social.

Però ara ens trobem que l'Estat fa un pas més en aquesta asfíxia financera, perquè no es pot dir d'altra manera, i dels tres punts sobre el PIB de marge de dèficit d'aquest tres per cent autoritzat per Europa l'Estat es reserva el cent per cent, obligant així a que l'any 24, i per tant, d'aquí a pocs mesos, les comunitats autònomes facin dèficit zero, és a dir, equilibri pressupostari, i els ajuntaments tanquin amb dues dècimes de superàvit.

Pel que ens afecta en clau Generalitat, ho he explicat en moltes ocasions a aquesta cambra i ho faré tantes vegades com calgui. De fet, el dèficit fiscal, la pressió fiscal i el que estem parlant avui, els objectius de dèficit, són conceptes que estan absolutament entrelligats. I em va bé tornar a fer aquesta explicació, perquè justament la interpellació que farem tot seguit, en uns minuts, torna a parlar d'un d'aquests elements.

Un país com el nostre, com Catalunya, pateix un dèficit fiscal crònic i estructural, com bé sabeu, fruit d'un model de finançament caduc i profundament injust. Fa deu anys que no s'actualitza el model de finançament, per tant, gairebé quinze anys que operem amb un model de finançament sota el plantejament de l'any 2009. De fet, des de l'existència del primer model, l'any 1987, mai havien passat tant temps sense una actualització del model.

Dins d'aquest marc és inviable, com hem explicat en múltiples ocasions, rebaixes d'impostos generalitzades perquè debilitarien indubtablement el nostre estat del benestar. I per la mateixa raó, per protegir el nostre estat del benestar, no podem acceptar uns objectius de dèficit injustos i desproporcionats. Uns objectius que demanen als altres que ajustin sense, doncs, exercir cap mena d'esforç per part de l'Administració central. Uns objectius que obliguen a reduir la despesa a aquelles administracions que, com deia, aguantem l'estat del benestar i que també hem d'executar inversions estratègiques. Uns objectius que, també recordem-ho, es determinen de manera homogènia per a totes les comunitats autònomes, malgrat partir de realitats ben diferents.

Reprement de nou el fil de com afecta això els ajuntaments, d'entrada, apuntar que avui les entitats locals són administracions amb els comptes endreçats, amb un nivell d'endeutament molt baix i amb estalvis en forma de romanents que els permet disposar de capacitat financera. Una situació que ha estat fruit de la bona feina dels darrers anys. I ara, com deia, ens trobem en uns moments de grans transformacions i reptes, ho sabeu bé, en l'àmbit climàtic, d'habitatge, mobilitat, en el formatiu o industrial, i amb un estat que diu als ajuntaments que no podran fer ús ni de la seva capacitat d'endeutament, ni tan sols dels seus estalvis, perquè això generaria una situació tècnica de dèficit. L'Estat vol que els ajuntaments generin superàvit per compensar el dèficit que farà l'Estat, que farà l'Administració central.

En resum, i ho reitero, l'Estat diu als ajuntaments que no podran retornar a la ciutadania els recursos que pertanyen a la ciutadania, retornar-los en forma de més i millors serveis públics o bé amb les inversions necessàries per dur a terme les urgents transformacions que comentàvem abans.

Per tant, ho reitero: la reactivació del marc d'estabilitat pressupostària portaria, si no fem res, els ajuntaments a tornar a trobar-se amb una situació de bloqueig que limiti la seva acció de govern els propers anys.

Com sabeu, com ja va succeir en temps del Govern de Mariano Rajoy, que aparentment tenia l'oposició dels qui ara governen a l'Estat, però aquests no han fet res per diferenciar-se'n. I ho reitero de nou: quin interès té l'Estat a obligar els ajuntaments a generar superàvit? Doncs, com deia, perquè el superàvit que generen els ajuntaments es tradueix automàticament amb més marge de dèficit per al mateix Estat.

I així és com es produeix, doncs, aquest efecte silenciós però constant de recentralització de capacitat financera en favor de l'Estat. No és que ho digui jo, només cal mirar l'evolució de les dades. I els posaré dos exemples molt il·lustratius: l'any 2010 entre comunitats autònomes i ens locals concentràvem el quaranta-vuit per cent del total de despesa pública. L'any 22 aquest percentatge s'ha reduït al quaranta-tres; del quaranta-vuit al quaranta-tres. Per tant, una caiguda de gairebé cinc punts.

Si prenem com a referència l'any 2012, l'Administració central ha experimentat un increment de recursos que duplica l'increment de recursos que han obtingut les comunitats autònomes i triplica l'increment de recursos que han obtingut els ens locals. Per tant, estem parlant d'un clar i creixent desequilibri vertical entre nivells d'administració i que, des del nostre punt de vista, és una esmena a la totalitat de l'actual model de finançament autonòmic i local; una esmena a la totalitat, tant pel que fa a la seva definició com pel que fa als seus incompliments.

Ho veiem, per exemple, quan el Govern espanyol modifica normes tributàries que comporten una pèrdua de recaptació per a la Generalitat o per als ajuntaments i, en canvi, no articula el pertinent mecanisme de compensació. Una clara deslleialtat institucional que accentua, com deia, aquest equilibri vertical del model de finançament amb un impacte directe sobre la ciutadania.

Hi insisteixo: en un context de grans transformacions i reptes globals i amb la necessitat d'acompanyar els fons europeus, seria inacceptable que l'Estat bloquegi la capacitat financera dels ajuntaments, perquè els ajuntaments hauran de jugar un paper protagonista els propers anys en aquestes transformacions. I per fer-ho calen recursos i calen inversions; inversions que permetin combatre el canvi climàtic, minimitzar-ne els seus efectes: que permetin fer una ambiciosa transició energètica; abordar de manera definitiva, i conjuntament amb la Generalitat, el problema de l'habitatge; fer créixer el parc públic; inversions que ajudin a definir un nou model de mobilitat urbana, amb una aposta clara pel transport públic i vehicles no contaminants.

I tot això és incompatible amb els objectius de dèficit que acaba de definir l'Estat en aquest programa d'estabilitat enviat a la Comissió Europea. No és acceptable ni tolerable que s'apropriïn, com portem dient, de la totalitat d'aquest marge de dèficit, obligant els ajuntaments a generar superàvit i tenir bloquejats els seus romanents.

Des del Govern ens comprometem a acompanyar els ajuntaments i les seves entitats representatives en la defensa d'aquestes reivindicacions. Ho farem a Madrid i ho farem també en instàncies europees. I espero també que una gran majoria d'aquesta cambra estarà al costat dels ajuntaments en aquesta reivindicació, perquè no és comprensible que després de cinc anys d'un Govern format pel PSOE i Podemos, ens trobem que l'any 2024 puguem tornar a estar subjectes a una llei d'estabilitat pressupostària aprovada l'any 2012 pel Partit Popular; una llei que aplicava, com ara, de manera injusta i deslleial, el marc europeu d'estabilitat pressupostària.

Cal definir un nou marc, un acord que faci compatible la responsabilitat fiscal amb les inversions que seran necessàries; un acord just i proporcional a les respon-

sabilitats de despesa de cada administració, perquè en els propers anys ens hi juguem molt.

Moltes gràcies.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

El desè punt de l'ordre del dia és la interpellació al Govern sobre la pressió fiscal que suporten els catalans, presentada pel Grup Parlamentari de Ciutadans.

Interpellació al Govern sobre la pressió fiscal que suporten els catalans

300-00328/13

Per exposar-la, té la paraula el diputat Nacho Martín Blanco.

Ignacio Martín Blanco

Gràcies, presidenta. Senyores i senyors diputats..., consellera, efectivament, aquesta interpellació que avui li fem des del meu grup parlamentari, doncs, parlarà d'alguns aspectes que vostè ha anticipat amb les seves paraules, en la seva intervenció.

En efecte, creiem que el sistema fiscal que patim els ciutadans de Catalunya és un sistema obertament injust, però no injust pel que fa al Govern d'Espanya, o, en tot cas, en podríem parlar també del que és el sistema fiscal general del conjunt dels ciutadans espanyols, però sobretot és injust pel que fa al Govern de la Generalitat, perquè hi ha un greuge comparatiu evident entre el que paguem els ciutadans de Catalunya i el que paguen els ciutadans de la resta d'Espanya.

I això, senyora consellera, jo crec que en termes de responsabilitat, en termes de, en definitiva, raonabilitat del discurs, hem d'admetre que no és responsabilitat de Madrid, sinó fonamentalment responsabilitat del Govern de la Generalitat.

Som la comunitat autònoma amb més impostos propis de tot Espanya: quinze impostos propis, ni més ni menys, i quatre de declarats, per sort, inconstitucionals pel Tribunal Constitucional, la qual cosa també em fa fer la referència a la importància del control de la constitucionalitat de les lleis, perquè aquesta voracitat fiscal dels nostres successius governs de la Generalitat, doncs, en alguna ocasió ha estat aturada pel Tribunal Constitucional, precisament vetllant, garantint, els nostres drets i llibertats com a ciutadans espanyols, en aquest cas ciutadans catalans, residents, espanyols residents a Catalunya, ciutadans catalans, en definitiva.

Nosaltres des de fa temps, des de fa dos anys, li demanem..., amb una situació d'augment galopant de la inflació, li demanem que, d'una vegada per totes, el Govern de la Generalitat deflacti la tarifa de l'IRPF perquè la inflació disparada, que tothom reconeix que és una de les realitats més preocupants per a l'economia de la nostra comunitat, està generant, lògicament, un perjudici per als ciutadans que hem de patir aquesta inflació.

Estem parlant d'un impacte en la declaració de la renda d'aquest any. Entrem en campanya de la renda i precisament els ciutadans de Catalunya també tenen dret a saber quins són els efectes, els impactes de la política fiscal del nostre Govern, en aquest cas, del Govern autonòmic. I jo li dic una xifra que vostè em desmentirà si ho considera oportú, però que, en tot cas, els catalans paguem de mitjana 224 euros més per la no deflactació de l'IRPF; de mitjana aquest any a la declaració de la renda pagarem 224 euros més. Jo crec que és una quantitat que no és menyspreable, ateses les circumstàncies, atesa la situació i sobretot si tenim en compte l'acumulat des de l'última actualització, des de l'última modificació de la tarifa de l'IRPF. Des de l'última deflactació de l'any 2007, estem parlant..., o des de l'últim canvi de la tarifa de l'IRPF, estem parlant que els ciutadans de Catalunya hem pagat una mitjana de 796 euros. Jo crec que són xifres importants, i més tenint en compte l'actual conjuntura econòmica de la nostra comunitat.

Des d'aquest punt de vista, és evident que l'economia catalana no resulta competitiva, no només no resulta competitiva en relació amb la resta de les comunitats autònomes, sinó que, a més, no resulta competitiva en relació amb la resta de les regions europees. I d'això, lògicament, n'acaba resultant una falta de capacitat d'exempció d'impostos. Lògicament, això afecta el conjunt de les administracions públiques, però quan tenim una administració pública o un govern autònom que el que fa és generar una teranyina d'impostos propis que no té parió amb la resta de les comunitats autònomes, jo crec que aquí, com a diputats de l'oposició, com a grups de l'oposició, hem d'exigir, hem de demanar que es reconsideri aquesta política tributària, aquesta política fiscal, que el que fa bàsicament és asfixiar les classes mitjanes. Perquè, en última instància, el fet que els ciutadans de Catalunya paguem un impost de successions, que, hi insisteixo, no té comparació amb cap altra comunitat autònoma, doncs això acaba suposant que hi hagi famílies..., de rendes mitjanes sobretot, perquè les rendes altes segurament trobaran mecanismes fiscals i trobaran mecanismes empresarials que els permetin poder, en certa mesura, defugir l'impacte més oneros d'aquest impost de successions, però les famílies de classe mitjana estan patint especialment aquesta voracitat fiscal, tributària del Govern de la Generalitat i no tenen cap mena de viarany per intentar evitar l'impacte d'aquesta política tan absolutament intervencionista que vostès porten a terme.

Creiem que ser la comunitat autònoma que té els impostos més alts, en general, fa que les nostres empreses, lògicament, doncs, acabin decidint marxar de Catalunya a altres comunitats autònomes o a altres parts d'Europa. En aquest sentit, hi ha una expressió que crec que és molt gràfica, que és que les empreses –que no voten, lògicament, en la mesura que són persones jurídiques i no persones físiques– voten amb els peus, i el que fan és marxar de Catalunya quan es veuen en un clima polític, en un clima tributari i en un clima ideològic també que és absolutament asfixiant. I un clima ideològic..., i ara no m'estic referint als efectes encara perniciosos del procés, de l'anomenat «procés separatista» entre els anys 17 i 21, sinó sobretot al clima ideològic que hi ha actualment d'inseguretat jurídica, d'inestabilitat política, de facilitat per a activitats delictives com ara l'ocupació d'habitatges, aquesta falta de respecte per l'estat de dret que moltes vegades impregna el discurs polític del nostre debat públic des del Govern de la Generalitat. Tot això acaba generant un clima, un estat d'opinió que és clarament contrari al creixement econòmic. Els seus suports parlamentaris, la influència de partits antisistema i anticapitalistes, com ara la CUP, acaba generant una situació certament preocupant per a les nostres famílies i per al conjunt de la nostra societat.

En aquest sentit, senyora consellera, m'agradaria molt que, més enllà de la possible crítica o impugnació de les xifres que jo li he aportat, vostè em digués què representa per al conjunt dels ciutadans de Catalunya o per a un ciutadà de Catalunya, per a un catalanet mitjà, què representa la no deflactació de l'IRPF, si representa el que jo li he dit o fins a quin punt vostès volen perseverar en aquesta, diguem-ne, negació de la realitat i aquesta negativa a fer aquesta imprescindible deflactació de la tarifa de l'IRPF.

Jo li demano i li torno a dir, amb tot el respecte que sap que li tinc, li demano que d'una vegada per totes Catalunya es replantegi aquesta política fiscal que està afeblint sobre manera la capacitat econòmica dels nostres ciutadans i de les nostres empreses; la competitivitat, en definitiva, de la nostra economia.

Perquè hi ha altres comunitats autònomes que sí que estan duent a terme una política..., fent exercici de la seva autonomia fiscal, una política atractiva per a les empreses d'altres indrets d'Europa. I vostès el que estan fent és perjudicar de manera evident el creixement econòmic de la nostra comunitat. Comunitats com ara la Comunitat de Madrid i altres comunitats d'Espanya guanyen empreses i, en canvi, Catalunya en perd.

Exactament igual pel que fa a l'atracció de Barcelona, que, lògicament, en això serien responsabilitats compartides. Però és que fins i tot hi ha altres ciutats d'Espanya, com ara Màlaga, que estan sent o estan rebent, mereixent el qualificatiu de «El Dorado» de la inversió tecnològica, quan Catalunya, Barcelona ha estat sempre un oasi de capacitat d'atracció en termes tecnològics o de *start-ups* de l'àmbit tecnològic. Des d'aquest punt de vista, jo crec que la seva política el que està fent és perjudicar enormement aquesta capacitat que tenim com a comunitat.

Crec, sincerament, que el replantejament que vostès haurien de fer no hauria de partir del cofoisme, no hauria de partir del discurs de sempre, del victimisme, de dir que tot és culpa de Madrid i assumir que vostès l'autonomia fiscal l'estan exercint de manera negligent, l'estan exercint de manera contraproduent. Insisteixo en el terme «contraproduent». Jo no dic que vostès tinguin males intencions, però que, a la pràctica, això acaba redundant..., la seva política fiscal acaba redundant en perjudicis enormes per als contribuents catalans.

Per tant, fora bo que, en l'actual conjuntura econòmica de dificultats per al conjunt de la ciutadania, vostès es replantegessin aquest sistema clarament intervencionista que el que fa, en definitiva, és gravar moltes vegades –no dos ni tres, sinó moltes vegades– fets impositius que ja ho han estat. Per exemple, amb el pagament de l'IRPF, vostès després estan fent pagar un impost de successions que és clarament abusiu, que és clarament confiscatori. I, per tant, jo crec que, si més no, és atendible dir que vostès es caracteritzen per una voracitat fiscal que no té cap mena de sentit. I des d'aquest punt de vista, jo li demano, senyora Mas, que no acabi fent el que fan sempre els successius consellers de la Generalitat, que és atribuir tota la responsabilitat dels mals de Catalunya a Madrid o a altres ens, diguem-ne, més llunyans que el Govern de la Generalitat. Crec que és moment de responsabilitat; és moment que vostè, com a màxima responsable financera i fiscal, i també econòmica, de la nostra comunitat, assumeixi les seves responsabilitats, i assumeixin que Catalunya (*sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció*) –i acabo ja, presidenta– tindria moltes més possibilitats materials si la política fiscal fos radicalment contrària a la que vostès porten a terme.

Això, de moment, és tot, consellera, i continuo a la rèplica.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Doncs, per respondre, té la paraula la senyora Natàlia Mas Guix, consellera d'Economia i Hisenda.

La consellera d'Economia i Hisenda

Moltes gràcies, vicepresidenta. Diputat, diputades... Avui ens porten novament una interpellació sobre, si m'ho permeten, un dels seus *classic hits*, perquè es tracta de repetir Ple rere Ple que Catalunya és una mena d'infern fiscal en el qual es paguen els impostos més elevats de l'Estat o d'Europa, cosa que no és certa, i ho evidenciaré. I vostès ho fan amb un discurs mancat de dades rigoroses.

Per exemple, quan parlen d'impostos propis. El percentatge que representen aquests tributs propis sobre el total de recaptació és el dos per cent dels ingressos tributaris. Per tant, són un conjunt de figures que en cap cas tenen un objecte recaptatori, i, de fet, els seus ingressos en la gran majoria estan afectats a despeses vinculades a corregir les externalitats negatives que genera l'activitat que graven. Per exemple, els impostos ambientals i, per exemple, com fa pocs mesos s'aprovava en aquesta cambra la reforma del Fons de Transició Nuclear, un fons dissenyat per ajudar a diversificar l'economia de diferents comarques davant la perspectiva de tancament de les centrals nuclears.

Un altre exemple el trobem amb l'impost d'estades en establiments turístics. En aquest cas, els ingressos obtinguts es destinen a projectes per impulsar un model turístic més sostenible, desestacionalitzat i més ben repartit pel territori, i això es fa conjuntament amb els municipis, que reben una participació directa del cinquanta

per cent de la recaptació. La resta es reinverteix també, doncs, a través de plans territorials de turisme, perquè el turisme és un sector econòmic molt important per al nostre país, però també hem de garantir-ne un major retorn a favor de la ciutadania, i això passa per tenir eines i recursos per impulsar-lo de forma responsable i de qualitat.

I el mateix passa amb l'impost sobre els habitatges buits, el de grans establiments comercials o el de begudes ensucrades, figures que en alguns casos s'apliquen ja a països europeus, països més avançats, que tenen aquest objectiu clar, que comparativament, de corregir externalitats negatives, i aconseguir generar recursos per reduir-ne els efectes, i figures que han estat objecte d'anàlisis rigoroses per avaluar-ne la seva eficiència i eficàcia.

Sobre la deflactació, que em comentava, de l'IRPF, un parell de comentaris que ja hem reiterat en nombroses ocasions. U, deu veure que només han deflactat aquelles comunitats autònomes que afrontaven eleccions autonòmiques en la proximitat, perquè es tracta d'una mesura que mediàticament pot semblar atractiva però que en la realitat és inefectiva. Sempre poso l'exemple: aplicant una deflactació del tres i mig per cent, que és la mitjana d'increment salarial, el cinquanta per cent dels contribuents guanyen un estalvi anual de catorze euros, i, de fet, per a aquelles famílies més vulnerables que no fan declaració d'IRPF, el seu guany anual és zero euros.

En lloc d'això, nosaltres hem apostat per una mesura amb un cost equiparable, que és l'actualització de l'IRSC, aquesta actualització d'aquest índex que estava congelat des de feia tres anys. A través d'aquesta mesura, més de cent mil famílies veuran millorada la seva renda disponible amb un guany aproximat entre cinquanta i cent euros mensuals. Per tant, catorze euros de guany anual per al cinquanta per cent de contribuents, per una banda, a través de la deflactació, o aquests entre cinquanta i cent euros de guany mensual per a aquelles famílies més vulnerables. I això és el resultat de l'estudi i la decisió que van prendre.

Sovint –també ho ha fet avui– tendeixen a fer comparatives entre Catalunya i altres comunitats, i també, sobretot, Madrid. Aquí hi ha algunes dades que també hem aportat. Amb les dades de l'any 21, i partint de la situació de dèficit fiscal, però també de fiscalitat que tenim, la despesa per habitant a Catalunya és un set per cent superior en salut, un quinze per cent superior en educació, un tretze per cent més en serveis socials, un setanta-quatre per cent més en cultura, comparat amb la Comunitat de Madrid. L'aplicació de rebaixes fiscals generalitzades, com seria una deflactació generalitzada, ens portaria a un model de disminució de la qualitat dels serveis públics, de retallades, models ayusistes, que potser és el model ideal per al Grup de Ciutadans, també potser per al PP o VOX, però en cap cas és el nostre model, perquè els serveis públics que tenim és el millor patrimoni que el conjunt de ciutadans i ciutadanes d'aquest país tenim, i que cal continuar enfortint de forma sostinguda, pressupost rere pressupost.

I aquí faig un enllaç amb el que explicava a la interpellació anterior. És sorprenent que grups de dretes d'aquest Parlament ens parlin sempre de pressió fiscal i obviïn totalment la qüestió del dèficit fiscal que pateix Catalunya, fruit, com deia, d'un model de finançament autonòmic caduc, injust i ineficient. Un dèficit fiscal, no ho oblidem: 8,5 per cent del PIB; 20.000 milions d'euros anuals, segons l'última estimació, d'un pressupost de 45.000 milions d'euros, per tant, pràcticament la meitat del pressupost que vam aprovar fa uns mesos. Imaginin si tindríem marge per fer ajustos en fiscalitat si els catalans i catalanes, pensin com pensin i votin a qui votin, no haguessin de patir aquesta pèrdua sistemàtica de recursos.

I ho vaig dir en altres ocasions: renunciar a defensar un millor tracte fiscal per a Catalunya és tant com renunciar a defensar els interessos de la ciutadania de Catalunya, i això no s'ho hauria de permetre cap dels grups d'aquesta cambra, perquè no imagino cap representant, per exemple, del Parlament basc renunciant al concert

econòmic. I és una anomalia que es produeixi en aquesta cambra, no sé si fruit d'una concepció errònia del que vostès entenen com a defensa de la unitat d'Espanya.

Tornant a les dades, breument, la pressió fiscal a Catalunya –dades del 21– se situa en el quaranta per cent del PIB: són 2,2 punts de PIB menys que la mitjana de la zona euro i sobre la mitjana de l'Estat espanyol. I cal dir que bona part de la lleugera, doncs, diferència amb l'Estat s'explica pel caràcter progressiu de figures com l'IRPF, que fan que, a territoris simplement amb un major nivell de renda, la pressió fiscal acabi sent una mica superior perquè les bases tributàries més elevades tributen a un tipus més alt precisament per aquest caràcter progressista. De fet, és aquesta progressivitat en el sistema que fa, per exemple, que Madrid sigui el territori de l'Estat amb una major pressió fiscal en IRPF, contràriament al que podríem pensar.

Habitualment també demanen sobre l'impost de patrimoni. Recordar, no?, posant-hi dades i context: és una figura que afecta vuitanta mil contribuents, un u per cent de la ciutadania, i que actualment s'aplica a tot l'Estat a través del nou impost de solidaritat a les grans fortunes, de manera que qualsevol retoc o bonificació no revertiria en un estalvi pels contribuents, sinó que passarien a pagar l'impost, però ingressant-ho a l'Estat. Recordem aquest impost: s'exclou la tributació de l'habitatge habitual, s'estableix un mínim exempt de 500.000 i s'exclou de tributació tot el patrimoni, doncs, vinculat a activitats econòmiques. Per tant, el patrimoni productiu no tributa, i això és rellevant perquè la voluntat, doncs, no és penalitzar el patrimoni productiu, aquell que realment està al servei de l'economia del país.

Bé, amb tots aquests elements també permeti'm portar-li la següent xifra –quant a patrimoni, eh? El quaranta-sis per cent dels contribuents paga menys de 1.300 euros i el setanta-vuit per cent paga menys de 6.500 euros anuals. En un context de desigualtats creixents, fins i tot organismes internacionals com el Fons Monetari o el BCE s'han posicionat a favor de mantenir o implementar figures impositives que gravin la riquesa. I cal recordar que, a l'entorn europeu, la imposició sobre patrimoni s'efectua mitjançant diferents fórmules, o bé un impost específic que gravi el patrimoni net, o bé mitjançant figures que gravin determinats actius, o bé amb una pressió fiscal molt més elevada en figures sobre la propietat immobiliària.

Bé, per acabar, unes dades del Centre d'Estudis d'Opinió sobre la percepció de la ciutadania: un cinquanta per cent de la població de Catalunya es mostra partidària de mantenir impostos preservant el mateix nivell de serveis públics; un trenta-dos per cent es decantaria per incrementar impostos a canvi de millorar els serveis públics, i només un dotze per cent es manifesta partidari de reduir impostos; una distribució de preferències que es repeteix en l'electorat de gairebé tots els partits polítics, només amb l'excepció de PP i VOX.

Moltes gràcies.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Gràcies, consellera. Per part del Grup Parlamentari de Ciutadans, pot fer la rèplica el diputat Nacho Martín Blanco.

Ignacio Martín Blanco

Gracias, presidenta. Gracias, señora Mas. Mire, seguramente mi respuesta, mi réplica será necesariamente reiterativa, y admitiré que la suya también lo ha sido, pero en todo caso vamos a ello para ver si fijamos algunos conceptos.

Dice usted que le sorprende que un partido de derechas –no entraré en discusiones ontológicas, que creo que no conviene y no son atinentes al momento en el que nos encontramos– defienda..., o no defienda un mejor trato fiscal para Cataluña, un ente abstracto que en muchas ocasiones parece que se desvincule completamente de los ciudadanos que conformamos esta comunidad, por supuesto, igual que se hace cuando se habla de España o el Estado español, mejor dicho, en su neolengua, como un ente abstracto también desvinculado de las personas, de los ciudadanos que viven en el conjunto de España.

Mire, yo le digo con todo el respeto, y no tengo ningún ánimo de ofenderle, que el discurso del «España nos roba» es un discurso, un invento inmoral. Es lo que el señor Ernest Lluch llamaba «amonal ideológico». Y es exactamente eso: amonal ideológico para una sociedad. Estar constantemente atizando, azuzando la confrontación entre ciudadanos de diversos territorios por una cuestión fiscal lo hacen, o se ha hecho, partidos de derecha ultra como la Liga Norte de la gran Padania. Ese es el discurso de la «España nos roba» o del «Roma, ladrona, la Lega non perdona». Eso es exactamente lo que defienden ustedes cuando me hablan constantemente del déficit fiscal.

De todas maneras, este déficit fiscal que es además creciente por momentos, porque hace cuatro días eran 16.000 millones de euros, luego 20.000, ahora son 21.000, la semana que viene quizás sean 23.000... Esto da un poco igual, un poco como Nigel Farage, que dijo: «Bueno, reconozco que he mentido para conseguir el Brexit»; hablaba de un déficit de Bruselas «para con nosotros los británicos» absolutamente desorbitado, y «una vez he conseguido mi objetivo, reconozco que, bueno, era una mentirijilla». Pero en todo caso es evidente que las cifras las inflan ustedes a su antojo.

Déjenme que les diga, de todas maneras, sobre lo del concierto vasco o el convenio navarro y lo que tiene que ver con Cataluña a ese respecto. Lo que decía el señor Miquel Roca en su momento es que eso era una antigualla de los vascos. Era exactamente lo que decía en el debate constituyente cuando le preguntaron si consideraba que Cataluña debía tener un sistema de concierto económico equiparable al del País Vasco, «una antigualla histórica propia de los vascos». Lo que está claro es que es un sistema, pues, constitucional, pero con un dudoso encaje en un estado democrático de derecho que se quiera igualitario, que quiera garantizar la libertad y la igualdad del conjunto de sus ciudadanos. Y, efectivamente, su extensión al conjunto de las comunidades autónomas sería, en efecto, la fallida de nuestro estado democrático.

Y vuelvo a Ernest Lluch. Cuando Ernest Lluch decía que el discurso sobre el déficit fiscal, el «España nos roba», en su versión más salvaje, era amonal ideológico para una sociedad, lo decía precisamente porque él insistía en que no se podía separar el discurso, el debate sobre el déficit fiscal, del debate sobre el superávit comercial.

Yo lo he dicho muchas veces, igual que usted ha dicho muchas cosas que ha repetido en diversas ocasiones; pues lo vuelvo a hacer hoy: efectivamente, el dinero que los catalanes pagamos en impuestos, el dinero que ustedes, como Gobierno de la Generalitat tienen capacidad de recaudar en Cataluña, la tienen precisamente por el PIB de Cataluña y por la capacidad económica del conjunto de los catalanes. Y esa capacidad viene en buena medida dada –en buena medida, no digo que exclusivamente, pero en buena medida– por las relaciones de las empresas catalanas con el resto de España.

Yo todavía recuerdo al expresidente Mas diciendo que España se nos había quedado pequeña –«ens ha quedat petita». Miren, mal que les pese, España sigue siendo el principal mercado de las empresas catalanas; sí, el principal mercado. Las empresas catalanas, con mucho mérito, por cierto, consiguen exportar mucho al resto del mundo, fuera de España. Pero las empresas catalanas siguen vendiendo mayoritariamente a las comunidades autónomas españolas. De hecho, las empresas catalanas venden más a Cantabria que a Estados Unidos; venden más a Aragón o a la Comunidad Valenciana que a Francia o a Alemania. Entonces, es evidente que nuestras relaciones con el resto de España nos reportan una gran capacidad económica. Y esa gran capacidad económica nos reporta una gran capacidad, a nuestro Gobierno autonómico, de exacción de impuestos. Tan fácil como eso.

Por eso vuelvo a repetir lo que decía Ernest Lluch: «No separemos el debate del déficit fiscal del debate del superávit comercial.» Son dos caras de una misma moneda y ambas tienen que ir indisociablemente unidas en cualquier debate racional que se precie. Otra cosa es que queramos hacer el debate, insisto, de la Liga Norte, de

Nigel Farage y de los populismos ultramontanos que abundan en nuestro continente y en el conjunto del mundo.

Pero, insisto, creo que ese debate no es el debate racional que a mí me gustaría mantener con usted y con el conjunto de las fuerzas políticas de este Parlamento, que nosotros seguiremos planteando en la defensa –y acabo, presidenta– de un país como España, que defienda siempre la igualdad de sus ciudadanos; la libertad y la igualdad entre ciudadanos, ni más ni menos.

Gracias, consejera.

La vicepresidenta primera en funcions de vicepresidenta

Per la rèplica té la paraula la senyora Natàlia Mas Guix, consellera d'Economia i Hisenda.

La consellera d'Economia i Hisenda

Gràcies, vicepresidenta. Diputat, diputada, començaré dient que el fet que l'economia catalana i els serveis públics que tenim es trobin on es troben és gairebé una heroïcitat. I m'explicaré. Aquest matí estava al Cercle d'Economia i compartia amb ells la següent dada: el percentatge d'execució d'inversions de l'Estat a la Comunitat de Madrid des del 2015 al 2022 ha estat del 122 per cent; el percentatge d'execució d'inversions de l'Estat i empreses estatals a Catalunya del 2015 al 2022 ha estat del seixanta-dos per cent.

En aquest període, només, sap quants anys el percentatge d'execució a la Comunitat de Madrid d'inversions ha estat per sota del cent per cent? Només un any, l'any 2019, en què es va situar en el noranta-nou per cent.

Venim d'anys d'execució d'inversions del trenta per cent. La ministra de Transports enguany ens deia que potser s'aproximaria al quaranta per cent. Ahir, de fet, l'Estat havia de publicar el balanç d'execució d'inversions a Catalunya per part de l'Estat l'any 22. Ha ajornat les dades. I, tenint la perspectiva que tenim, ens esperem que no seran bones.

Això que comentava de les empreses, de la seva potencialitat exterior; justament està absolutament penalitzada per aquesta acumulació d'inexecució d'inversions, d'inexecució d'infraestructures competitives que necessita el nostre teixit productiu per esdevenir, com dèiem, més competitiu i més productiu. Per tant, no són qüestions que ens inventem. Aquest 8,5 per cent de dèficit fiscal..., o la xifra de dèficit fiscal la va publicar l'Estat en primer lloc. Per tant, està avalada pels comptes de l'Estat, que, com bé saben, va generar un rebuig i una queixa tan elevada que l'Estat va deixar de publicar-la des de fa uns anys. És un dèficit fiscal que afecta sobretot la franja mediterrània. És evident que és un greuge compartit amb el País Valencià, en menor mesura també per les Illes, però és una qüestió absolutament tangible i que afecta tothom; l'afecta a vostè, m'afecta a mi, afecta el conjunt d'empreses. Perquè el que es demana aquí és de ser tractats absolutament en igualtat de condicions, ni més ni menys.

Comentava vostè anteriorment, sobre l'impost de successions, que no he pogut donar-hi resposta. L'impost de successions és una figura que s'aplica al vuitanta i escaig per cent dels països que formen l'OCDE i respon, doncs, a unes dinàmiques d'acumulació de riquesa que estem observant arreu del món; dins dels països, no entre països. L'any 2002, per exemple, el deu per cent de la població a l'Estat concentrava el quaranta-tres per cent de la riquesa; el deu per cent, el quaranta-tres. L'any 20, aquest mateix grup, el deu per cent, ja concentrava el cinquanta-quatre per cent de la riquesa; un increment d'onze punts.

I és una evidència absolutament clara que les herències expliquen en gran part l'existència i la continuïtat d'aquestes desigualtats. De fet, el seixanta per cent del patrimoni individual de mitjana és heretat, i, per tant, la tributació sobre les herències esdevé un element necessari de redistribució d'aquesta riquesa.

I em permetrà que digui que precisament els mateixos que, crec, s'intenten erigir com a màxims defensors de la meritocràcia s'oposin a mesures que busquen garantir la igualtat d'oportunitats. Per tant, mesures que van a favor d'aquest principi de meritocràcia.

I deixi'm també recordar: successions, habitatge habitual, reducció del noranta-cinc per cent; bonificació del noranta-nou per cent cònjuges i reduccions més elevades per tots els graus de parentesc. Per tant, el resultat és que, en la gran majoria de casos, la quota resultant és molt baixa. Per exemple, el noranta-dos per cent, doncs, declaren una base imposable inferior a 300.000 euros i el setanta-cinc per cent dels contribuents a l'impost de patrimoni presenten una quota a ingressar de menys d'un euro; pràcticament el vuitanta-cinc paguen menys de mil euros.

Per tant, crec que, bé, com deia vostè, aquest discurs, també, de que la fiscalitat suposa un fre pel creixement de l'economia catalana tampoc se sustenta en dades; n'hi podria aportar moltes, però crec que les recorda perfectament, en ocupació, amb rècord d'exportacions, amb rècord d'atracció d'inversions.

Moltes gràcies.

La vicepresidenta primera en funcions de vicepresidenta

Moltes gràcies, consellera.

Doncs suspenem la sessió fins demà a les nou del matí.

La sessió se suspèn a les sis de la tarda i cinc minuts.